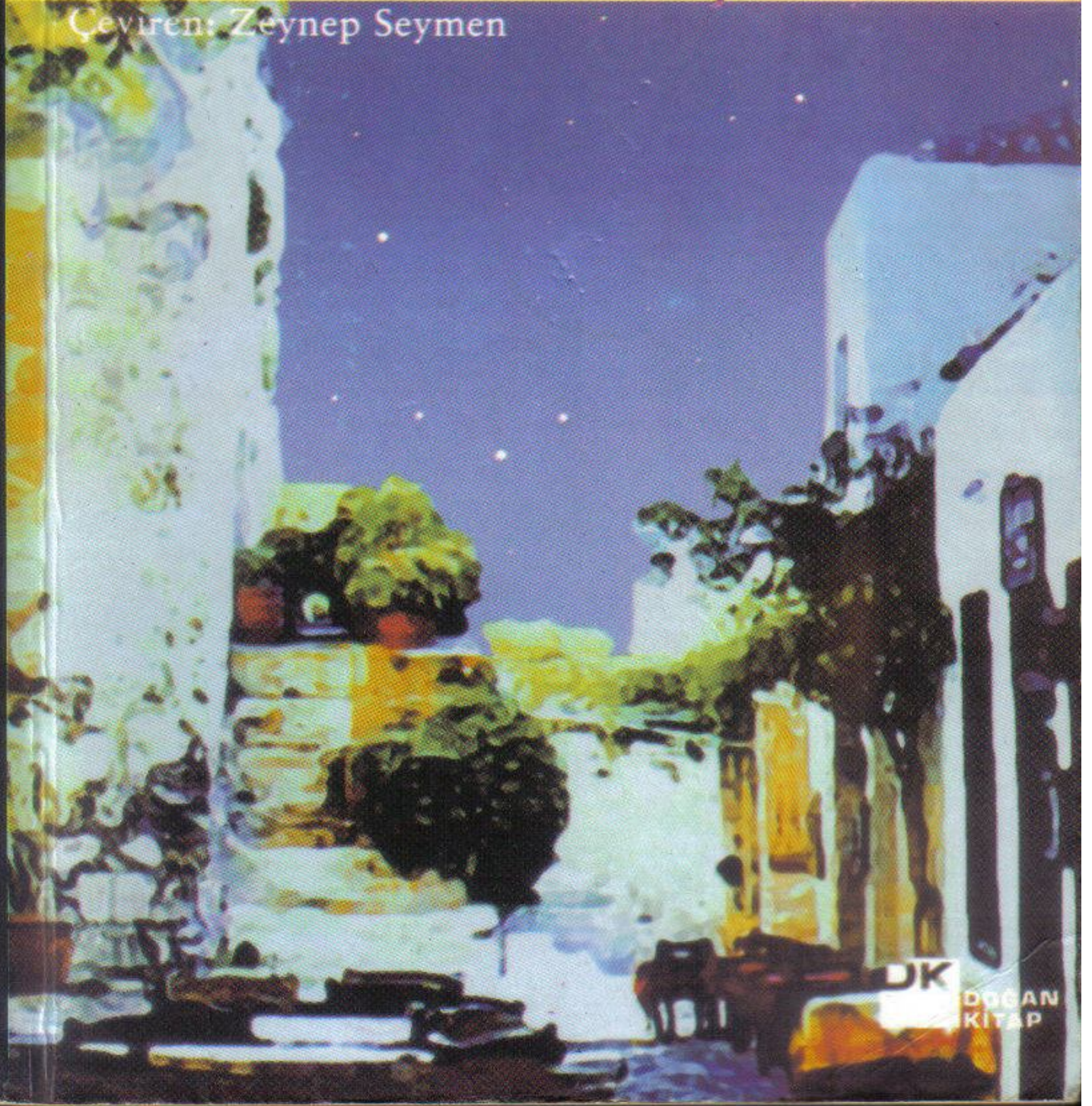

AŞK / MACERA

Yıldızlı ve Yağmurlu Geceler Maeve Binchy

Çeviren: Zeynep Seymen

DK

DOĞAN
KİTAP

Yıldızlı ve Yağmurlu Geceler

Maeve Binchy

Birinci bölüm

Andreas aşağıda, koyda çıkan yangını ilk kendisinin gördüğünü düşündü. Dikkatle bakıp başını salladı; gözlerine inanamıyordu. Olamazdı bu. Burada, Aya Anna'da böyle bir şey olamazdı. Turistleri koydan çıkarmakta oları Olga adlı, kırmızı beyaz küçük tekneye böyle bir şey olamazdı. Çocukluğundan beri tanıdığı o kalın kafalı Manos'un başına böyle bir şey gelmiş olamazdı. Bir tür düş olmalıydı bu, bir çeşit ışık oyunu. Olga'dan havaya dumanlar ve alevler yükseliyor olamazdı.

Belki de biraz rahatsızdı.

Köydeki bazı ihtiyarlar hayal gördüklerini söylerlerdi. Hava çok sıcaksa, akşam rakıyı fazla kaçırmışlarsa. Ama o erkenden yatmıştı. Tepedeki restoranında ne rakı içilmiş, ne dans edilmiş, ne de şarkı söylenmişti.

Andreas, gözlerine siper etmek için elini alnına dayadı ve tam o sırada başının üzerinden bir bulut geçti. Şimdi görüntü o kadar net değildi. Gerçekten de yanılmış olabilirdi. Ama artık kendisini toparlaması gerekiyordu. İşletmesi gereken bir restoranı vardı. Aşağıdan buraya tırmanan keçi yolundan birileri çıkagelecek olsa, karşılarında, huzur içindeki bir Yunan köyünde felaket hayalleri gören, basma güneş geçmiş bir kaçık bulmak istemezlerdi.

Tavernasının terasındaki uzun tahta masaların kırmızı yeşil muşamba örtülerinin kenarlarını mandallamaya devam etti. Sıcak bir gün olacağına benziyordu, öğlen yemeği için epeyce gelen olurdu. Yemek listesini karatahtaya özene bezene yazmıştı. Sık sık bunu neden yaptığını düşünürdü... yemekler her gün aynıydı. Ama bu müşterilerin hoşuna gidiyordu; altı dilde "Hoş geldiniz" diye de yazacaktı. Bu da hoşlarına gidiyordu.

Yemeklerin bir özelliği yoktu Gelenlere, diğer onlarca tavernada bulamayacakları özel bir şey sunmuyordu. Suvlaki, yani kuzu şiş vardı. Aslında keçi eti idi, ama müşteriler kuzu yediklerine inanmak istiyorlardı. Ve büyücek bir tepside duran, ilik gibi pişmiş, sıcak musakka. Büyük kâselerde salatalar vardı; kare şeklinde kesilmiş tuzlu feta peyniri ve bol kırmızı domates. Izgarada pişirmeyi bekleyen barbuni'ler ve kılıçbalığı filetoları. Tatlı olarak da, buzdolabındaki tepsilerde duran cevizli ve kaymaklı kadayıf ile baklava. Soğutucularda retsinalar ve yerel şaraplar. Yoksa insanlar Yunanistan'a neden gelsinlerdi? Dünyanın dört bir köşesinden buralara gelmiş, Andreas'ın ve diğer onlarca tavernanın ikramından hoşnut kalmışlardı.

Andreas, Aya Anna'ya gelen herhangi bir turistini milliyetini tahmin edebiliyor ve onları kendi dillerinde birkaç sözcükle selamlayabiliyordu.

İnsanların yürüyüş tarzlarını inceleyip beden dillerini okumakla geçen onca yıldan sonra, bu ona bir oyun gibi geliyordu artık.

İngilizler kendilerine mönü yerine speisekarte uzatılmasından hoşlanmazlar, Kanadalılar ABD'den geldiklerini varsaymanızı istemezlerdi, İtalyanlar bonjour diye selamlanmaktan rahatsız olurlar, Yunanlılar ise yurtdışından gelmiş turistler değil, Atinalı önemli insanlar olduklarının düşünülmesini isterlerdi. Andreas, konuşmaya başlamadan önce dikkatle bakmayı öğrenmişti.

Ve patikadan aşağı baktığında, günün ilk müşterilerinin gelmekte olduğunu gördü.

Zihni otomatik kumandaya geçti.

Sadece Amerikalıların giydiği, belden aşağısına hiç yakışmadığı gibi dikkati insan vücudunun gülünç yapısına çeken o şortlardan birini giymiş, sakin sessiz bir adam. Tek başıyandı ve dürbünüyle yangını seyretmeyi bırakıp yürümeye devam etti.

Saçları güneşten sararmış ya da çok lüks bir kuaför tarafından balyajlanmış, uzun boylu, yanık tenli, güzel bir Alman kıızı. Aya Anna koyundaki tekneyi yalayıp yutan kırmızı turuncu alevlere inanmaz gözlerle bakarak, sessizce durdu.

Durmadan gözlüklerini çıkarıp silen, kısa boylu, tedirgin görünümlü, gene yirmilerinde bir delikanlı. Aşağıda yanmakta olanı tekneye baktı ve dehşetten ağız açık kalakaldı.

Tepeye tırmanmaktan bitap düşmüş, gene yirmilerinde bir çift; Andreas, iskoç ya da İrlandalı olmalı diye düşündü nerenin şivesiyle konuştuklarını tam çıkaramamıştı. Delikanlının üzerinde, hayali bir kalabalığa tırmanışın hiç de zor olmadığını anlatmaya çalışıyormuş gibi kurumlu bir hava vardı

Onlar da karşılarında, çalı kaşlı, kır saçlı, hafifçe kamburlaşmış, uzun boylu bir adam gördüler.

"Bu, dün bindiğimiz tekne" dedi kız dehşet içinde elini ağızına götürerek. "Aman Tanrım, biz olabilirdik."

Erkek arkadaşı azarlar gibi bir sesle, "Olabilirdik, ama değiliz, o halde bunu söylemenin âlemi ne?" dedi. Gözlerini Andreas'ın bağıcıklı botlarına dikmiş, küçümser bir edayla bakıyordu.

Sonra, ta aşağıdan, koydan bir patlama sesi geldi ve Andreas ilk defa olayın gerçek olduğunu kavradı. Yangın çıkmıştı. Gördüğü basit bir ışık oyunu değildi. Aynı şeyi ötekiler de görmüştü. Bunu, yaşlı bir adamın zayıflayan görme duyusuyla açıklayamazdı. Titremeye başladı ve dayanmak için bir sandalyenin arkasına tutundu.

"Kardeşim Yorgis'e telefon etmem lazım, karakola... belki de haberleri yoktur, belki de buldukları yerden yangını göremiyorlardır."

Uzun boylu Amerikalı adam kibarca konuştu. "Görüyorlar, bakın, cankurtaran sandalları yola çıktı bile."

Andreas gene de gidip karakolun numarasını çevirdi.

Pek tabii ki, limanın arkasındaki tepede bulunan küçük karakolda telefona cevap veren olmadı.

Genç kız dikkatle aşağıdaki masum görünüşlü masmavi denize bakıyordu. Saçak saçak kızıl alevler ve kara duman, bir tablonun ortasındaki grotesk bir lekeyi andırıyordu.

"İnanamıyorum" dedi tekrar tekrar. "Dün bize aynı teknede dans etmeyi öğretiyordu. Teknesine büyükannesi Olga'nın adını vermişmiş."

"Manos... Bu, onun teknesi değil mi?" diye sordu gözlüklü delikanlı. "Ben de bindim o tekneye."

"Evet, Manos'un teknesi" dedi Andreas, büyük bir üzüntüyle. Her zamanki gibi tekneye çok fazla insan alan, yemek servisi için doğru dürüst donanımı olmayan, ama insanlara sünger gibi içmeleri için ısrar eden ve külüstür bir tüpgaz ocağında kebab yapmaya çalışan kalın kafalı Manos. Ama köyde kimse bunlardan söz etmezdi. Manos'un burada bir ailesi vardı. Şimdi hepsi limanda toplanmış, haber bekliyor olmalıydı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu uzun boylu, dürbünlü Amerikalı.

"Evet, burada herkes herkesi tanır." Andreas bir peçeteyle gözlerini kuruladı.

Gelip alevleri söndürmeye çalışan uzaktaki teknelere, sandallara alınma umuduyla suda çırpınan bedenlere bakarak, taş gibi kıpırtısız durdular.

Amerikalı, dürbününü bakmak isteyen herkese geçirdi. Hepsinin nutku tutulmuştu; gidip yardım etmek için çok uzaktaydılar, yapabilecekleri hiçbir şey yoktu, ama kendilerini, aşağıda, o masum, güzelim mavi denizde yaşamakta oları faciayı seyretmekten alamıyorlardı.

Andreas servise başlamak için harekete geçmesi gerektiğini biliyordu, ama bir şekilde, bunun yakışık almayacağını hissetti. Manos'tan ve teknesinden geriye kalanlara ve keyifli bir tekne turu yapmak için denize açılmış oları gafil turistlere sırtını dönmek istemiyordu. Gelenlere zeytinyağlı yaprak sarmadan bahsetmeye başlamak ve hazırladığı masalara oturmalarını söylemek tam bir vurdumduymazlık olurdu.

Koluna bir elin dokunduğunu hissetti. Sarışın Alman kızıydı bu. Kız, "Sizin için daha zor, siz buralısınız" dedi.

Andreas gözlerinin yeniden yaşardığım hissetti. Kız haklıydı. O buralıydı. Burada doğmuştu, Aya Anna'da yaşayan herkesi tanıyordu, Manos'un babaannesi Olga'yı tanıyordu, kazazedeleri kurtarmak için teknelerini suya indiren delikanlıları tanıyordu. Limana dolmuş bekliyor olması gereken aileleri tanıyordu. Evet onun için daha zordu. Kıza acıklı acıklı baktı.

Kızın yüzünde sevecen bir ifade vardı, ama aynı zamanda gerçekçiydi. "Neden oturmuyorsunuz? Lütfen oturun" dedi nazıkçe. "Onlara yardım etmek için hiçbir şey yapamayız."

Andreas'ın tam da böyle bir uyarıya ihtiyacı vardı. "Adım Andreas" dedi. "Haklısınız, ben buralıyım ve burada korkunç bir şey oldu. Şoku üzerinizden atmanız için hepimize birer metaksa ikram edeceğim ve koydaki insanlar için dua edeceğiz."

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu? Hiçbir şey yok mu?" diye sordu gözlüklü İngiliz genci.

"Buraya çıkmamız neredeyse üç saat aldı. Geri döndüğümüzde, ayaklarına dolanmaktan başka bir işe yaramayız bence" dedi uzun boylu Amerikalı. "Bu arada, benim adım da Thomas. Bence, gidip limanda kalabalık yapmasak daha iyi ederiz. Bakın, daha şimdiden onlarca kişi toplandı zaten." Kendi gözleriyle görsünler diye dürbününü yanındakilere uzattı.

"Benim adım da Elsa" dedi Alman kızı. "Gidip bardakları getireyim."

Ellerinde, yakıcı sıvıyla dolu minik bardaklar, kıpırdamadan durdular. Sonra, güneşin altında garip bir şekilde kadeh kaldırdı!

Burnunun üzerinde çiller olan, kızıl saçlı ırlandalı kız Fiona, "Onların ve göçüp giden tüm inananların ruhları huzur içinde uyasun" dedi.

Erkek arkadaşı kızın bu sözleri karşısında hafifçe irkilir gibi oldu.

"Neden olmasın, Shane?" diye sordu kız, savunmaya geçerek. "Bu bir dua"

"Yolunuz açık olsun" dedi Thomas, enkaza bakarak. Artık alevler sönmüştü ve insanlar ölenleri ve sağ kalanları belirleme telaşı içindeydiler.

"Lehayim" dedi gözlüklü İngiliz genci David. Ardından açıkladı: "'Hayata' demektir."

"Ruhet in Frieden" dedi Elsa, gözlerinde yaşlarla

"O Teos n'anapafsi tinpsihi tu" dedi Andreas. Gözlerini aşağı dikmiş, Aya Anna'nın tarihinde yaşadığı bu en büyük faciayı acıyla seyrediyordu.

Kimse yemek sipariş etmedi. Andreas herkese keçi peynirli bir salata, bir tabak domates dolması, sonra da bir kâse meyve getirdi. Kendilerinden ve nereli olduklarından bahsettiler. Aralarında, Aya Anna'ya iki haftalık bir paket turla gelmiş oları kimse yoktu. Hepsi, en azından birkaç ay sürecek uzun bir yolculuk için buradaydı.

Amerikalı Thomas seyahat ediyor ve bir dergiye yazılar yazıyordu. Çalıştığı üniversiteden bir yıllığına izin almıştı. Bunun çok istediği bir şey olduğunu... bu sayede bir yıl boyunca dünyayı gezip ufkunu genişleteceğini söyledi. Her düzeyde öğretim görevlisine yurtdışına çıkma ve başka ülkelerin insanlarıyla tanışma fırsatı tanınmalıydı, yoksa üniversitelerinin küçük dünyasına hapsolüp kalabilirlerdi. Andreas onu dinlerken, her nedense, konuşurken buradan uzaklaşır gibi oldu, diye düşündü; genç adam Kaliforniya'da, geride bıraktığı bir şeyleri özlüyordu sanki.

Alman kızı Elsa'nın durumu farklıydı. O, geride bıraktığı hiçbir şeyi özlemiyor gibiydi. İşinden bunaldığını, bir zamanlar önemli sandığı şeylerin aslında yüzeysel ve sıradan şeyler olduğunu fark ettiğini söyledi. Bir yıl yolculuk etmesine yetecek kadar birikmiş parası vardı. Yola üç hafta önce çıkmıştı ve Yunanistan'dan ayrılmayı hiç istemiyordu.

Ufak tefek İrlandalı kız Fiona daha kararsızdı. Dünyayı görmeyi ve insanların onları yargılamayacakları, düzeltmek istemeyecekleri ya da değiştirmeye çalışmayacakları bir yer bulup yerleşmeyi ne kadar çok istediklerinden bahsederken, onay almak ister gibi, aksi bir tip oları erkek arkadaşına bakıyordu. Delikanlı kızın anlattıklarını onaylamak ya da itiraz etmek için hiçbir şey söylemedi; tek yaptığı, bütün bunlar çok sıkıcı şeylermiş gibi omuzlarını silkmek oldu.

David, hazır, neden hoşlandığım anlayacak ve belki de buna uygun bir yaşam tercihi yapacak kadar gençken, dünyayı görmek istediğinden bahsetti. Onlarca yıldır aramakta olduğu şeyi bulduğunda artık çok geç oları ihtiyar bir adamın durumundan daha acıklı bir şey olamazdı. Ya da değişim için ne fırsatlar olduğunu bilmediği için, değişme cesaretini gösterememiş birinin durumundan. David keşif yolculuğuna çıkmalı sadece bir ay oluyordu. Kafası gördükleriyle doluydu.

Andreas, konuklarının birbirleriyle konuşur ve Düsseldorf, Dublin, Kaliforniya ve Manchester'daki yaşamlarından bahsederken, geride bıraktıkları ailelerinden hiç söz etmediklerini fark etti.

O da onlara Aya Anna'daki yaşamdan bahsetti. Köyün, daha turistlerin gelmediği ve insanların geçimlerini zeytincilik yaparak ya da tepelerde keçi güderek sağladıkları kendi çocukluk yıllarına kıyasla şimdi ne kadar zengin olduğunu anlattı. Yıllar önce Amerika'ya giden erkek kardeşlerinden ve bundan dokuz yıl önce çıkan bir tartışmadan sonra restoranı terk eden ve bir daha geri dönmeyen kendi oğlundan söz etti.

"Neden tartışmıştınız ?" diye sordu, iri yeşil gözlü, minyon Fiona.

"Ah, o burada bir gece kulübü açmak istiyordu, ben istemiyordum; yaşlılar ile gençler arasındaki malum çatışma, değiştir değiştirmem kavgası" diyen Andreas, üzüntüyle omuzlarım silkti.

Elsa, "Peki, burada kalmasını sağlayacağını bilseydiniz o gece kulübünü açar mıydınız ?" diye sordu.

"Evet, şimdi olsa açardım. Tek oğlumun dünyanın öbür ucunda, Chicago'da yaşamasının ve bana tek bir satır bile yazmamasının beni bu kadar kahredeceğini bilseydim... evet, o zaman gece kulübünü açardım. Ama bilemedim işte."

Fiona, "Ya karınız ?" diye sordu. "Onu geri getirmeniz ve kulübü açmanız için size yalvarmıyor mu?"

"Karım öldü. Bizi barıştıracak kimse kalmadı." Derin bir sessizlik oldu. Sanki erkekler başlarını sallıyor ve onu çok iyi anlıyor, kadınlar ise neden söz ettiğini anlamıyor gibiydi.

İkinci gölgeleri uzamaya başladı. Andreas konuklarına kahve ikram elli. Hiçbiri gitmek ister gibi görünmüyordu. Tepedeki tavernadan, limanda cehennem gibi bir sahnenin yaşanmakta olduğunu görebiliyorlardı. Günlük güneşlik bir gün, ölüm ve felaket getirmişti. Dürbünle baktıklarında, sedyelerde yatan yaralıları, toplanan kalabalığı ve sevdiklerinin ölü mü hayatta mı olduğunu öğrenmek için itişip kakışan insanları gördüler. Kendilerini burada, tepede daha güvende hissettiler ve birbirleri hakkında hiçbir şey bilmedikleri, tesadüfen bir araya geldikleri halde, eski dostlar gibi sohbet etmeyi sürdürdüler.

Gökte ilk yıldızlar belirmeye başladığında hâlâ konuşuyorlardı. Şimdi, limanda yaşanan faciayı dünyaya duyurmak üzere görüntü ve ses kaydı yapan televizyon ekiplerinin ve çakan flaşların ışıklarını görebiliyorlardı. Felaket haberinin medya kuruluşlarına ulaşması fazla zaman almamıştı.

"Bunu yapmaları gerektiğini anlıyorum" dedi David kabullenmiş bir ses tonuyla "Ama bir felaket yaşanırken insanların üzerine leş kargaları gibi üşüşülmesi iğrenç geliyor, korkunç bir şey bu."

"Evet korkunç, inan bana, ben bu işte çalışıyorum. Daha doğrusu çalıştım" dedi Elsa. Bunu kimse beklemiyordu.

David merakla, "Gazeteci olarak mı ?" diye sordu.

"Bir televizyon kanalında, haber programı sunucusu olarak çalışıyordum. Şimdi, stüdyodaki koltuğumda oturmuş, limandakilerden birini kilometrelerce uzaktan soru yağmuruna tutan benim gibi biri var: kaç ceset bulundu, olay nasıl oldu, ölenler arasında Alman var mı? Söylediğin doğru, korkunç bir şey bu. Artık bu rezilliğin parçası olmadığım için çok mutluyum."

Thomas, "Ama gene de insanların kıtlıklardan ve savaşlardan haberdar olmaları gerekiyor, yoksa bunları nasıl durdurabiliriz ?" diye sordu.

"Asla durduramayacağız" dedi Shane. "Bu para işi. Bu tür işlerde büyük para olduğu için yapıyor, dünyada her şey bunun için yapıyor."

Shane ötekilerden farklı, diye düşündü Andreas. Hırçın, huzursuz, başka bir yerde olmaktan dolayı tedirgin. Ama delikanlının, sıcak bir günde, dağ başında oturup bir sürü yabancıyla çene çalmak yerine, çekici kız arkadaşıyla baş başa kalmak istemesinden daha doğal bir şey olmazdı.

David, yumuşak bir tonla, "Herkes para peşinde değil" dedi.

"Ben öyle olması gerektiğini söylemedim, sadece işlerin nasıl yürüdüğünü söylüyorum, hepsi bu."

Fiona, aynı şeyi daha önce de yaşamış gibi, başım sert bir hareketle kaldırarak Shane'i savundu. "Shane'in söylemek istediği sistemin bu olduğu. O da ben de paraya tapanlardan değiliz. Aradığım para olsaydı, hemşire olmazdım herhalde." Hepsine gülümseyerek baktı.

"Hemşire mi?" dedi Elsa.

"Evet, acaba aşağıda insanlara bir faydam dokunur muydu diye düşünüyorum, ama sanmıyorum..."

Shane, "Fiona, sen cerrah değilsin, aşağıya inip bir liman kahvesinde bacak kesemezsin" diye karşı çıktı. Yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"Ama en azından bir şey yapabilirdim." "Tanrı aşkına Fiona, gerçekçi ol. Ne yapabilirdin? Onlara Yunanca sakın olmalarını mı söyleyeceksin? Kriz anlarında yabancı hemşire talebi yüksek değildir." Fiona'nın yüzü pancar gibi kızardı.

Elsa imdadına .yetişti. "Aşağıda olsaydık, sana çok yararlı olacağımı söyledim, ama o kadar uzaktayız ki, burada kalmamız daha iyi bence, aşağıda insanların ayaklarına dolanabilirdik."

Thomas onu onayladı. Dürbünüyle aşağı baktı. "Orada olsan yaralıların yanına bile yaklaşamazdın bence" dedi rahatlatıcı bir sesle. "Al bak, aşağıda büyük bir kargaşa yaşanıyor." Ona dürbünü uzattı ve kız, elleri titreye titreye uzaktaki limana ve itişip kakışan insanlara baktı.

Fiona, zor duyulur bir sesle, "Evet, haklısın, görüyorum" dedi. Thomas, "Hemşire olmak harika bir şey olmalı" dedi. "Bu, asla km kınadığın anlamına geliyor sanırım." Fiona'nın kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyordu. "Ne kadar yüce bir meslek. Annem de hemşire, ama çok uzun saatler çalışıyor ve ücreti çok düşük."

"Son çocukken de çalışıyor muydu ?"

"Evet. Kardeşime ve bana üniversiteyi bitirene kadar baktı ve meslek sahibi olmamızı sağladı. Ona teşekkür etmek ve artık dinlenip rahat edeceği bir yer bulmak istiyoruz, ama o çalışmaya programlanmış olduğunu söylüyor."

"Üniversitede ne okudun?" diye sordu David. "Ben işletmeyi bitirdim, ama bu diploma beni istediğim hiçbir şeyi vermedi."

Thomas ağır ağır konuştu. "Ben üniversitede XIX. yüzyıl edebiyatı dersi veriyorum." Sonra, pek de mühim bir şey değil demek istercesine omuzlarını silkti.

Elsa, "Sen ne iş yapıyorsun Shane?" diye sordu.

"Neden sordun?" Shane dönüp Elsa'ya dik dik baktı.

"Bilmem, muhtemelen soru sormadan duramadığımdan. Diğer herkes ne yaptığını söyledi. Senin atlanmanı istemedim sanırım." Elsa'nın yüzünde harika bir gülümseme vardı.

Shane gevşedi. "Şüphesiz. Oraya buraya takılıyorum işte."

"Anlıyorum." Elsa, makul bir cevap almış gibi başım salladı.

Diğerleri de başlarını salladılar. Onlar da anlamışlardı.

Bunun üzerine, Andreas ağır ağır konuştu. "Bence, hepinizin evlerinizi arayıp hayatta olduğunuzu haber vermeniz gerekiyor."

Ona şaşkınlıkla baktılar.

Ne düşündüğünü açıkladı. "Elsa'nın dediği gibi, olay bu akşam televizyonda haber olacak. Hepsi görecektir, burada, Aya Anna'da olduğunuzu biliyor olabilirler, Manos'un teknesinde olduğunuzu düşünebilirler." Çevresine baktı. Farklı ailelerden, farklı evlerden, farklı ülkelerden gelen beş genç insan.

Elsa neşeyle, "Benim cep telefonum buradan çekmiyor" dedi. "Birkaç gün önce denedim ve böylesi çok daha iyi diye düşündüm, böylece gerçek bir kaçış oluyor."

"Kaliforniya'da saat gece yarısını çoktan geçti" dedi Thomas.

David, "Karşıma telesekreter çıkacaktır, iş gereği dışarıdadırlar nasılsa" dedi.

Fiona, "Gene, 'Kızım, bak, o güzelim, güvenli işini bırakıp gönül eğlendirmek için dünya turuna çıkarsan neler oluyor, gördün işte' diye bir sürü azar işitecek olduktan sonra" dedi.

Shane hiçbir şey söylemedi. Eve telefon etme düşüncesi bir gün olsun aklına gelmemiştir.

Andreas ayağa kalktı ve onlara seslendi. "Bana inanın, ne zaman Chicago'da birinin öldürüldüğünü veya bir sel felaketi ya da facia yaşadığım duysam, kendime, benim Adoni'ye bir şey olmuş mudur diye sorarım. Ah, beni bir arasa... sadece, iyi olduğunu söylemek için bir telefon etse. Yeter de artar bile."

Fiona merakla, "Adı Adoni miydi?" diye sordu. "Güzellik Tanrısı Adonis gibi."

Elsa, "Adı hâlâ Adoni" diye düzeltti.

"Yani kadınların gözünde Adonis gibi mi?" diye sordu Shane, sırtıtarak.

"Bilmiyorum, bana anlatmadı." Andreas'ın yüzünde üzgün bir ifade vardı.

David, "Andreas, siz çocuğunu önemseyen bir babasınız. Bazı babalar çocuklarını önemsemezler" diyerek lafa karıştı.

"Her ana baba çocuğunu önemser, sadece bunu gösterme biçimleri farklıdır."

Elsa, "Ve tabii, bazılarımızın ana babası yok" dedi alçak sesle. "Benim gibi; yıllar önce sırta kadem basan, bir baba, genç yaşta ölen bir anne."

"Ama Almanya'da seni seven birileri olmalı Elsa" dedi Andreas. Sonra, belki de çok ileri gittim diye düşündü. "Size söylüyorum, telefonum orada, barın arkasında. Şimdi, bu gece hepimizin burada oluşunu, bir yıldızlı gecede daha, bize bağışlanan tüm umutlarımız ve düşlerimizle burada birlikte oturuyor olmamızı kutlamak için bir şişe şarap açacağım."

Sonra içeri girdi. Terastaki konuşmaları oradan da duyabiliyordu. "Bence, telefonunu kullanmamızı gerçekten istiyor" dedi Fiona.

Shane, "Başına gelecekleri daha demin anlattın" diye itiraz etti. Elsa, "Belki de biraz abartıyoruz" dedi.

Bir kez daha dönüp aşağıda yaşananlara baktılar. Ve bu defa karşı görüş bildiren olmadı.

"İlk ben arayacağım" dedi Thomas.

Andreas bardakları kurulamak ve telefon konuşmalarını dinlemek için mutfakta kaldı. Bugün tavernasında toplanan şu küçük grup pek tuhaftı doğrusu. Hiçbiri aradığı kişiyle barışık değil gibiydi. Sanki hepsi, bir şeylerden uzaklaşmaya çalışıyor, kötü bir durumdan kaçıyor.

Thomas kesik kesik konuşuyordu. "Yaz okulunda olduğunu biliyorum... Sadece düşündüm de... hayır, önemli değil... inan bana, hiçbir

programım yok. Shirley, lütfen, ben sorun çıkarmaya çalışmıyorum, sadece... Pekâlâ Shirley, nasıl istiyorsan öyle düşün. Hayır, henüz hiçbir plan yapmadım."

"David'in sesi kaygılı geliyordu. "A baba, evdesiniz demek, evet, tabii, başka nerede olacaktınız. Ben sadece şu kazayı haber vermek istemişim... hayır ben yaralanmadım... hayır ben teknede değildim." Uzun bir sessizlik oldu. "Tamam baba, anneme sevgilerimi ilet lütfen. Hayır, ona dönüş tarihimin kesin olmadığı söyle."

Fiona'nın konuşmasında, tekne faciasının lafı bile edilmedi neredeyse. Kimse bu konuda konuşmasına fırsat tanımıyor gibiydi. Shane'in tahmin ettiği gibi, eve dönmesi isteniyordu. "Anne henüz bir tarih vermem mümkün değil. Bunu milyonlarca defa konuştuk. O nereye giderse ben de oraya gideceğim, sen de kendi planlarını buna göre yap, böylesi çok daha iyi."

Elsa'nın konuşması bir muammaydı. Andreas Almanca konuşuyor ve konuşmaları mükemmel anlıyordu. Elsa iki telesekretere iki ayrı mesaj bıraktı.

İlk mesaj sıcaktı: "Hannah, ben Elsa. Yunanistan'da Aya Anna denen harikulade bir yerdeyim ve bugün korkunç bir kaza oldu. Bir tekne faciasında insanlar öldü. Gözlerimizin önünde. Sana ne kadar üzücü olduğunu anlatamam. Olur da merak edersin diye, sana şanslılar arasında olduğumu söylemek istedim... Ah Hannah, seni ve başımı dayayıp ağlayacağım tatlı omzunu çok özlüyorum. Ama şimdi çok daha az ağlıyorum, bu da demektir ki uzaklara gelmekle doğru yapmışım. Her zamanki gibi, benden haber aldığını söylememeni tercih ederim. O kadar iyi bir arkadaşısın ki, ben sana layık değilim. Yakında tekrar ararım, söz."

Sonra ikinci bir mesaj bıraktı; bu defa sesi buz gibiydi: "0 teknede ölmedim. Ama bunu zerre kadar umursamayacağım anlar olduğunu biliyorsun. Email'leri almıyorum, onun için kendini boşuna yorma. Söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok. Her şeyi yaptın ve söyledin. Seni sadece, haber merkezindekiler o tekne kazasında yanarak öldüğümü ya da yaşadıklarımı anlatmam için limanda kameraları beklediğimi umut ediyorlardır diye aradım. Ama oradan kilometrelerce uzaktayım, hele senden daha da uzaktayım ve inan ki, benim için bundan daha önemli hiçbir şey yok."

Ve Andreas, telefonu kapatan Elsa'nın yüzündeki gözyaşlarını gördü.

ikinci bölüm

Andreas hiçbirinin oradan ayrılmak istemediğini anlamıştı. Burada, tavernasının terasında kendilerini güvende hissediyorlardı. Aşağıda yaşanan faciadan da, geride bıraktıkları mutsuz hayatlarından da fersah fersah uzaktaydılar.

Daha önce defalarca yaptığı gibi, aile kurumunu düşündü. Adoni'yi uzaklara götüren, sadece gece kulübüyle ilgili tartışma mıydı? Yoksa, geleneklerden, eski alışkanlıklardan kopma, özgür olma ihtiyacı mı? Her şeye baştan başlamak durumunda olsaydı, daha açık ve verici olur, oğlunun gitmesini ve kendine bir düzen kurmadan önce dünyayı görmesini teşvik eder miydi?

Ama karşısındaki gençlerin hepsi bunu yapıyordu ve gene de evle ilgili ciddi problemleri vardı. Bütün telefon konuşmalarında bunu duymuştu. Şarabı masaya bırakıp gölgeye oturdu. Gençler konuşurken, tespihini bir elinden ötekine geçirip durdu. Hava kararıp bardaklar boşaldıkça daha da gevşediler; konuşmak istiyor gibiydiler. Artık evdeki hayatlarından söz etmekten kaçınıyorlardı.

İçlerinde en isteklisi zavallı küçük Fiona'ydı.

"Haklısın Shane... Aramamalıydım, hayatımı nasıl da berbat ettiğimi söylemeleri için onlara bir şans daha tanıdım; nerede olacağımı bilmezlerse, gümüş yıldönümlerini nasıl kutlayacaklarını planlamaları imkânsızmış. Daha beş ay var ve hazır Çin yemeğiyle misafir ağırlanabileceğim düşünen annem, şimdiden partiyi dert ediyor! O tarihte nerede olacağımıza dair hiçbir fikrimin olmadığını açık açık söyledim, ağlamaya başladı. Biz burada, aşağıdaki herkesle birlikte gerçekten ağlayacak bir olay yaşarken, o bir parti için ağlıyor. Hasta eder bunlar adamı."

"Sana söyledim." Shane sigaradan bir nefes çekti. O ve Fiona esrarlı sigara içiyorlardı Diğerleri istememişlerdi. Andreas bunu onaylamıyordu, ama şu an katı kurallar koymanın sırası değildi.

Thomas konuştu. "Benim de şansım rast gitmedi. Beni gerçeklen merak edebilecek oları oğlum Bili yaz okulundaydı. Manos'un teknesinde ölmüş olsam sevinecek oları eski karım ise aramama hiç sevinmedi. Gene de, çocuk haberlere bakıp benim için endişelenmeyecek hiç olmazsa." Bu konuda makul düşünüyordu.

"Burada olduğunu nereden bilecekti ki?" Shane'in, evlere telefon etmenin herkes için zaman kaybı olduğunu düşündüğü belliydi.

"Telefon numaralarımı bildirmek için eve faks çekmiştim. Shirley'nin mesajı mutfaktaki panoya asmış olması gerekir."

"Asmı ş mı?" diye sordu Shane.

"Astığını söylüyor."

"Peki, oğlun seni aradı mı?"

"Hayır."

"O halde asmamış, değil mi?" Shane bütün bunları kasten soruyordu.

"Herhalde. Annemi arayacağını da sanmıyorum." Thomas'ın yü«U asılmıştı. "Keşke annemi aramayı akıl etseydim. Ama Bill'in senini duymak istemiştim, sonra Shirley o kadar keyfimi kaçırdı ki..."

Son olarak David konuştu. Sesi sakindi. "Aradığımda, telesekretere sakın ve hoş bir mesaj bırakmaya hazırlanıyordum, ama evdeydiler ve telefona babam çıktı... Ve... başıma bir şey gelmediyse neden aradığımı sordu."

Thomas, yatıştırıcı bir sesle, "Öyle demek istememiştir" dedi.

"Bilirsin, insanların içleri rahatlayınca hep olmayacak şeyler söylerler" diye ekledi Elsa.

David başını salladı. "Ama o bunu söylemek istiyordu, neden aradığımı gerçekten anlamadı ve annemin ona oturma odasından 'Sor bakalım Harold, ödül için dönecek miymiş ?' diye bağırdığını duydum."

"Ne ödülü?" diye sordular.

"Bu kadar çok para kazandığın için sırtını sıvazlıyorlar, Yılın Sanayicisi Ödülü gibi bir şey. Büyük bir resepsiyon ve tören olacak. Onlar için dünyada bundan daha önemli bir şey yok."

Elsa, "Evde senin yerine törene gidebilecek başka biri var mı?" diye sordu.

"Babamın işyerinden herkes gidebilir. Ayrıca Rotary'den ve golf kulübünden arkadaşları var, annemin kuzenleri var..."

"O halde tek çocuksun" dedi Elsa.

David üzüntüyle karşılık verdi. "Problem de bu ya zaten. Bütün problem bu."

Shane omzunu silkerek, "Bu senin hayatın, neyi istiyorsan onu yap" dedi. Problemin ne olduğunu göremiyordu.

"Sanırım, sadece bu onuru seninle paylaşmak istiyorlar" dedi Thomas.

"Evet, ama ben onlara faciadan ve ölen insanlardan bahsetmek istedim, tek yapabildikleri ödül hikâyesinden konuşmaya başlamak ve bunun için zamanında eve dönüp dönmeyeceğimi sormak oldu. Korkunç bir şey bu."

"Bu, 'Eve dön' demenin bir yolu olamaz mı?" diye sordu Elsa.

"Her şey 'Eve dön' demenin bir yolu olabilir, ama onlar 'Eve dön, iyi bir işe gir ve işinde babana yardımcı ol' diyorlar. Ve ben bunu yapmayacağım, şimdi de, ileride de." David gözlüklerini çıkarıp camlarını sildi.

Elsa kendisi hakkında hiçbir şey söylememişti. Gözlerini uzaklara dikmiş, bütün o insanların güneşli bir tatil günü geçireceklerini düşündükleri, kıyıları zeytinliklerle kaplı küçük adaların açığındaki denizi seyrediyordu. Herkesin kendisine baktığını hissetti; yaptığı telefon konuşmalarından bahsetmesini bekliyorlardı.

"Bana ne mi dediler ? Sanırım, Almanya'da kimse evde değil! İki arkadaşımı aradım, ikisinde de karşıma telesekreter çıktı, ikisi de delirdiğimi düşünecekler, ama umurumda bile değil." Elsa kısa bir kahkaha attı. Telesekreterlerden birine kapalı ve neşeli bir mesaj bıraktığından, diğerineyse neredeyse nefret dolu, gergin sözler ettiğinden hiç söz etmemişti.

Andreas oturduğu gölgelik yerden ona bakıp düşündü. Yunan adalarında huzur bulmak için televizyondaki işini bırakmış oları güzel Elsa'nın, henüz aradığı huzuru bulamadığı belliydi.

Terasa yeniden sessizlik çöktü. Yaptıkları telefon görüşmelerini düşünüyor ve filmi başa sarabilseler bu sefer nasıl bir üslup tutturalarını hayal ediyorlardı.

Fiona annesine, aşağıda limanda birbirini arayan, perişan vaziyetteki onca ana kızı görünce evi arama ihtiyacını hissettiğini ve onları üzüp endişelendirdiği için özür dilediğini, ama artık yetişkin bir kadın olduğunu ve kendi hayatını yaşaması gerektiğini ve bunun hiçbir şekilde anne ve babasına oları sevgisini eksiltmediğini söyleyebilirdi. Bunları söylese, annesiyle planları hakkında konuşsa ve onları önemseydiğini defalarca tekrarlayıp gümüş yıldönümlerinde evde olmaya çalışacağından söz etse, bu kadar üzülmebilirlerdi. Bekleyip neler olacağını görürlerdi.

David pek çok yer gezdiğini ve dünya hakkında bir sürü şey öğrendiğini söyleyebilirdi. Onlara, bugün harikulade bir Yunan adasında çok acı bir facianın yaşandığını ve bunun, durup hayatın ne kadar kısa olduğunu ve nasıl da beklenmedik bir şekilde son bulabileceğini düşünmesine vesile olduğunu anlatabilirdi.

Babası atasözlerini ve özdeyişleri severdi. David babasına "Çocuğunu seven seyahate gönderir" diyen bir atasözü olduğunu hatırlatabilir ve henüz planlarının kesin olmadığını, ama yaşadığı her günün daha iyi bir insan olmasını sağlayacak bir öğrenme tecrübesi olduğunu söyleyebilirdi. Bu, işe yarayabilirdi: kendisinin yarattığı o derin uçurumdan daha kötü olamazdı.

Thomas kendine, doğru olanın Shirley'yi değil annesini aramak olduğunu itiraf etti. Bunu sadece, Bill'le konuşmayı çok istediği ve çocuğun evde olma ihtimaline diremediği için yapmıştı. Telefon etmesi gereken

doğru kişi annesiydi. Ona facia yerinden uzakta olduğunu söyleyebilir ve bunu Bill'e iletmesini rica edebilirdi. Annesine, hayatında ilk kez gördüğü insanlara, onun ne kadar harika bir kadın olduğunu anlattığım ve gece gündüz çalışarak onu okuttuğu için ona ne kadar müteşekkir olduğundan bahsettiğini söyleyebilirdi. Annesi bunları duysa çok sevinirdi.

Bir tek Elsa mesajlarının gayet yerinde olduğunu düşünüyordu. İkiisi de Yunanistan'da olduğunu biliyordu, ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorlardı, Almanya'dan ayrılırken onunla irtibat kurabilecekleri herhangi bir numara ya da adres bırakmamıştı, ikisine de, ne demek istiyorsa tastamam onu söylemişti. Birine kapalı ve kibar, ötekine sert ve soğuk bir mesaj bırakmıştı. Yeniden arayacak olsa, mesajlarının tek kelimesini bile değiştirmezdi.

Andreas alan telefonun sesiyle irkildi. Kardeşi Yorgis karakoldan arıyor olabilirdi. Belki de ona l ve yaralı sayısını bildirmek için arıyordu.

Ama arayan Yorgis değil, Almanca konuşan bir adamdı. Adının Dieter olduğunu ve Elsa'yla görüşmek istediğini söyledi.

"Burada değil" dedi Andreas. "Bir süre önce hep birlikte limana döndüler. Neden burada olduğunu düşündünüz?"

"Gitmiş olamaz" dedi adam. "Beni daha on dakika önce aradı. Aradığı numarayı saptadım... nerede kalıyor acaba? Size bu kadar zahmet verdiğini için özür dilerim, ama bu bilgiye gerçekten ihtiyaını var."

"Hiçbir fikrim yok Herr Dieter, hiçbir fikrim yok."

"Peki kiminle birlikteydi "

"Dört beş kişiydiler, yarın bu köyden ayrılıyorlar sanırım."

"Ama onu bulmak zorundayım."

"Size yardım edemediğim için gerçekten çok zđnm Herr Dieter." Andreas telefonu kapattı ve arkasına döndü. Elsa orada durmuş, ona bakıyordu. Andreas'ın telefonda Almanca konuştuğunu duyunca terastan içeri geçmişti.

"Bunu neden yaptın Andreas ?" Sesi dümdüzdü.

"Böyle yapmamı istersin diye düşündüm, ama hata ettiysem, telefon orada, lütfen ara onu."

"Hata etmedin. Kesinlikle doğru yaptın. Sana gerçekten çok teşekkir ediyorum. Dieter'i atlatmakla çok iyi yaptın. Normalde glymdr, ama bu akşam o konuşmayı yapamazdım."

"Biliyorum" dedi Andreas, nazikçe. "İnsan bazen çok az ya da çok fazla konuşur. Böyle zamanlarda en iyisi hiçbir şey sylememektir."

Telefon yeniden çaldı.

Elsa, "Nerede olduğumu bilmiyorsun" diye uyardı.

"Tabii ki" dedi Andreas, başıyla selam vererek.

Bu sefer arayan kardeşi Yorgis'ti.

Yirmi dört ölü vardı.

Yabancılardan yirmi, Aya Anna'dan dört kişi: sadece Manos değil, o gün amcasına yardım etmek için gururla tekneye binmiş oları küçük yeğeni de ölmüştü. Sekiz yaşında bir oğlan çocuğu. Ve teknede çalışan iki genç; önlerinde koca bir hayat oları, köyün yerlisi iki delikanlı.

"Bu senin için kara bir gün Andreas" dedi Elsa; sesi kaygı doluydu.

"Senin için de parlak bir gün değil" dedi Andreas.

Oracığa oturdular, ikisi de düşüncelere dalmıştı. Sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlardı. Söyleyecek bir şey olursa konuşurlardı. Sonunda Elsa konuştu.

"Andreas?" Dışarı baktı; ötekiler aralarında konuşuyorlardı, onu duyamazlardı.

"Evet?"

"Benim için bir şey daha yapar mısın ?"

"Elimden gelirse, elbette."

"Adoni'ye yaz. Ondan Aya Anna'ya dönmesini iste. Hemen geri gelmesini iste. Ona, köyünüzün üç delikanlı ile bir çocuk kaybettiğini, hepinizin gitmiş oları, geri gelebilecek oları birinin yüzünü görmeye ihtiyacınız olduğunu söyle."

Andreas kafasını salladı. "Hayır, dostum, bu hiçbir işe yaramaz."

"Bunun bir işe yaramasını sağlamaya çalışmayacağım mı demek istiyorsun" En kötüsünden ne olabilir? Bir mektup yazıp hayır, teşekkür ederim der. Bugün burada yaşananlarla karşılaştırıldığında, dünyanın sonu gelmiş olmaz."

"Neden tanımadığın insanların hayatlarını değiştirmek istiyorsun?"

Elsa başını geriye atıp güldü. "Ah Andreas, beni gerçek hayatımda tanışan, yani bütün gün ne yaptığımı bilsen, savaştan bir gazeteciyim ben. Televizyondakiler bana böyle derler, arkadaşlarım sürekli başkalarının işlerine burnumu soktuğumu söylerler. Sürekli olarak, aileleri bir arada tutmaya, çocukları uyuşturucudan uzaklaştırmaya, sokakları çöpten

temizlemeye, spora dürüstlük kazandırmaya çalışırım... Tanımadığım insanların hayatlarını değiştirmeye çalışmak, huyum benim."

Andreas, "Peki bunun işe yaradığı oluyor mu ?" diye sordu. "Bazen yarıyor. Bana, buna devam etme isteği verecek kadar sık."

"Ama her şeyi bıraktın." "İş yüzünden değil." Andreas telefona baktı.

Kız başını salladı. "Evet, haklısın, Dieter yüzünden yaptım bunu. Uzun bir hikâye. Bir gün buraya gelip sana her şeyi anlatırım." "Bunu yapman gerekmiyor."

"Tuhaf, ama gerekiyor. Bu arada, Adoni'ye mektup yazdığım öğrenirsem çok sevinirim. Bana bunu yapacağını söyle." "Hiçbir zaman iyi bir mektup yazarı olmadım." "Yazmana yardım edebilirim." "Eder misin ?"

"Becerebilir miyim bilmem, ama senin ağzından konuşmaya çalışabilirim."

"Bunu ben de beceremeyebilirim." Andreas üzgün görünüyordu. "Bazen, doğru sözcükleri bulduğumu düşünüyorum ve ona sarıldığımı, onun da bana 'Baba' dediğini hayal ediyorum; bazen de son derece katı ve sert olduğunu, bana, 'Bir laf ağızdan bir defa çıkmışsa, çıkmıştır' dediğini hayal ediyorum."

"O halde ona yazacak olursak, bu ona 'Baba' dedirtecek bir mektup olmalı."

"Ama mektubu benim yazmadığımı anlayacaktır, ihtiyar babasının dilinin zayıf olduğunu bilir."

"Çoğu durumda, önemli oları zamanlamadır. Aya Anna'da yaşanan bu faciayı, Chicago'da bile gazetelerden okuyacaktır. Senden haber almak isteyecektir. Bazen olaylar bizi aşar, küçük kavgalarımız önemsizlesin"

"Aynı şey Herr Dieter ile senin için de geçerli olabilir mi?" diye sordu Andreas.

"Hayır." Elsa başını salladı. "Hayır, o farklı. Bir gün sana anlatacağım, söz veriyorum, anlatacağım sana."

"Bana özel hayatını anlatman gerekmiyor Elsa."

"Sen benim arkadaşımısın, sana anlatmak istiyorum."

Tam o sırada, ötekilerin içeri girdiğini duydular.

Sözcü Thomas'tı. "Artık bizim kalkmamız, senin de uyuman gerekiyor Andreas, yarın uzun bir gün olacak" dedi.

David de, "Aşağıya inip kaldığımız yerlere dönmemiz gerektiğini düşünüyoruz" diye ekledi.

"Kardeşim Yorgis birazdan buraya sizin için bir araç yollayacak. Ona aşağı inmek isteyebilecek dostlarımın olduğunu söyledim; yol çok uzun."

"Bu arada, yediklerimizin parasını ödeyebilir miyiz ?" dedi Thomas. "Seninle geçirdiğimiz uzun günün ve gecenin parasını."

Andreas, vakur bir edayla, "Yorgis'e de söylediğim gibi, siz benim dostlarımsınız ve dostlar yedikleri içtikleri şeyler için para ödemezler" dedi.

Ona baktılar: bugün tek müşterisi oldukları bu mekânı tek başına çekip çeviren, yoksul, sırtı hafifçe kamburlaşmış, yaşlı bir adam. Onu incitmeden hesabı ödemeleri gerekiyordu.

"Bak, Andreas, artık hepimiz bir şekilde dost olduğumuza göre, yemek masraflarına katılmadan gidersek kendimizi kötü hissederiz" diye başladı Fiona.

Shane'in meseleye bakışı farklıydı. "Adamın para istemediğini duydun." Dönüp hepsine teker teker baktı, kör kör parmağım gözüne olduğunda, bedava bir gün geçirdiklerini göremiyorlardı.

Elsa ağır ağır konuştu. Dikkatleri üzerine toplamayı biliyordu. Ötekiler onu dinlemek için sustu. Gözleri yaşarmış gibiydi.

"Bugün gözlerimizin önünde ölen Manos, küçük yeğeni ve diğerlerinin aileleri için biraz para toplamaya ne dersiniz ? Onlar için bir fon oluşturulacaktır mutlaka. Bir başka tavernada olsak yiyip içtiklerimize ödeyeceğimiz parayı toplayabilir, bir zarf bulup içine koyabilir ve üzerine 'Andreas'ın dostlarından' yazabiliriz."

Fiona'nın sırt çantasında bir zarf vardı. Zarfı çıkardı ve tek kelime etmeden cüzdanlarındaki Euro'ları bir tabağa boşalttı. Tepeye tırmanan polis minibüsünün sesi gelmeye başlamıştı.

"Mesajı sen yaz Elsa" diye önerdi Fiona.

Elsa bunu duraksamadan yaptı.

Andreas'a dönüp "Yunanca yazabilmeyi isterdim" dedi ve sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi baktı.

"Çok güzel" dedi Andreas. "Hangi dilde olursa olsun cömertliğiniz, çok güzel, hepiniz çok güzelsiniz." Sesi çok boğuk çıkmıştı. "Ben hayatımda güzel bir mektup yazmayı hiç beceremedim."

Elsa, "Her zaman en zor olan ilk sözcüklerdir Andreas" diye üsteledi.

"Adoni mu diye başlayacağım" dedi Andreas, mütereddit bir sesle.

"Yarısı bitmiş bile." Elsa, onları aşağı indirecek oları minibüse binmeden önce dönüp yaşlı adama sarıldı. Yıldızlar tıpatıp aynı görüldüğü

halde, aşağıda onları bekleyen köy önceki geceden bu yana o kadar değişmişti ki.

nc bölüm

Sarsıla sarsıla tepeden aşağı inen küçük polis minibsnde konuşmadan oturdular. Bu geceyi asla unutmayacaklarını biliyorlardı. Yoğun ve duygu yüklü, uzun bir gün olmuştu. Birbirleri hakkında, birlikteyken rahat ve huzurlu olduklarını hissedecek kadar çok şey öğrenmişlerdi bir şekilde. Ama hepsi, ihtiyar Andreas'ı yeniden görmeyi gerçekten umuyordu. Onlara, arkasına bir sepet takılı külüstür bir mobileti olduğunu ve her gün alışveriş yapmak için bozuk toprak yoldan kasabaya indiğini söylemişti.

O gece hiçbiri doğru dürüst uyuyamadı. Onları birleştiren tek şey, ılık ve karanlık Akdeniz gğnn altına uzanıp uyuyamıyor olmalarıydı. Yataklarında sağa sola dönüp durdular, her nedense çok parlak oları yıldızların ışıkları odalarına doluyordu. Gökte, o kadar ihtiyaçları oları uykuyu uyumalarına engel oları milyonlarca minik ışık noktası vardı.

Elsa kaldığı apart otel odasının küçük balkonuna çıktı ve önünde uzanan karanlık denize baktı. Otelcilik işini Florida'da öğrenen ve altı daireli küçük bir otel kurma düşüncesiyle buraya geri dönen genç bir Yunanlı'nın işlettiği Studio Apartments'ta kalıyordu. Daireler çok yalın bir şekilde döşenmişti; yerde Yunan kilimleri, raflarda Yunan seramikleri. Hiçbir balkon diğerini görmüyordu. Aya Anna standartlarına göre fiyatlar çok yüksekti, ama daireler hiç boş kalmıyordu.

Elsa buranın reklamını bir gezi dergisinde görmüş ve geldiğinde hayal kırıklığına uğramamıştı.

Karanlık deniz balkondan öylesine güvenli ve rahatlatıcı görünüyordu ki. Oysa, bundan kısa bir süre önce yirmi dört kişi şuracıktaki limanın dışında can vermiş ve aynı sular kabarıp alevleri sndrememişti.

Elsa ilk defa olarak, çok mutsuz ve yalnız birinin hayatına neden denizin kollarında son vermek isteyebileceğini anladı. Budalalıktı bu elbette, boğulmanın romantik bir tarafı yoktu. Elsa bunun, gözlerini kapatmaktan ve hayatın problemlerinden uzağa tatlı tatlı sürüklenmekten ibaret olmadığını biliyordu, insanın çırpınıp durduğunu, nefes almak için savaş verdiğini, panikle boğuştuğunu biliyordu. Dieter'e bıraktığı mesajda söylediklerinin ne imlama geldiğini düşündü... ona, bugün ben de burada ölmek isterdim mi demek istemişti?

Hayır, aslında bunu söylemek istememişti. Gücünün son damlasına kadar azgın dalgalarla boğuşmak istemiyordu.

Ama gene de, bu bir şekilde, bütün sorunları çözebilirdi. Koşarak uzaklaşmaya çalıştığı, ama gittiği her yere peşinden sürüklediği o korkunç durumu düzeltebilirdi. Yatsa, saatlerce uyuyamayacağını biliyordu. Yatağa girmesinin bir anlamı yoktu. Sandalyesini dışarı çıkarıp dirseklerini küçük balkonun demir parmaklıklarına dayadı ve ay ışığının suda oluşturduğu şekilleri seyre daldı.

David'in küçük odası çok sıcak ve havasızdı. Şimdiye kadar her şey iyiydi, ama bu gece farklıydı. Ev halkının feryatlarından uyumak imkânsızdı. Oğulları, bugün Manos'un teknesinde ölmüştü.

David eve girip de birbirlerini teselli eden akraba ve dostları gördüğünde çok sarsılmıştı. Eli ayağına dolanarak ellerim sıkmış ve söylenmesi imkânsız olanı söyleyebilmek için gerekli sözcükleri aramıştı. İnsanlar çok az ingilizce biliyorlardı ve yüzüne, sanki onu daha önce hiç görmemişler gibi şaşkın gözlerle bakmışlardı. Dışarı çıkıp biraz hava almak için merdivenlerden tekrar aşağı indiğini fark etmemişlerdi bile. Acıları çok büyüktü.

David, teknede ölmüş olsaydı ne olacağını düşündü. Bunun olması işten bile değildi. Tekne turu için başka bir günü değil de bugünü seçmiş olabilirdi. İnsanların hayatları işte böyle tesadüfi seçimler sonucu değişiyor ya da mahvoluyordu.

Onun evinde de böyle feryatlar olur muydu ? Babası büyük bir sarsıntı geçirip yıkılır mıydı ? Yoksa acı bir tonla, oğlunun kendi hayatını seçtiğini, bu seçime göre yaşayıp ölmesinin kaçınılmaz olduğunu mu söylerdi ?

David yasa bürünmüş köyün sokaklarında dolaşırken, birden kendini çok tedirgin hissetti. Bütün günü birlikte geçirdiği insanlardan birini bulabilir miydi acaba? Fiona'nın o korkunç erkek arkadaşını değil elbette, ötekilerden herhangi birini.

insanların halâ oturmuş, o gün yaşanan korkunç olayları konuşmakta oldukları küçük bir tavernaya gidebileceğini düşündü. Hatta Fiona'yla buluşabilir ve onunla, oldum olası görmek istediği bir yer oları İrlanda'dan konuşabilirdi.

Ona hemşirelikle ilgili sorular sorabilir, bu mesleğin gerçekten de söylendiği kadar ödüllendirici olup olmadığını öğrenebilirdi. Hastalar iyileşmeye başladığında yüzün sevinçten pembeleşiyor mu ? Seni hatırlıyorlar mı, yazıp teşekkür ediyorlar mı? ingilizler İrlanda'da turist olarak mı işçi olarak mı isteniyor, düşmanlıklar tümüyle silindi mi? David sık sık, seramikçi olsam mutlu olurum diye düşünürdü. Ellerimle bir şeyler yapsam, para pul işlerinden uzak herhangi bir işle uğraşsam.

Ya da Thomas'a yazdıkları hakkında sorular sorabilirdi; ne tür şeyler yazdığını, üniversiteden neden bu kadar uzun süre uzak kalacağını, küçük oğlunu ne sıklıkta gördüğünü.

David insanların hikâyelerini dinlemekten hoşlanıyordu. Babasının yatırım danışmanlığı şirketinde bu kadar işe yaramaz olmasının nedeni buydu.

Müşterilerin ondan, neye ne kadar para yatıracaklarını öğrenmeye ihtiyaçları vardı. Oysa onu asıl ilgilendiren, yatırım aracı olarak değil, içinde yaşanacak bir ev olarak nasıl bir yer aradıklarıydı. Onlar asıl yatırımlarının karşılığını hızla alıp alamayacaklarını konuşmak isterken, o köpek ya da bahçe isteyip istemediklerini öğrenmeye çalışıp adamların kafasını karıştırıyordu.

Yolda yürürken, balkonda oturmakta oları Elsa'yı gördü, ama ona seslenmedi. Öylesine sakin ve kontrollü bir kızdı ki, gecenin bu vaktinde ihtiyaç duyabileceği en son şey, onun gibi kendi kendine konuşan bir deli olabilirdi.

Thomas kendine iki haftalığına, alt katında bir hediyelik eşya dükkânı oları küçük bir daire kiralamıştı. Daire Vonni adında tuhaf bir kadına aitti. Kırklı yaşlarının sonlarında oları kadın, sürekli siyah bir bluz ve farklı desenlerde çiçekli etekler giyiyordu. Gidip kamını doyursun diye eline para tutuşturmak isteyeceğiniz türden birine benziyordu, ama gerçekte, turistlere kiraladığı bu harikulade lüks dairenin sahibiydi. Daire pahalı mobilyalarla döşenmişti ve salonda birkaç değerli heykelcik ile tablo vardı.

Vonni İrlanda kökenliydi. Kendisi hakkında konuşmak istemediği halde, Thomas bunu bir şekilde öğrenmişti. Kusursuz bir ev sahibesiydi, çünkü onu kendi haline bırakmıştı. Ona, kirlilerini alıp köydeki bir çamaşırhanede yıkatabileceğim söylemişti; ara sıra da, kapısının önüne bir sepet üzüm ya da bir tabak zeytin bırakıyordu

Thomas ilk geldiğinde, "Ben buradayken siz nerede kalıyorsunuz?" diye sormuştu.

"Dışarıda bir yerde yatıyorum" diye cevap vermişti Vonni.

Thomas kadın şaka mı yapıyor, yoksa biraz saf mı emin olamamıştı. Ve ona bir daha soru sormamıştı. Vonni'nin dairesinde mutluydu.

Bundan on kat ucuz bir yerde de mutlu olabilirdi, ama Bili aramak isterse diye telefonlu bir yerde kalması gerekiyordu.

Thomas Amerika'dayken cep telefonu kullanmaya hep direnmişti. Bu alete esir oları çok fazla insan vardı. Cep telefonunun yolculukları sırasında huzurunu bozacağını düşünmüştü; zaten herkes ücra yerlerden sinyal alınamadığından yakınıyordu. Hem telefonlu bir daireye kaç euro ödediğinin ne önemi vardı? Profesörlük maaşım harcayabileceği başka hiçbir yer yoktu; üstelik şiiirlerinden de biraz para kazanmaya başlamıştı.

Prestijli bir dergiden, para karşılığı dünyayı dolaşıp dilediği yerden dilediği gezi yazısını yazma teklifini almıştı. Her şeyi bırakıp gitmek istediğini fark ettiğinde, bunun mükemmel bir teklif olduğunu anlamıştı. Üstelik, çekip gitmeye fena halde ihtiyacı vardı. Aya Anna hakkında yazmak isterdi, ama bunu yapacak olsa dünya basını yirmi dört saat geçmeden buraya üşüşür, ada anında meşhur olurdu.

Bir zamanlar, eski karısının yaşadığı şehre yerleşmesinin rahatlık sağlayacağını, böylece oğlu Bill'i olabildiğince sık göreceğini, Shirley'yle de medeni ve kavgasız bir ilişki yürütebileceğini düşünmüştü. Her nasılsa artık ona âşık olmadığına göre, nazik olmak kolaydı.

Hatta insanlar, birbirlerine karşı bu kadar hoşgörülü oldukları, dönüp dönüp aynı kavgaları eden o boşanmış kötü çiftlere benzemedikleri için onlara hayrandı.

Ama şimdi her şey farklıydı.

Shirley, Andy adında otomobil satıcısı bir adamla çıkmaya başlamıştı. Onunla, spor yapmaya gittiği salonda tanışmıştı. Shirley'nin Andy'yle evleneceğini duyurması her şey değiştirmişti.

Bu, Thomas'ın ortalıkta dolaşmamasının işleri kolaylaştıracağı anlamına geliyordu.

Shirley ona, gerçek ve kalıcı aşkı bulduğunu açıklamıştı. Thomas'ın da yeniden evlenmesini temenni ediyordu.

Thomas, Shirley'nin buyurgan konuşma tarzına nasıl sinirlendiğini hatırladı. Sanki mobilyaların yerini değiştiriyordu.

Thomas buna ne kadar içerlediğini fark ettiğinde şaşırılmıştı. Andy kötü bir adam değildi, onu asıl kızdıran, Shirley, Bili ve kendisi için satın aldığı eve bu kadar kolay bir şekilde taşınmış olmasıydı.

"Çünkü böylesi çok daha kolay" demişti Shirley.

Bili, Andy için "İdare eder" demişti; tam da öyle biriydi: idare edecek biri. Ama biraz kabızdı ve okumaya, akşamları Bill'le birlikte eline bir kitap alıp "Hadi, bir parça seç de birlikte okuyalım" demeye meraklı değildi.

Ve adil olmak gerekirse, Andy bütün bunların tatsızlık yarattığını hissetmişti. Thomas'ın Bill'i görmeye, kendisinin spora gittiği saat beş ile yedi arasında gelmesini önermişti.

Bu mantıklı, makul, hatta ince bir öneriydi, ama Thomas'ın canını daha da sıkıyordu. Sanki, hayatlarına değmesin, ayaklarının altında dolaşmasın diye kaldırılıp bir köşeye atılmıştı. Her gelişinde evden biraz daha nefret ediyordu: mutfakta ve banyolarda bir sürü sağlıklı yaşam ürünü ve vitamin şişesi, garajda kürek çekme aletleri, sehpa'nın üzerinde sağlık ve fitness dergileri.

Çekip gitme fırsatı çıktığında, bu fırsatı kullanmakla doğru yaptığından emindi. Oğluyla ilişkisini telefonla, mektupla, email'le sürdürebilirdi. Sinirlenme ya da alınma ihtimali azalırdı.

Kendisini, bunun herkes için daha iyi olacağına ikna etmişti.

Ve ilk birkaç hafta her şey yolunda gitmişti. Artık sabahları sinirli uyanmıyor, oğlunun yeni ailesini düşünüp çıldıracak gibi olmuyordu. Uzaklaşmak iyi gelmişti.

Ama bugünkü olaylar her şeyi değiştirmişti. Ölen bütün o insanlar, yasa bürünmüş bir köy. Limandan odasına kadar gelen ağlama seslerini duyabiliyordu.

Uyumasına imkân yoktu ve düşünceler beyninin içinde öfkeli anlar gibi vızıldıyordu.

Thomas, bütün gece Vonni'nin dairesini arşınladı durdu. Arada bir aşağı eğilip asmalarla kaplı cangıl gibi bahçenin sonundaki tavuk kümesine bakıyordu. Bir ya da iki kez, kırık dökük pencerede kadının karmakarışık saçlarını görür gibi oldu; ama gördüğü kart bir tavuk da olabilirdi.

Fiona da uyanıktı. Köyün dışındaki basık, küçük bir evde kalıyorlardı.

Evin sahibi, üç küçük oğlu olan, Eleni adlı, zayıf ve sinirli bir kadındı. Bir kocası olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Normalde çalmak ve geceyi geçirmek için birkaç euro teklif ederek bulmuşlardı. Shane tavizsizdi. Gece uyuyacak bir yatak gibi lüksler için Kokağa atacak paraları yoktu. Bulduklarının en ucuzuyla yetinmek durumundaydılar.

Eleni'nin basit evi çevredekilerin en ucuzuydu.

Shane bir koltuğa yayılmış uyuyordu. Bu gece aralarında uyumayı başaran bir tek oydu. Fiona ise uyuyamıyordu, çünkü Shane, damdan düşer gibi, ertesi gün buradan gideceklerini söylemişti.

Çok şaşırmıştı.

İkisi de Aya Anna'nın bir süre kalabilecekleri bir yer olduğunu düşünmüşlerdi. Ama şimdi, Shane fikrini değiştirmişti.

"Hayır, kalamayız. Bütün bu olanlardan sonra çekilmez bir yer olacaktır" demişti Shane. "Çekip gidelim, yarın Atina'ya giden bir vapura atlar gideriz."

"Ama Atina büyük bir şehir... şimdi çok sıcaktır" diye karşı çıkmıştı Fiona.

Shane orada görmesi gereken bir arkadaşının, buluşmak zorunda olduğu birinin olduğunu söylemişti.

Fiona ve Shane bundan bir ay önce yola çıkarlarken, buluşmak zorunda oldukları bu arkadaşın lafı dahi edilmemişti. Ama Fiona geçmiş tecrübelerinden, böylesine sudan bir sebeple Shane'in canını sıkmanın akıllıca olmayacağını biliyordu.

Hem zaten burada ya da Atina'da olmalarının hiçbir önemi yoktu.

O sadece, poposunu çimdikleyip oreo, yani harika olduğunu söylemiş oları Manos'un, o yakışıklı ve seksi Yunanlı'nın cenaze törenine katılmak istiyordu.

Zevzeğin tekiydi, ama iyi huylu ve neşeli bir adamdı, bütün kadınların oreo olduğuna inanıyordu; şarabı şişeden içmiş ve dünyanın dört bir köşesinde albümlere konmak üzere fotoğraflarının çekilmesinden büyük bir haz alarak, onlar için Zorba gibi dans etmişti.

Ama içinde kötülük yoktu; küçük yeğeni, yardımcıları ve harika bir gün geçirmekte oları bütün o turistlerle birlikte ölmeyi hak etmemişti.

Fiona, bugün tanıştığı insanları yeniden görse ne kadar mutlu olacağını düşündü. Yaşlı Andreas ne kadar da nazik ve cömertti. Üniversitede hoca oları Thomas ne kadar da akıllı ve iyi bir insandı. David'i biraz daha dışa dönük olmaya cesaretlendirmiş olması bile mümkündü.

Elsa'ya gelince...

Fiona şimdiye kadar kimseye, neyi ne zaman diyeceğim bildiği için bu kadar hayran olmamıştı. Kızın parmağında alyans yoktu, halbuki otuzuna yaklaşmış olmalıydı. Fiona onun Almanya'da kime telefon ettiğini merak etti.

Shane hâlâ koltukta uyuyordu.

Fiona, keşke Andreas'ın ve ötekilerin önünde esrarı ortaya çıkarmasaydı diye düşündü; ayrıca, hepsine karşı biraz daha nazik olabilirdi. Bazen öyle huysuz ve zor oluyordu ki. Ama Shane'in sevgisiz ve karışık bir hayatı olmuştu.

Ta ki Fiona'yla tanışıncaya kadar. Gerçek Shane'e nasıl ulaşılacağını bir tek o biliyordu.

Oda çok sıcak ve basıktı.

Biraz daha iyi bir yerde kalıyor olabilmelerini isterdi. O zaman, Shane yarından tezi yok gitmek istemeyebilirdi.

Gece, yıldızların şavkı koya vururken, Andreas bir mektup yazdı. Birkaç denemeden sonra, en iyisinin sonuncusu olduğuna karar verdi. Sabah olduğunda, Chicago'daki oğluna dokuz yıldır yazdığı bu ilk ve tek mektubu postaya vermeye hazırdı.

Güneş yükselince, külüstür mobiletine atlayıp köyün yolunu tuttu.

Güneş Aya Anna'nın üzerinde yükseldiğinde, hediyelik eşya dükkânının üzerindeki zevkli dairenin telefonu çaldı.

Arayan Thomas'ın oğlu Bill'di.

"Baba, iyi misin ?"

"Harikayım oğlum, gayet iyiyim. Aradığın için teşekkür ederim. Numaramı annen mi verdi ?"

"Panoda asılıydı baba. Annem, şimdi orada gece olduğunu söylüyor. Ama Andy sen gene de bir dene dedi."

"Andy'ye teşekkür ettiğimi söyle canım."

"Söylerim baba. Televizyonda yangını görünce, senin nerede olduğunu anlayayım diye bana bir dünya haritası getirdi. Korkunç olmalı."

"Evet, üzücüydü" dedi Thomas.

"Senin olduğun yer buraya çok uzak baba"

Thomas o an, oğlunun yanında olmayı çok istedi. İçi gerçekten sızladı. Ama neşesini korumak zorundaydı, yoksa bütün bunların ne anlamı kalırdı ?

"Artık hiçbir yer çok uzak değil Bili, her yerde telefon var. Düşünsene! Şu anda yandaki odada olabilirdin."

"Evet, biliyorum, hem sen seyahat etmeyi hep severdin" diye onayladı çocuk.

"Severim, bir gün sen de seveceksin."

"Tabii. Bu arada, iyi olduğunu söylemek için babaannemi aradım, dikkatli olman gerektiğini söyledi."

"Olacağım Bili, inan bana. Dikkatli olacağım."

"Şimdi kapatmam lazım. Hoşça kal baba."

Bili telefonu kapatmıştı, ama hava açmıştı. Harika bir gündü. Oğlu onu aramıştı. Thomas yaşadığını hissetti ve uzun zamandır İlk defa her şeyin ne kadar iyi olduğunu düşündü.

Güneş Aya Anna'nın üzerinde yükseldiğinde, Fiona tuvalete gitti ve birden, periyodunun altı gün geciktiğini fark etti.

Güneş Aya Anna'nın üzerinde yükseldiğinde, Elsa otelden çıkıp Umana doğru yürüdü. Geçici olarak morga dönüştürülmüş oları kilisenin

önünden geçti; sonra, köşeyi döndü ve dehşet içinde donakaldı: Atina'dan gelen kalabalığın içinde, çalıştığı televizyon kanalından bir ekip vardı, için için yanmakta oları, artık limana çekilmiş teknenin görüntü kaydını yapmaya hazırlanıyorlardı.

Kameramanı ve ses teknisyenini tanıyordu. Onların da, görürlerse onu tanıyacıkları kesindi. O zaman Dieter nerede olduğunu öğrenir ve birkaç saat içinde buraya damlardı.

Dikkatle geri dönüp küçük bir kahveye girdi ve deli gibi çevrenine bakındı.

İçeride tavla oynayan ihtiyarlar vardı; onlardan yardım isteyemezdi. Neden sonra, bir masada oturmakta oları David'i gördü; dün tanıştığı, babasını mutlu etmenin mümkün olmadığını söyleyen o kibar ve kaygılı İngiliz genciydi bu.

"David" diye fısıldadı.

Delikanlı onu gördüğüne çok sevinmişti.

"David gidip benim için bir taksi çağırabilir misin? Ben dışarı çıkamıyorum. Dışarıda görmek istemediğim insanlar var, benim için bunu yapar mısın, lütfen..."

Kızın dünkü halinden bu kadar farklı olması, düne göre bu kadar kontrolsüz görünmesi, David'i telaşlandırmış gibiydi. Ama şükürler olsun ki arılamış görünüyordu.

"Taksiye nereye gideceğini söyleyeyim mi?" diye sordu.

Elsa, deli gibi, "Sen bugün nereye gidecektin?" diye sordu.

"Elli kilometre mesafede bir yer var, küçük bir tapınak ve bir sanatçı kolonisi. Adı 'Tri... Tri... bir şey. Küçük bir koyun kıyısında. Ben otobüsle gideceğim."

Elsa, kararlı bir sesle, "Oraya taksiyle gideceğiz" dedi.

David, "Olmaz Elsa, dışarı çıkar bir otobüse bineriz, taksi dünyanın parasını ister, inan bana" diye itiraz etti.

"Benim dünya kadar param var, inan" diyen Elsa, David'e bir tomar kâğıt para uzattı. "Lütfen David, cesur ol ve hemen git, bir kez olsun talihini dene..." Ona baktı ve yüzünün asıldığını gördü. Bence sen yüreksizin tekisin der gibi, onunla neden bu kadar sert ve acımasız bir şekilde konuşmuştu ?

"İnsanın doğru dürüst tanımadığı birinden böyle bir şey istemesinin çılgınlık olduğunu biliyorum, ama yardımına ihtiyacım var, sana yalvarıyorum. Oraya vardığımızda sana her şeyi anlatacağım. Suç falan işlemedim, ama başım dertte ve sen bana yardım etmezsen ne yapacağımı

gerçekten bilmiyorum." Konuşması içtendi, rol yapmıyordu, ama kamera karşısında olduğu kadar etkileyiciydi.

David, "Meydanda bir taksi durağı var" dedi. "Beş dakika içinde dönmüş olurum."

Ve Elsa yerine oturdu. Karanlık kahvedeki bütün gözlerin, bu kadar uygunsuz bir yere giren, sinirli ve gözlüklü bir delikanlının eline neredeyse bir yıllık maaşını tutuşturan, şimdi de başı ellerinin arasında oturmuş bekleyen, uzun boylu, sarışın ilahenin üzerine dikilmiş olması umurunda bile değildi.

Dördüncü bölüm

Fiona, Shane uyanana kadar epeyce bir süre bekledi. Orada, koltukta, ağzı açık, saçları terden alnına yapışmış bir halde uyuyordu. Uyurken o kadar savunmasız ve masum görünüyordu ki. Fiona delikanlının yüzünü okşamak için uzandı, ama kendisi kalkana kadar uyandırmak istemedi.

Oda sıcak ve havasızdı, ev halkı giysilerini orada bırakmıştı ve içerisi ikinci el giyim mağazaları gibi kokuyordu.

Aşağıdan, üç küçük oğluna seslenmekte oları, faciaya ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüş, yorgun Eleni'nin sesi geliyordu. Olayın şokunu yaşamakta oları komşuların biri geliyor biri gidiyordu; belli ki, olanları birbirlerine tekrar tekrar anlatıyorlardı.

Fiona, Shane uyanıp gitmeye hazır olana kadar, aşağı inerek onları rahatsız etmemeye karar verdi.

Shane uyandığında keyfi kaçıktı.

"Koltuktan neden kaldırmadın beni ?" diye sordu, ensesini ovuşturarak. "Her yerim kazık gibi tutulmuş."

Fiona, "Hadi gidip denize girelim, kendini daha iyi hissedersin" diyerek onu yüreklendirmeye çalıştı.

Shane homurdandı. "Senin için söylemesi kolay, bütün gece yatakta uyudun."

Ona, küçük yeğeni ve teknede ölen diğer onlarca kişiyle birlikte köyün kilisesinde cansız yatan zavallı Manos'u düşünmekten, neredeyse bütün gece gözüne uyku girmediğini söylemenin zamanı değildi. Büyük ihtimalle hamile olduğunu söylemenin de zamanı değildi kuşkusuz. Uyku

mahmurluğunu üzerinden atana ve omuzlarının ağrısından şikâyet etmeyi kesene kadar bekleyebilirdi.

Hem bugün Atina'ya gidiyorlardı, Shane öyle söylemişti. Orada buluşması gereken biri, görmesi gereken bir iş vardı.

"Eşyaları kahvaltıdan önce mi toplarız ?" diye sordu.

"Toplamak mı ?" Shane şaşırılmış görünüyordu.

"Bana aldırma, günün yarısında kafam yerinde değil" dedi Fiona gülerek.

"Aynen öyle... Şimdi, ben biraz uzanacağım, sen de gidip iki kahve getirirsin. Tamam mı ?"

"Kahve çok uzakta, getirene kadar soğur."

"Aman Fiona, aşağıya inip iste. Alt tarafı iki kahve. Çok sevdikleri o please ve thank you sözcüklerini biliyorsun nasılsa."

Fiona, çoğu insanın sevdiği sözcükler diye düşündü, ama bunu ona söylemedi.

"O zaman sen birkaç saat uyu" dedi, ama Shane çoktan uyumuş olduğundan onu duymadı.

Fiona kumsala inip köye doğru yürümeye başladı; çıplak ayaklarıyla suyun kenarındaki ılık kumları tekmeliyor, Akdeniz'in sularına parmaklarını gıdıklatıyordu. Bunun gerçek olduğuna inanamıyordu. Ailenin en akli başında kişisi, koğuşun en güvenilir hemşiresi olan Fiona Ryan, herkesin, aman dikkatli ol, diye uyardığı Shane'le birlikte uzaklara gitmek için işini bırakmıştı.

Ve şimdi, büyük ihtimalle hamileydi.

Shane'le hayatım birleştirme kararına sadece annesi değil, altı yaşından beri en iyi arkadaşı olan Barbara da dahil bütün dostları, kız kardeşleri ve hemşire arkadaşları da karşı çıkmıştı.

Ama onlar ne biliyorlardı ki ?

Hem aşk denen şey dikensiz gül bahçesi değildi, büyük aşk hikâyelerinden hangisine baksanız bunu görürdünüz. Aşkın, uygun ve hoş birine rastlamakla, yakınlarda yaşayan, iyi bir işi olan, uzun vadeli bir ilişkiye girmek ve tasarruflarıyla ev sahibi olmak isteyen biriyle karşılaşmakla ilgisi yoktu.

Bu aşk değil, uzlaşmaydı.

Hamile olma ihtimalini düşündü ve yüreği kıpırdadı. Son zamanlarda birkaç kez tedbirsizlik etmişlerdi. Ama daha önce de böyle zamanlar olmuş ve başına hiçbir kaza gelmemişti.

Elini dümdüz karnının üzerinde gezdirdi. İçinde, çocuk olabilecek bir tohumun, yarısını Shane'den yarısını kendisinden alacak bir insanın büyüyor olması mümkün müydü? Bunu düşünmek çok heyecanlandırıcıydı.

Kafasını kaldırdığında, karşısında Thomas'ı gördü. Üzerinden dökülen o tuhaf şortu ve aşın uzun tişörtüyle, dün bütün gün beraber oldukları sevimli Amerikalıydı bu.

Thomas onu tanıdı ve "keyifli görünüyorsun!" diye bağırdı. "Öyleyim." Ona bunun nedenini ve kafasında nasıl harika planı! kurduğunu söylemedi: Aya Anna'ya yerleşebilir, bu insanların arasında bir çocuk yetiştirebilirlerdi; Shane balıkçı teknelerinde ya da restoranlarda çalışabilir, o da köyün doktoruna yardımcı olabilir, hatta ebelik yapabiliirdi. Bunların hepsi ileriye dönük hayallerdi, Shane'e daha sonra, kahvesini içtikten sonra açacağı, birlikte konuşmaları gereken şeyler.

"Amerika'dan oğlum aradı. Harika bir konuşma yaptık." Thomas kendi iyi haberlerini paylaşmamadan edememişti. "O kadar mutluyum ki."

Bu adamın hayatta önemseydiği tek bir şey vardı sanki: önceki gün birlikteyken ona fotoğrafını gösterdiği, Bill adındaki oğlan çocuğu. Sarı saçlı ve gülerken dişleri görünen herhangi bir erkek çocuğu, ama bütün anne babalar gibi Thomas için de dünyanın en özel çocuğu.

Thomas, "Kutlamak için gel de sana bir kahve ısmarlayayım" dedi ve birlikte kumsalın yakınındaki küçük bir tavernaya doğru yürüdüler. Önceki günkü kadar rahat bir şekilde, faciadan, uyumakta ne kadar zorlandıklarından ve dün güne bunun gibi bir tavernada kahve içerek başlamış oları bütün o insanların şimdi kilisede cansız yatmakta olduğuna inanmanın ne kadar zor olduğundan konuştular.

Fiona köye kahvaltı için ekmek ve bal almaya geldiğini, aldıklarının bir kısmını bir odasını kiraladıkları evdeki insanlara vereceğini, böylece, uyandığında Shane için bir fincan kahve istemeye yüzü olacağını söyledi.

"Güya bugün Atina'ya gidecektik, ama Shane çok yorgun olduğunu söylüyor" dedi. "Aslına bakarsan, çok yorgun olmasına seviniyorum. Burayı sevdim. Daha kalmak istiyorum."

"Ben de öyle. Şu tepelere tırmanacağım, ayrıca cenaze törenine katılmak istiyorum."

Fiona ona ilgiyle baktı. "Ben de öyle. Bunu kendi gözlerimle «örmek istememin leş kargalığıyla ilgisi yok, ben olayın parçası olmak istiyordum." "İstiyor muydun? Bu, kalmayacaksın demek mi oluyor?" "Cenazelerin ne gün kaldırılacağını bilmiyoruz ve demin de dediğim gibi, Shane Atina'ya gitmek istediğini söylüyor."

"Ama sen istersen, tabii ki de..." Thomas cümlesinin sonunu getirmedi.

Fiona, Thomas'ın yüzündeki ifadeyi gördü. Shane'le tanışan herkesin yüzünde eninde sonunda aynı ifade belirliyordu. Ayağa kalktı.

"Kahve için teşekkürler. Artık gitmem lazım."

Thomas'ın yüzünde, sanki kalmasını istiyormuş gibi bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. Fiona da kalıp bu hoş ve sorunsuz adamla konuşmaya devam etmek isterdi, ama Shane uyanıp da onu yanında görmezse tatsızlık çıkardı; bunu göze alamazdı.

"Thomas, çiçekler için sana biraz para versem... hani herkes çiçek yaptırırsa diye."

Thomas elini kaldırdı. Kızın fazla parası olmadığını biliyordu. "Lütfen, çiçekleri ben almak isterim, üzerine 'Huzur içinde uyuyun irlandalı Fiona' diye yazacağım."

"Teşekkür ederim Thomas, eğer diğerlerini görürsen, David'i, Elsa'yı..."

Son derece nazik bir sesle, "Shane'le Atina'ya gitmeniz gerektiğini ve hoşça kal dediğinizi söyleyeceğim" dedi.

"Çok hoş insanlardı, hepiniz çok harika insanlardınız... Şimdi nerededirler acaba?"

"İkisini bugün bir taksiyle köyden çıkarırken gördüm" dedi Thomas. "Ama burası avuç içi kadar bir yer. Tekrar görürüm nasılsa."

O bencil delikanlıya götürmek için, koca bir somun sıcak ekmek ile küçük bir kavanoz köy balı almaya giden kızın arkasından baktı ve içini çekti. Profesördü, şairdi, yazardı ve hayattan ve aşktan zerre kadar bir şey anlamıyordu.

Shirley'nin onu soğuk ve mesafeli bulmasının, buna karşılık boş kafalı Andy'yi harika bir hayat arkadaşı olarak görmesinin nedenini anlamadığı gibi. Önceki gün, akşam olurken yaptıkları konuşmayı hatırladı; orada anlatıları hayatları da anlamamıştı. Böyle bir oğlu olduğu için çok gururlu ve mutlu olması gereken David'in babasının, delikanlıyı neden kendisinden bir kol boyu uzakta tuttuğunu ve neden sadece yanlış ve incitici sözler söylediğini de anlamamıştı.

O harikulade Alman kızı Elsa'nın başına, gözleri yerinden uğramış bir şekilde ülkesinden kaçmasını gerektirecek ne gelmiş olabildiğini de bilemiyordu.

Kendi kendine, bu tür şeyleri hiçbir zaman anlayamayacağını söyledi, artık kabullenmişti bunu. Anlamaya çalışmaması daha iyiydi.

Başını kaldırıp baktı ve Vonni'nin karşıdan karşıya geçmekte olduğunu gördü.

"Yasu, Thomas" dedi kadın.

"Yasu! Ne büyük bir felaket değil mi? Manos'u tanıyordunuz herhalde."

"Evet, onu bebekliğinden, okula gittiği zamanlardan beri tanıyordum, o zamanlar çok haylazdı, hep haylazdı. Bahçemden bir şeyler arakladığı için, orada çalışsın diye iş verdim. Bu onu yola soktu." Bunları hatırlamak hoşuna gitmiş gibiydi.

Thomas onunla konuşmak, ona neden bu adaya geldiğini sormak için güçlü bir istek duydu; ama Vonni'de samimileşmeyi, mahremiyete girmeyi engelleyen bir şey vardı. İşi derhal şakaya vurup konuyu değiştiriyordu.

"Her neyse, bu gece Tanrı'yla hesaplaşacak, onu tanıdığım kadarıyla sevimliliğiyle orada da işlerini yoluna sokar nasılsa." Omuzlarını silkti ve yürüdü.

Thomas bunun konuşmanın sonu olduğunu anladı. Vonni'nin yoldan aşağı, hediyelik eşya dükkânına doğru yürüyüşünü seyretti. Bugün fazla iş olmazdı. Belki de küçük dükkânını açmazdı bile.

Kadının yoldan geçenlerle tokalaştığını gördü; burada kendini rahat ve evinde hissediyordu.

Elsa taksinin içinde eğildi ve köyden çıkana kadar başını bir eşarbin altında sakladı. Neden sonra doğruldu. Yüzü gergin ve kaygılı görünüyordu.,

"Sana gittiğimiz yer hakkında bildiklerimi anlatayım mı?" diye sordu David.

"Teşekkür ederim. Harika olur." Arkasına yaslandı ve gözlerini yumup David'i dinlemeye başladı. Anlaşıldığı kadarıyla, burası küçük bir tapmağın bulunduğu bir sit alanıydı; kazılara başlamış, ama para suyunu çekince çalışmalar yarım kalmıştı. Kimse tapınak hakkında fazla bir şey bilmiyordu, kazı çalışmaları sırasında ilk evreler hakkında çok az bilgi edinilmişti. Ama burasının gezip görülmeye değer olduğunu söyleyenler vardı.

Ve aynı yerde yıllar önce bir sanatçı kolonisi oluşmaya başlamıştı; koloni büyümeye devam ediyordu. Bugün bile, dünyanın dört bir yanından gümüş ve seramik ustaları buraya geliyordu. Ama aşın bir ticarileşme söz konusu değildi, sanatçılar işlerini satmak için köye getiriyorlardı.

David konuşurken arada bir kıza bakıyordu.

Yüzü gevşiyordu. Belli ki, ona neden korktuğunu söylemek istemiyordu, bu nedenle o da hiçbir şey sormadı. Gezecekleri yer hakkında gevezelik etmeye devam etmesi daha iyiydi.

"Seni sıkıyor muyum?" diye sordu birden.

Elsa, kederli bir tebessümle "Hayır" dedi. "Hem neden sıkıldığını düşünüyorsun ki ? İnsana huzur veriyor ve sakinleştiriyorsun."

David sevinmişti. "Çoğu zaman insanları sıkarım da" dedi dobra dobra. Kendine acımıyor ya da söylediklerinin yalanlanmasını beklemiyordu. O gerçek bir durumdan bahsediyordu.

Elsa, "Hiç sanmıyorum" dedi çabuk çabuk. "Bence birlikte olmak için son derece iyi huylu birisin. Doğru mu söyledim ? Yoksa, 'huzurlu' mu demeliydim?"

"İyi huyluyu tercih ederim" dedi David.

Elsa delikanlının eline dostça vurdu ve keyifle arkalarına yaslanıp bir yanlarında engebeli tepelere tırmanmakta oları keçileri, öte yanlarında pırl pırl parlamakta oları masmavi denizi seyretmeye başladılar. Şu anda son derece dostça ve davetkâr görünen, ama daha dün onca masum insanın canını almış oları denizi.

Elsa birden taksi şoförüne doğru eğildi. "Cenaze töreni ne zaman olacak?"

Adam soruyu anladı, ama cevap vermek için gerekli kelimeleri bilmiyordu.

"Avrio" dedi.

"Avrio ?" diye tekrarladı kız.

"Yarın" dedi David. Sonra, suçlu suçlu ekledi: "Sadece elli kelime öğrendim."

"Benden kırk beş tane fazla" dedi Elsa. Eski gülümsemesi yüzüne geri gelir gibi olmuştu. "Efharisto, dostum David, efharisto poli.

Araba tozlu yolda ilerlemeye devam etti. Gerçekten dosttular.

Shane kahve, bal ve tereyağından sonra kendini çok daha iyi hissetti. Hu çılgın yerde bir gün daha kalıp Atina'ya ertesi gün gitmelerinin daha iyi olacağını söyledi. Limandan Atina'ya iki saatte bir vapur kalkıyordu, gitmek sorun değildi.

Şöyle hareketli bir yer bulmalarını istiyordu.

"Bugün ya da bu gece pek bir hareketlilik olacağını sanmıyorum; bütün köy gazeteciler, müfettişler ve resmî görevlilerle dolu. Biliyorsun,

cenaze töreni yarın, aşağıdakiler söyledi." Fiona ona cenazeden sonra gidebilir miyiz diye sormak istedi. Ama gün boyu ona söyleyeceği o kadar çok şey vardı ki, bu soru bir süre daha bekleyebilirdi. "Bir burnun ucunda çok hoş bir yer gördüm; balık yakalayıp hemen oracıkta pişiriyorlar, oraya gidelim mi, ne dersin?"

Shane omuzlarını silkti. Neden olmasındı? Orada şarabın limandaki şık şıkırdım yerlerden daha ucuz olacağı kesindi. "Tamam, gidelim. Ama aşağıdaki herkese 'Ben gidiyorum, siz kalıyorsunuz' demeye çalışmak için saatler harcamak yok."

Fiona kendine güldü. "O kadar da berbat olduğumu düşünmüyorum, sadece Eleni'ye bize bu kadar nazik davrandığı için teşekkür etmek ve dostlarının başına gelenlere çok üzüldüğümü söylemek istiyorum."

"Bu senin suçun değil. Tanrı aşkına." Shane hiç yoktan kavga çıkarmaya hazırды.

"Hayır, tabii ki değil, ama nazik olmak kötü bir şey değil."

Shane, "Burada kaldığımız için avuç dolusu para alacaklar" diye homurdandı.

Fiona, ödediklerinin üç kuruş bir para olduğunu biliyordu; aile bu kadar fakir olmasaydı, yatak odasını onlara vermezdi. Ama şimdi bunu Shane'le tartışmanın sırası değildi.

"Haklısın, çok sıcak olmadan gidelim bari" dedi. Bakımsızlıktan dökülen merdivenlerden aşağı indiler ve facianın boyutlarından serseme dönmüş oları ev halkının oturduğu kalabalık mutfaktan geçip dışarı çıktılar. Fiona durmak ve yanlarına oturup onlara teselli edici sözler söylemek isterdi; her yerde duyduğu Yunanca küçük cümleler: Tipota, den pirazi.

Ama Shane'in günün ilk soğuk birasını içmek için sabırsızlandığını biliyordu. Bugün ona söyleyeceği o kadar çok şey vardı ki, zaman kaybetmenin sırası değildi. Birazdan öğlen olacaktı ve hava çok sıcaktı. Dosdoğru deniz kıyısındaki tavernaya gitmeliydiler.

Hava gerçekten de çok sıcak olmaya başlamıştı.

Thomas tepelere tırmanma kararından vazgeçti; bunun için evden çok daha erken bir saatte çıkmalıydı. Hediyeleş eşya dükkânına baktı. Doğru tahmin etmişti. Vonni bugün dükkânı açmamıştı. Cama Yunanca bir duyuru aşmıştı. Thomas, bu siyah çerçeveli kısa notun benzerlerini başka yerlerde de görmüştü. Kâğıtta, "Cenaze nedeniyle kapalıyız" yazıyor olmalı diye düşündü.

Vonni sandalyesinde uyukluyordu. Yorgun ve yaşlı görünüyordu. Gerçekten de kümeste uyuyor olabilir miydi ? Dairede boş bir yatak odası dururken? Rahatlıkla orada yatabilirdi, ama Thomas, ona bunu teklif etse bile bir işe yaramayacağını biliyordu.

Dükkânlar kapalıydı, ama görülecek bir sürü şey vardı. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, acıya boğulmuş oları köyden uzaklaşmak istemiyordu. Kıyı boyunca yürüyüp geçen hafta gördüğü o salaş tavernaya gidebilirdi. Birkaç gün önce oradan geçerken burnuna nefis ızgara balık kokuları gelmişti, oturup denizi seyretmek ve düşünmek için çok uygun bir yer olabilirdi. Orayı hatırladığına memnun oldu.

Tavernada, onu güneşten koruyacak eski püskü birkaç şemsiye vardı ve denizden esen serin melteme açıktı. Tam gidilecek yerdi.

Elsa ve David'in bindiği taksi Kalatriada'nın merkezi oları eski meydana girdi.

Şoför nerede inmek istediklerini sordu.

"Burası uygun" diyen Elsa, adamın parasını fazlasıyla ödedi. David de katılmak istedi, ama Elsa taksiyi kendisinin tuttuğunu söyleyip buna karşı çıktı. Durup virajlı ve tehlikeli yollardan geçerek geldikleri köye baktılar. Popüler bir turizm merkezi değildi. Büyük olasılıkla, arsa spekülâtörleri tarafından henüz keşfedilmemiş bir yerdi.

Bir başka toprak yoldan inilen deniz çok aşağıdaydı. Meydanın çevresindeki yapıların yarısı küçük restoran ve kafelerden oluşuyordu ve birkaç tane şık seramik dükkânı vardı.

Elsa David'e dönüp "Herhalde gidip tapmağını bulmak istersin" dedi. "Beni gayet güvenli, güzel bir yere getirdin, burada saklanabilirim."

"Tapmağı görmek için acelem yok" dedi David. "Bir süre seninle kalabilirim."

Elsa, "iyi o zaman, o kadar virajdan sonra bir kahve içmek isterim doğrusu" diye gülümsedi. "Ama burası sahiden çok güzel bir yermiş, nihayet doğru dürüst nefes alabiliyorum. Sen benim kurtarıcısın, bunu biliyorsun değil mi?"

Ne demezsin!" diye güldü David. "Korkarım, her zaman oynadığım bir rol değil bu."

"Bana normalde kötü adam rolünü oynadığını söylemeye çalışma." Elsa'nın eski neşesi yerine gelmişti.

"Yok, vurdulu kırdılı bir şeyi kastetmedim. Daha çok soytarılık" diye itiraf etti David.

"Buna inanmam mümkün değil" dedi Elsa.

"Çünkü beni tanımıyorsun, beni insanların düzenini bozmaktan başka bir şey yapmadığım gerçek hayatımda görmedin."

"Doğru değil bu. Bize babanla anlaşamadığını söyledin, bu, kurşuna dizilmeyi gerektiren bir suç değil, dünyadaki erkeklerin yarısı aynı Şeyi yaşıyor."

"Onu her konuda hayal kırıklığına uğrattım Elsa, her konuda Dürüst olmak gerekirse, başka türlü bir oğlu olsaydı, her Şey yolunda giderdi. Hazır bir iş, toplumda saygın bir konum. Güzel bir ev; ama bütün bunlar beni boğdu, kendimi kapana kısılmış gibi hissetmeme neden oldu. Beni adam yerine koymamasında Şaşılacak bir Şey yok."

"Buraya oturalım mı, ne dersin?" Elsa en yakın yeri gösterdi ve salaş bir kahveye geçip dağılacakmış gibi duran bir sandalyeye oturdu.

Garson geldi ve başka bir sandalyeye temiz bir kâğıt serdi. "Bayan için daha iyi sandalye" dedi. "Burada herkes ne kadar nazik" dedi Elsa, Şaşırarak. "Sana karşı herkes her yerde nazik Elsa, güneş gibi parlıyorsun."

David iki metrios, yani orta Şekerli kahve söyledi. Kahvelerini keyifle yudumladılar.

"Ben babamı tanımıyorum David, bizi ben bebekken terk etti. Ama annemle çok tartıştım, inanamayacağın kadar çok."

"Bu belki de daha sağlıklı. Benim durumumda gerçek bir tartışma bile yok, sadece i çekmeler ve omuz silkmeler" dedi David.

"İnan bana, anneme çok fazla Şey söyledim, onu çok fazla eleştirdim, Şimdiki aklım olsaydı çok daha az Şey söyledim. Ama kadınların anneleriyle ilişkileri böyle, sürekli sylenirler!" "Ne konuda tartışırdınız ?"

"Bilmiyorum David. Her konuda. Ben kendi yaptıklarımın doğru, onun yaptıklarının yanlış olduğunu söyledim. Elbiseleri korkunçtu, erkek arkadaşları da oyle, herkesin bildiği kinci sözler işte."

"Ben bilmiyorum. Çünkü biz hiç konuşmayız." Elsa, "Başa dnebilseydin ne yapardın?" diye sordu. "Aynısını, gene her Şeyi berbat ederdim herhalde." "Bu o kadar teslimiyetçi bir tavır ki. Daha gençsin. Benden çok daha genç, annen baban hayatta, geç kalmış değilsin."

"Bana kendimi daha da kötü hissettirme Elsa, yapma bunu." "Yapmak istediğim tabii ki bu değil, sadece, sana bir Şeyi paylaştığımızı, ama benim artık hiçbir Şeyi düzeltme Şansımın olmadığını söylemenin doğru olduğunu düşünüyorum. Benim annem öldü." "Nasıl ld ?"

"O uygunsuz erkek arkadaşlarından biriyle bir trafik kazasında." David eğilip Elsa'nın elini okşadı. "abuk olduğundan ve acı çekmediğinden eminim" dedi.

"O kadar iyi bir çocuksun ki" dedi Elsa, titrek bir sesle. "Kahveni bitir de gidip Kalatriada'yı keşfedelim biraz. Sonra, oğle yemeğinde sana sorunlarımı anlatırım, sen de bana nasihatte bulunursun."

"Senin nasihate ihtiyacın yok, biliyorsun."

"iyi huylu David" dedi Elsa, gülümseyerek.

"Çok güzel dediğin o yer nerede?" diye homurdandı Shane. Önünden geçtikleri gürültülü bar ilgisini çekmişti. "Burası daha iyi olabilir" dedi.

Burası, Fiona'nın ona son gelişmeleri anlatabileceği türden bir yer değildi, bu yüzden itiraz etti. "Çok pahalı, fiyatlar turistik" dedi. Bu, Shane'in de aklına yattı. Burundaki balıkçıya doğru yürümeye devam ettiler.

Andreas kardeşiyle birlikte karakolda oturuyordu. Yorgis'in masasının üstü kaza raporlarıyla doluydu. Telefon susmak bilmiyordu. Ama şimdi, ortalık biraz sakinleşmişti.

Andreas ağır ağır konuşarak, "Bugün Adoni'ye yazdım" dedi.

Yorgis, bir an durduktan sonra, "Çok iyi, çok iyi" dedi.

"Pişmanım falan demedim."

"Tabii ki" diye onayladı Yorgis.

"Çünkü pişman değilim. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum." Yorgis'in, ağabeyinin uzun süredir küs olduğu Chicago'daki oğluna neden yazdığını sorması gerekmiyordu. Nedenini biliyordu.

Manos'un ve teknedeki bütün o insanların ölümü, onlara hayatın ne kadar kısa olduğunu göstermişti. Bütün neden buydu.

Thomas limanın yanındaki meydanda, televizyon ekiplerinin ve fotoğrafçıların yanından geçti. Bu da diğerleri gibi bir meslek diye düşündü, ama onlar haşere sürüsü gibiydiler. İnsanların sakin sessiz yaşayıp gittikleri yerlere değil, nerede bir felaket varsa oraya üşüşüyorlardı.

Elsa'yı, o pırıl pırıl, güzel Alman kızını düşündü. O bütün bunları elinin tersiyle itmiş, bu oyunu oynamayı reddetmişti. Bugün taksiyle nereye gittiğini merak etti. Belki de limanın çevresinde toplanan bu Alman televizyoncularını tanıyordu. Yunanistan Alman turistlerinin tatil için en çok rağbet ettikleri ülkelerden biriydi, Manos'un teknesinde de iki Alman turistin öldüğü söyleniyordu Ama Thomas o kadar bakımlığı halde hiçbir yenle Elsa'yı göremedi. Taksiyle her nereye gittiyse, henüz dönmemiş olmalıydı. Burundaki restorana doğru yürüdü.

David ve Elsa harabe halindeki tapmağın çevresinde dolaştılar. Etrafta onlardan başka ziyaretçi yoktu.

Yaşlıca bir bekçi onlardan yarım euro istedi ve ellerine bir vestiyer fişi ile tapmağın geçmişini anlatan, kötü yazılmış, anlaşılması neredeyse imkânsız bir broşür tutuşturdu.

"Almanca düzgün bir broşür yazıp zengin olmak varmış" dedi Elsa.

"Ya da İngilizce" diye güldü David. Gezine gezine meydana geri döndüler.

"Şimdi, sana ısmarlayacağım muhteşem öğle yemeği için bir yer bakalım" dedi Elsa.

"Ben hazırım... bak, deminki garson bize işaret ediyor, istersen oraya gidelim."

"Tabii ki isterim. Aslında orayı tercih ederdim. Ama ben biraz daha iyi bir yere gidelim istiyordum, çünkü senden bana bir kayak daha çekmeni rica edeceğim."

"Bana pahalı bir yemek ısmarlaman gerekmiyor Elsa, hem Kalatriada'da lüks bir restoran olduğunu sanmıyorum."

Onları görünce çok sevinen garson yanlarına koştu. "Geri geleceğinizi biliyordum bayan" dedi. Yüzü sevinçten parlıyordu. Onlara bir kâse zeytin ve biraz peynir getirdi, tencerelerdeki sıcak yemekleri görmeleri için mutfağın yerini gösterdi. Yemeklerini seçmeleri için tencerelerin kapaklarını teker teker açıp gururla gösterdi.

Keyifle oturup kırk yıllık iki dost gibi sohbetে başladılar.

Kendileri gibi büyük kentlerde değil de, bunun gibi küçük bir köyde büyümenin nasıl bir şey olabileceğinden konuştular.

Takı ve seramik imalatı yapmak üzere soğuk kuzey ülkelerinden buralara gelmiş uzun boylu, sansın İskandinavlıları seyrettiler. Elsa "Sana neler olduğunu anlatacağım" dediğinde, şekerli koyu kahvelerini yudumluyorlardı.

"Anlatman gerekmiyor, çok hoş bir gün geçiriyoruz" dedi David. "Hayır, sana anlatmam lazım, çünkü bu gece Aya Anna'ya geri dönmeyi istemiyorum. Yarın cenazeler kalkana kadar burada kalalım istiyorum."

David'in ağzı açıldı. "Burada kalmak mı?" "Köye geri dönemem David, televizyon ekibim orada, dönersem insanlar beni tanır ve patronumuz Dieter'e söylerler, o da gelip beni bulur. Bunu göze alamam."

"Neden?"

"Çünkü onu çok seviyorum."

"Yani, sevdiğin adamın gelip seni bulması kötü bir şey, öyle mi?"

"Keşke bu kadar basit olsaydı" dedi Elsa. Sonra David'in iki elini tutup yüzüne götürdü. David kızın gözyaşlarının parmaklarının üzerinden süzülerek masaya damladığını hissetti.

David, "Bu gece burada, Kalatriada'da kalmamız gerektiğini anlıyorum" dedi. Bugün, her geçen dakika biraz daha kurtarıcıya benzediğini hissetti.

Vakit erkendi. Restoranda Fiona ve Shane'den başka kimse yoktu. Garson onları balıkları ve şaraplarıyla, koyu mavi denizin ve altın rengi kumların yanında baş başa bırakmıştı. Shane kaşla göz arasında iki bira ile bir bardak retsinayı gövdeye indirmişti. Haberleri vermek için uygun bir an kollayan Fiona, ona baktı. Sonunda, daha fazla sabredemeyip elini Shane'in koluna koydu ve periyodunun altı gün geciktiğini söyledi. On iki yaşından beri kanamalarının bir gün bile geciktiği vaki değildi. Hemşire olarak sahip olduğu tıp bilgisine dayanarak, bunun yanlış bir alarm olmadığını hissediyor ve gerçekten hamile olabileceğini düşünüyordu. Shane'in yüzüne umutla baktı.

Berikin yüzünde kuşkudan başka bir şey göremedi.

Shane konuşmaya başlamadan öne bir bardak şarap daha içti. "Buna inanmam imkânsız" dedi. "Önlem almıştık."

"Almadık... her zaman yani. Hatırlarsan..." Ona özel bir hafta sonunu hatırlatmak üzereydi ki, Shane saldırıya geçti.

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

"Tek başıma değildim" dedi Fiona. İncinmişti.

"Fiona biliyor musun, her şeyin içine etmekte ve herkesin hayatını mahvetmekte üzerine yok, inan bana."

"Ama çocuk istiyorduk, bunu konuştuk, sen dedin..." Fiona ağlamaya başlamıştı.

"Bir gün, dedim, şimdi değil, daha yola çıkmalı bir ay bile olmadan değil, o kadar salaksın ki."

"Düşündüm ki... düşündüm ki..." Fiona gözyaşlarının arasından konuşmaya çalışıyordu.

"Ne düşündün?"

"Burada kalabiliriz diye düşündüm, bu adada kalabiliriz, bebeği burada büyütebiliriz."

"Ortada bebek falan yok, altı günlük bir gecikme var."

"Ama bebek olabilir, hem de bizim bebeğimiz, sen bir restoranda iş bulabilirsin, ben de çalışabilirim..."

Shane ayağa kalktı ve masanın üzerine eğilerek ona bağırmağa başladı. Fiona onu dinlemeye dayanamıyordu, hepsi o kadar kinci ve acımasız sözlerdi ki. Bütün kadınlar gibi o da bir orospuydu. Onu bir düzine veletle kendisine bağlamak ve garson olarak çalıştırmak, Tanrı'nın unuttuğu böyle bir yerde garson olarak çalıştırmak için dolaplar çeviriyor, planlar yapıyordu.

O bebekten derhal kurtulacak ve bir daha böyle boktan hikâyelerle karşısına çıkmayı aklından bile geçilmeyecekti. Bir daha asla. Budalanın, beyinsizin, sersemnin tekiydi.

Fiona'nın ona itiraz etmesi, onunla tartışması gerekiyordu, söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu, ama tam o anda yüzünde müthiş bir yumruğun patladığını hissetti. Yediği darbe o kadar şiddetliydi ki, Shane yumruğunu sıkıp tekrar üzerine yürürken sendeleyerek gerilemeye başlamıştı.

Yere yıkılacak gibi oldu, midesinin bulandığını hissetti, her yeri zangır zangır titriyordu. Sonra, arkasında koşuşmalar ve bağırışmalar duydu, iki garson Shane'i tutup geri çekti ve kim bilir nereden çıkagelen Thomas, kızı kolundan tutup bir iskemleye doğru götürdü.

Thomas yüzüne soğuk su çarparken, Fiona gözlerini yumdu. "Gayet iyisin Fiona" dedi Thomas, kızın saçlarını okşarken. "Bana inan, artık gayet iyisin."

Beşinci bölüm

Restorandakiler Thomas'a karakolun numarasını verdiler. Fiona, polis aranacağını duyan Shane'in güldüğünü duydu.

"Bütün bunlar zaman kaybı Thomas, kız şikâyetçi olmayacaktır, olsa bile bu basit bir sevgili kavgası. Söyleyecekleri bu olacak. Üstelik, yabancı sevgililer arasında bir kavga, dolayısıyla arkasının gelme ihtimali yok." Bir bardak şarap daha almak için uzandı.

iki garson, ne yapalım der gibi Thomas'a baktılar. Shane'in içmesine ses çıkarmamaları mı, yoksa onu engellemeleri mi gerekiyordu?

Ama Thomas başını hafifçe sallamakla yetindi. Shane ne kadar sarhoş olursa, olaya bakacak oları Andreas'ın kardeşi Yorgis üzerinde bırakacağı izlenim o kadar kötü olurdu.

Thomas karakolla konuşurken yalnız kalmak için arka taraftaki bir odaya gitti ve telefona bakan polise adını söyledi. Yorgis onu hemen tanıdı.

"Manos'un ailesine büyük bir para yardımı yapan o cömert insanlardan birisiniz" dedi.

"Aslında bunu yapan ağabeyinizdi, yemek için bizden para almadı."

"Dostları olduğunuzu söyledi." Andreas 'in kardeşinin bu konuda hiçbir şüphesi yok gibiydi.

"Onun dostları olmaktan gurur duyuyoruz, ama bir problemimiz var beyefendi..." Thomas Yorgis'e her şeyi anlattı; beriki durumu hemen kavradı. Dikkat çekecek kadar az bürokratik işlem gerekti. Sonra, Thomas garsonlara sessizce, Shane'i arka taraftaki bir odaya götürüp kapıyı üzerine kilitlemelerini söyledi. Shane direnmeye bile kalkışmadı.

"Hu bir zaman kaybı, polisi boş yöre meşgul ediyorsun, inan bana, polisler gelip gittikten sonra pişman olacaksın. Daha dün oğluyla iletişim kuramadığından yakman Bay Her Şeyi Bilir. Sen bir kediyle bile iletişim kuramazsın Thomas, sende o yetenek yok."

"Ama sende var tabii, yumruklarla iletişim kurma yeteneği" dedi Thomas.

"Çok komik, gerçekten çok komik."

"Burada kadınlara el kaldırılmasını pek hoş karşılamazlar, bunu az sonra anlayacaksın."

"Buradan o kızı koluma takıp gideceğim; aynı şey daha önce de oldu, bundan sonra da olacak." Ukala ve kendinden emin görünüyordu.

Thomas öfkeden boğazının düğümlendiğini hissetti ve elinde olmadan yumruğunu sıktığını fark etti.

Shane bunu gördü ve güldü. "Bana nihayet erkek gibi davranacağını söyleme sakın" dedi alayla.

Ama Thomas'ın öfkesinin kabarmasıyla yatışması bir olmuştu. Şimdi eskisi gibi sakindi. Garsonlara dönüp "Ona biraz şarap verin, ben öderim" dedi ve gidip yüzü hâlâ gözyaşları içinde oları Fiona'nın yanına oturdu. Kız hâlâ şoktaydı.

"Her şey yoluna girecek" dedi, Fiona'nın elini okşayarak. Fiona, korkunç bir kadercilikle, "Hiçbir şey yoluna girmeyecek" dedi.

"Bir şekilde ayakta kalıyoruz. Neslimiz tükeneceğine, dünya kazan biz kepçe dolaşıp duruyor olmamızın nedeni de bu zaten." Başka bir şey demeden polis minibüsünün gelmesini beklemeye başladılar. Restoranın alt tarafındaki kayalara çarpıp patlayan dalgaların sesini dinleyerek oturdular. Kızın yüzü üzgün ve donuk görünüyordu, ama Thomas burada olmakla ona bir şekilde güç ve destek verdiğini biliyordu.

Yorgis geldiğinde, Shane'e, saldırının bağımsız üç tanık tarafından görüldüğünü ve yirmi dört saat karakolda gözaltında tutulacağını söyledi.

"Ama o şikâyetçi değil." Şimdi sesi boğuk ve sinirliydi. "Ona sorun. Ben onu seviyorum, birlikte yaşıyoruz, belki bir bebeğimiz bile olacak; değil mi Fiona? Hadi anlat onlara." Fiona'nın gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bu önemli değil" diye açıkladı Yorgis. Şikâyet bu bayan tarafından yapılmadı, söyleyecekleri bizi ilgilendirmiyor." Sonra Shane'in bileklerini kelepçeledi ve polis minibüsüne binmesine yardım etti.

insanlar öğle yemeği için gelmeye başladıklarında, minibüs güneşin altında çoktan gözden kaybolmuştu. Garsonlar rahatlamışlardı. Hepsi de genç ve tecrübesizdi, kavga, polis minibüsünün gelişi, tutuklama; bütün bunlardan tedirgin olmuşlardı, ama düzen yeniden sağlanmış ve işleri kesintiye uğramamıştı. Gün pek hareketli başlamıştı.

Fiona bütün bu süre boyunca hiçbir şey söylememişti, ama birden ağlamaya başladı. "Yanımda bir arkadaşım olmasını isterdim" diye sızlandı.

Thomas, "Ben senin arkadaşınım" dedi.

"Evet, biliyorum, ama ben, geride bıraktığım Barbara gibi bir kız arkadaş demek istedim. O bana ne yapmam gerektiğini söyler, akıl verirdi."

"Onu aramak ister misin? Dairemde telefon var" dedi Thomas.

"Artık olmaz. Köprülerin altından çok su aktı, bana defalarca yardım elini uzattı, ama ben onu dinlemedim, ne kadar çok şeyin değiştiğini anlayamayacaktır. Ne kadar çok şey olduğunu."

Thomas, "Anlıyorum, anlatmaya çok gerilerden başlaman gerek" dedi. Sesi sevimli ve sıcaktı.

Fiona üzüntüyle, "Elsa'yla konuşabilirdim, ama nerede olduğunu bilmiyoruz. Hem benim yakınmalarımı dinlemek istemeyebilir" dedi. Sonra, bir peçeteyle gözlerini kuruladı.

"Nerede olduğunu öğrenebiliriz, onu bu sabah David'le birlikte bir taksiye binerken gördüm. Nereye gidiyorlardı, bilmiyorum. Neyse, biraz toparlanman için neden bir şeyler yemiyoruz?"

"Annem gibi konuşuyorsun" dedi Fiona. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

"Annelik işinde iyiyimdir" dedi Thomas. "Kendini yürüyecek kadar iyi hissettiğinde, gider taksi şoförlerine sorarız. Elsa gibi birini unutmüş olamazlar."

"Bunu pek cesaretim yok aslında."

Thomas kızın içini rahatlatmak için "O çok sıcak ve sevimli bir kız... tam dertleşilecek biri" dedi.

"Öyle mi dersin ?"

"Evet, öyle. Fiona, bir şey daha var."

"Ne?"

"Shane'in söylediği doğru mu, gerçekten hamile misin?"

"Bunu söyledi mi? İnanamıyorum." Kızın yüzünde yeniden acıklı bir umut belirmişti.

"Bunu sadece başını beladan kurtarabileceğini umduğu için söyledi."

"Ben, sevinmiş olabilir diye düşündüm."

"Hayır. Zalim olmak istemem ama, hiç de sevinmiş benzemiyordu. Peki ama söylediği doğru olabilir mi?"

"Olabilir." Sesi hüzünlüydü.

"Birer omlet yiyelim ve gidip taksi şoförlerini sorguya çekelim. Eğer Elsa'yı hatırlayamazlarsa, erkekten sayılmayacakları kesin."

Haklıydı. Hepsi sarışın Alman kızını ve kısa boylu, gözlüklü delikanlıyı hatırladı. Onları Kalatriada'ya' götüren şoför harika bir ücret aldığını söyledi.

Thomas "Gidelim" dedi ve şaşkın taksi şoförüne günün ikinci harika ücretini teklif etti.

Tepelerin arasından yukarı tırmanan yol çok virajlıydı. Küçük Kalatriada köyüne vardıklarında, Elsa ve David'i bulmaları zor olmadı. Burası, kafeler ve hediyelik eşya dükkânlarıyla çevrili genişçe bir meydandan pek de büyük bir yer değildi. Küçük bir dükkânda seramik tabakların üzerine eğilmiş bakmakta oları Elsa'nın san saçlarını fark etmeden geçmek neredeyse imkânsızdı. Açıklama yapmaya çalışmanın gereği yoktu. Bunun bir tesadüf olmadığı apaçık ortadaydı. Elsa paniklemişti.

"Biri beni mi arıyor?" diye sordu telaşla. Gözlerinde dehşet ve korku vardı.

Thomas doğrudan konuya girdi. "Öyle denebilir Elsa. Fiona'yla biraz konuşabilseniz çok iyi olurdu diye düşündük. Gördüğün gibi, biraz sarsılmış durumda."

David, Fiona'nın yanağındaki morarmaya başlamış kırmızı lekeye bakarak "Görüyorum" dedi.

"Bir sonraki, burnunu kıracaktı" dedi Thomas, sert bir sesle.

"Anlaşıldı, kesinlikle konuşmamız gerekecek." Elsa Fiona'nın kolunu tuttu. "Hemen benimle ilgili bir sorun olduğunu düşündüğüm için özür dilerim, ama benim de bazı problemlerim var. Bu yüzden, bu gece David'le birlikte burada kalacağız."

"Kalmak mı?"

"Burada kalmak mı ?" Fiona ve Thomas, şaşkınlık içinde, aynı anda aynı soruyu sormuşlardı.

"Kesinlikle. Burası güzel bir yer, değil mi ? Meydanın karşı tarafında şipşirin küçük bir otel var. Biz iki oda tuttuk. Fiona benimle kalabilir, siz erkekler de diğer odayı paylaşabilirsiniz. Ne dersiniz, uygun olur mu?" Elsa'nın kendinden emin gülümsemesi geri gelmişti; düne kadar birbirini hiç görmemiş bu dört insanın, içlerinden sadece David'in adını duyduğu Kalatriada denen minicik bir köyde, hiçbirinin aklında olmayan mini bir tatil yapması dünyanın en doğal şeyiydi sanki. Dördü de bunu son derece uygun buldular.

Dün ancak tanışmışlardı. Bugün birbirlerinin hayatına giriyorlardı.

Hiç zorlanmadan her şeyi konuştular. Sanki dört ayrı ülkeden gelen dört yabancı değil de, aynı mahallede büyümüş dört eski arkadaşları.

Bu defa, yaşanan kaza ve evlerine ettikleri telefonlar nedeniyle hepsinin aşırı duygusal olduğu geçen geceki gibi olmayacaktı. Gökte yıldızlar belirir belirmez büyük bir samimiyetle konuşmaya başladıkları geçen geceki gibi... Bu gece farklıydı. Havada fırtına kokusu vardı.

Küçük oteli işleten aile, hiç beklenmedik bir anda çıkagelen bu bagajsız ve karışık gruba şaşırılmış görünmedi. Hepsi de iyi huylu, tatlı insanlara benziyordu. Kuşkusuz biraz gergindiler, ama o korkunç facianın yaşandığı Aya Anna sürekli gidip geldikleri bir yerdi. Tekne kazasında hayatını kaybeden insanları tanıyor da olabilirlerdi.

Oteli işleten kadının adı irini'ydi. Onlara havlu ve küçük birer kalıp sabun getirdiğinde, yorgun ve halsiz görünüyordu. Gülümsemesi sıcak ama bezgindi, üç erkek köşede tavla oynarken bütün temizlik ve mutfak işlerini tek basma yaptığı anlaşılıyordu; hiçbiri ona yardım etmiyordu.

Odalarına yerleşmek için üst kata çıkarlarken, Elsa Fiona'ya, "Bu evde, kadın hareketinin epeyce bir çalışma yapması gerekiyor" diye fısıldadı.

Fiona, alçakgönüllülikle, "Muhtemelen benden başlayarak" diye karşılık verdi. "Kurban bulmak için öyle fazla uzağa bakmana gerek yok."

Elsa'nın yüzünden sevecenlik okunuyordu. "Biraz uyu" dedi. "Birkaç saatlik uykudan sonra her şey düzelir."

Fiona, "Sana onu anlatmak istiyorum, neyi neden yaptığını" diye başladı.

"Hayır, anlatma Sana, ona geri dönmekle çok iyi ettiğini, onun bunu istemeden yaptığını söylememi istiyorsun."

Fiona'nın gözleri iri iri açıldı.

"Belki de sana bunu söyleyeceğim, ama şimdi değil Fiona, hiçbir şey dinleyemeyecek kadar yorgun ve perişan vaziyettesin. Şimdi dinlen. Sonra konuşuruz, önümüzde dünya kadar zaman var."

"Ya sen?"

"Ben burada oturup dağları seyredeceğim."

Fiona hayretle gözkapaklarının ağırlaştığını hissetti; az sonra da derin derin solumaya başladı.

Elsa küçük hasır iskemleye oturdu ve vadinin üzerine doğru inen gölgelere baktı.

Bu gece yağmur yağacak ve yıldızlar görünmeyecekti.

David, "Satranç oynar mısın Thomas?" diye sordu.

Beriki, "Evet, ama kötüyümdür" diye itiraf etti.

"Ben de öyle, ama yanımda küçük bir satranç takımı var, bir parti oynamaya ne dersin? Ama öyle yüksek standartlar beklemeden." Delikanlı bitkin görünüyordu, ama içini dökmek ya da konuşmak ister gibi bir hali yoktu. Satranç oynamalarını sağlayabilirdi.

Pencerenin kenarındaki küçük bir masaya yerleştiler ve hava kararıp sağanak bastırırken keyifle satranç oynadılar.

İrini iki odanın da kapısını tıklattı.

Dışarıda yemek yiyemezlerdi, feci yağmur yağıyordu, ama otelede oturup Kalatriada Meydanı'nı seyredebilirlerdi. Kadın, Fiona'nın yüzünde oluşmaya başlayan büyük morluk hakkında hiçbir yorum yapmadı.

Hepsi aşağı inip mavi sarı ekose örtülü masaya oturdular. Bir köşede tavla oynamakta olan yaşlı erkeklerin, zar ve pul şakırtıları arasında, İrini'nin onlar için gururla hazırladığı şiş kebaplarını ve salatalarını yemeğe başladılar.

"Orea" dedi David. "Poli poli kali."

İrini'nin yorgun yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. En fazla kırk yaşındadır, diye düşündü Elsa. Belki de daha genç. Burada onun için hayat yoktu, ama tanıdığı ve sevdiği insanların arasında yaşıyordu ve şimdi de dört konuk, hazırladığı basit yemekleri övüp çok güzel olduğunu söylüyordu.

Elsa bir zamanlar her konuda kendinden o kadar emindi ki. O vakitler olsa, İrini'nin hayatında neyin yanlış olduğunu bilirdi. Ama şimdi o kadar emin değildi. İrini'nin burada, dağlar ile denizin arasına kurulmuş bu güzelim köyde yaşaması muhtemelen daha iyiydi, tavla başındaki o adamlardan biri kocası, diğeri babası olmalıydı. Çamaşır ipinde çocuk giysileri asılıydı. Muhtemelen bir ailesi, köydeki herkesi tanıyan küçük çocukları vardı.

Burada kalmasının, Chicago'da daha parlak bir yaşam arayan Andreas'ın oğlu gibi çekip gitmiş olmasından çok daha iyi olduğu söylenebilirdi.

Elsa içini çekti. Kesin doğruları varken her şey çok daha kolaydı. Eskiden olsa, Fiona'ya, Shane'e iyice bakması ve onu hiçbir zaman sevmeyeceğini, muhtemelen de hiç kimseyi sevemeyecek biri olduğunu görmesi için baskı yapardı. Ona, bir kadının bir başka kadına kürtaj yaptırmasını tavsiye etmesini doğru bulmadığı halde, Shane'in çocuğunu doğurma konusunu etraflıca düşünmesini söylerdi. Ama bu son zamanlarda, kimin için neyin doğru olduğundan hiç mi hiç emin değildi.

Hayallere daldığını fark etti ve kendini zorlayıp dikkatini yeniden masadaki sohbete verdi. Buralara kafasını netleştirmek için gelmişti; bundan birkaç hafta öncesine, Atina biletini alana kadar yaptığı gibi, karmakarışık bir kafayla oturup arpacı kumruları gibi düşünmeye değil.

Dikkat etmeli ve bir daha böyle dalıp dalıp uzaklara gitmemeliydi. Thomas ev sahibesinden bahsediyordu.

"Vonni gerçekten de tip bir kadın. Anlaşıldığı kadarıyla yıllardır burada yaşıyor. Kendisi hakkında tek bir sözcük bile etmiyor, ama bir Yunanlı gibi Yunanca konuşuyor. Kalatriada'yı iyi bildiğini söyledi, iki üç haftada bir buraya gelip dükkânında satmak için seramik alıyormuş."

Fiona, "Andreas bana dün onun irlandalı olduğunu söyledi" dedi. "Daha bugün onu düşünüyordum, o burada kalabiliyorsa belki ben de kalabilirim diye." Solgun küçük yüzü çok kederli görüyordu.

"Sizce buraya biriyle birlikte mi gelmiştir?" diye sordu Elsa. Fiona hayal âlemine dalıp burada, erguvanı Yunan dağlarında Shane'le birlikte yuva kurma düşlerine dalmadan önce, biraz da gerçeklerden konuşulsun istemişti.

Thomas bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Onlara, son derece açık ve yardımsever bir kadın olmasına rağmen, Vonni'ye soru sorulamadığını söyledi.

David, Vonni'nin dükkânına gitmiş ve onunla konuşmuştu, onun çok güzel ürünler seçtiğini düşünmüştü... ziyaretçiler için üretilen turistik eşya yığını ile ince beğeni arasındaki o güç dengeyi tutturmak zorundaydı.

"Paraya düşkün birine benzememesi gerçekten hoşuma gidiyor üstelik çok parası olduğunu sanmıyorum" dedi David.

Thomas, "Evet, bence geçinmekte epeyce zorlanıyor" diyerek onu onayladı. "İngilizce dersi veriyor ve evini bana kiralayabilmek için, arka taraftaki kulübe gibi bir yerde yatıyor."

Elsa, "Kar yaşında'." diye sordu

"Elli altmış arası" dedi David.

Thomas da aynı anda, "Kırk elli arası" demişti. Hepsi gülüştü. "Erkeklerin hoşuna gitmek için öyle süslenip püslenirsek böyle olur işte" dedi Elsa, çarpık bir gülümsemeyle.

"Yok, Vonni süslenmiyor, üzerine bir tişört ile renkli bir etek, altına da sandalet giyiyor. Makyaj yaptığını da sanmıyorum." Thomas düşünceliydi. "Bu, tuhaf bir şekilde huzur veriyor insana" Oradan kilometrelerce uzaklaşmış gibiydi, her zaman çok şık giyinen ve ağır makyaj yapan başka bir kadını düşünüyordu gibiydi.

"Peki, bu yaşı belirsiz, huzur verici kadından hoşlanıyor musun ?" diye takıldı Elsa.

"Hayır, alakası yok, ama ilgimi çekiyor. Evde ışık görmez de kaçıp gittiğimi sanır diye bu akşam yemekten önce onu aradım." "Düşünceli davranmışsın" dedi Fiona, şaşkınlıkla. Shane böyle bir şey yapmayı dünyada akıl etmezdi.

"Dönüşte gene taksiye binmeye kalkışmamızı, meydandan iki saate bir otobüs kalktığını söyledi. Ona, yarın büyük ihtimalle hepimizin cenaze töreni için geri döneceğimizi söyledim, bunun hoş karşılanıp karşılanmayacağını öğrenmek için ağzını aradım. Çok olumlu karşılanacağını söyledi. Siz ne diyorsunuz ?" "Bana uyar" dedi David.

Fiona da hevesle, "Evet, ben de karakola gidip Shane'le konuşurum" dedi. "Her şeyi iyice düşünmek için bol bol zamanı oldu, şu anda kim bilir ne kadar üzgün ve perişandır."

Diğerleri gözlerini ondan kaçırdılar. Konuşmayan bir tek Elsa kalmıştı.

"Elsa?" dedi Thomas, nazikçe.

"Benim birkaç gün daha burada kalmam gerekiyor, daha sonra gelir sizi bulurum." Bunun için bir açıklama yapması gerektiğini hissetti. Bir an duraksadı, sonra konuşmaya karar verdi. "Biraz nahoş bir durum, birinden kaçıyorum ve o gidene kadar biraz saklanmak istiyorum." Diğer üçü ona boş gözlerle bakıyordu. "Bunun size aptalca geldiğini biliyorum, ama böyle işte. Almanya'dan, arkadaşlarımdan, sevdiğim bir işten sırf ondan uzaklaşmak için kaçtım... Aya Anna gibi avuç içi kadar bir yerde onunla tekrar karşılaşmak aptalca olur."

"Onun burada olduğundan eminsin, öyle mi?" diye sordu Thomas kibarca.

"Evet, bu tanı onun tarzı. Kimse ondan daha iyi duygu sömürüsü yapamaz. David'le buraya kaçmamın nedeni bu." Müteşekkir bir ifadeyle David'e baktı.

"Onu senden uzak tutabilirdik." David üstlendiği kurtarıcı rolünün hakkını vermekle meşguldü.

"Andreas'ın kardeşi Yorgis'e söyleyebilirdik... peşine takılması ya da seni taciz etmesi durumunda onu uyarabilirdi." Thomas'ın söyledikleri rahatlatıcıydı.

Elsa hepsine teker teker baktı. "Hayır, sorun bu değil, ben ondan korkmuyorum, kendimden korkuyorum, ona geri dönmekten ve bütün bunların buralara gelmemin falan büyük bir zaman kaybı olmasından." Kafaları karışmıştı.

Fiona, "Ben seninle kalırım Elsa" dedi. "Sadece karakola gidip Shane'in ne durumda olduğuna bakmak zorundayım."

"Zorunda değilsin Fiona, bunu istiyorsun, hepsi bu" dedi Elsa. "Onu seviyorum, bunu anlamalısınız." Elsa'nın sözleri Fiona'ya dokunmuştu. "Gerçekten, Elsa. Sen de o adamı seviyor olmalısın, yoksa onunla karşılaşmaktan bu kadar korkmazdın."

Thomas araya girdi. Kadınların konuşması gereğinden fazla ciddileşmeye başlamıştı.

"Hepimiz uzun bir gün yaşadık... ben, kahvaltı için saat sekizde burada buluşalım derim. O zaman, saat dokuz otobüsüne binebiliriz... demek istediğim, gitmek isteyenler biner. Tamam mı?" Sesi nazikti, ama tavırlarında, yıllardır öğrencilere ders vermenin getirdiği buyurgan bir hava vardı.

Thomas'a hak verdiler ve kalkmak için toparlanmaya başladılar.

"Bir saniye" dedi Elsa. "Çok özür dilerim Fiona, sana karşı kaba davrandım, gidip sevdiğin adamı görmekte sonuna kadar özgürsün. Ayrıca, kendi bencil sorunlarımı başkalarının trajedilerinin önüne koyduğum için de özür dilerim. Cenaze törenine ben de sizinle geleceğim tabii ki. Sizin gibi

candan dostlar tarafından korunmaktan zevk duyarım." Hepsine teker teker baktı, gözleri ışıltılı oldu; yüzündeki tebessüm gözyaşlarını gizliyor gibiydi.

Altıncı bölüm

Shane, karakolun arka tarafındaki nezarethanede, başım ellerinin arasına alıp oturdu. Canı fena halde soğuk bir bira çekiyordu, ama tepedeki tavernada tanıdığı Andreas adlı o sıkıcı adamın kardeşi olan şu cahil Yunan polisinden bunu istemesine imkân yoktu.

Peki ama Fiona neredeydi ? Keşke şu anda burada olsaydı diye düşündü. Onu üç kutu soğuk bira alması için aşağıdaki balık lokantasına gönderirdi. Tabii önce biraz özür falan diler, her şeyi öyle pat diye söyleyince çok sarsıldığını, tepkilerini kontrol edemediğini anlatırdı.

Bayat ekmeği getirdikleri tepsiyi kapıp kapıya vurmaya başladı.

Yorgis kapının penceresini açtı ve merakla içeri baktı: "Evet?"

"Eminim, kız arkadaşım beni görmeye buraya gelmiştir, görüşmemizi engelliyor musun yoksa? Bu yaptığın yanma kalmaz, gözaltındakilerin ailelerini ve yakınlarını görme hakkı vardır."

Yorgis omuzlarını silkti. "Kimse gelmedi."

"Sana inanmıyorum."

"Kimse gelmedi." Yorgis gitmek için davrandı.

"Bak, özür dilerim, sana inanmadığımı söylemek istemedim, sadece biz birbirimize çok yakınız ve beklerdim ki..." Cümlesini sonunu getirmedi.

"Dün birbirinize pek yakınmış gibi görünmüyordunuz" dedi Yorgis.

"Hayır, anlamıyorsun, bizim çok tutkulu bir ilişkimiz var, doğal olarak bazen patlamalar oluyor."

"Endaksi" dedi Yorgis.

"O da ne demek?"

"Tamam ya da okey ya da dediğin gibi olsun demek." Yorgis arkasını dönüp yürüdü.

"Nerede o?" diye bağırdı Shane.

Yorgis, arkasına bakmadan, "Dün Aya Anna'dan ayrıldığını duydum" dedi. Shane, "Sana inanmıyorum" diye haykırdı.

"İster inan ister inanma, bana bir taksiye binip gittiğini söylediler."

Shane duyduklarına inanamadan yerine oturdu. Bu doğru olamazdı. Fiona asla onsuz bir yere gitmezdi.

"Kalimera sas Yorgis, endişeli görünüyorsun." Vonni karakolun duvarına dayanmak için durdu.

"Cenaze için insanların boğazına yapışan şu kameraman kalabalığına baksana, karakol kazayı soruşturan müfettiş ve sigortacılarla dolu, daha yazacağım on bir rapor var, bir de hücredeki şu serseri. Onu ne yapacağımı bilmiyorum."

"İrlandalı kızını döven çocuk mu?" diye sordu Vonni. Olanları biliyordu.

"Evet. Burada yüzlerce kilometre uzakta olmasını isterdim."

"O halde sınır dışı et gitsin."

"Ne?"

"Biz yıllar önce ılanda'da böyle yapardık: serserinin teki olay çıkardığında, yargıç ya da polisler, o gece İngiltere'ye giden posta vapuruna binmesi halinde hakkında soruşturma açılmayacağını söylerdi."

Yorgis, inanmaz bir ifadeyle gülümsedi.

"İnan bana, söylediklerim doğru; süprüntülerimizi oraya göndermek İngiltere'ye büyük kötülüktü, ama İngiltere'nin daha büyük olduğunu, baş edebileceğini düşünürdük."

"Anlıyorum."

"Onu on bir vapuruna koyup Atina'ya postalayabilirsin. Cidden Yorgis, cenaze töreni başlamadan önce buradan gitmesi herkesi rahatlatırdı."

"Aslında Atina onunla baş edebilecek kadar büyük." Yorgis düşünceli düşünceli yüzünü sıvazladı.

Vonni'nin güneş yanığı, kırıxık yüzü büyük bir tebessümle aydınlandı. "Doğru Yorgis, Atina yeterince büyük" diyerek onu onayladı.

"Beni adadan atamazsın" dedi Shane.

"İster beğen ister beğenme. Şu anda seninle uğraşacak zamanımız yok. Ya gelecek hafta soruşturma başlayana kadar burada tıkalı kalır, sonra da belki kodesi boylarsın ya da Atina'ya bedava bir yolculuk yaparsın. Sen seç. On dakikan var."

"Eşyalarım ne olacak ?" diye sordu Shane.

"Çocuklardan biri seni Eleni'nin evine götürür. Sırt çantasını yapar, saat on buçukta vapurda olursun."

"Daha gitmeye hazır değilim."

"Paşa gönlün bilir" dedi Yorgis. Hücreden çıkmak için arkasını döndü.

"Hayır, bekle bir dakika, geri gel. Sanırım gideceğim."

Yorgis onu polis minibüsüne götürdü. Shane somurtarak araca bindi.

"Böyle memleket yönetimine pes doğrusu," dedi.

Eleni'nin evine vardıklarında, Fiona'nın eşyalarının hâlâ odada olduğunu gördü.

"Yanlış anlamadıysam, buradan gittiğini söylemişsiniz."

Eleni Yunanca olarak kızın bugün geri döneceğini söyledi. Genç polis memuru bunu çevirmemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Komiseri, bu saldırgan gencin sabah on bir feribotuyla buradan gitmesini ve sorumluluk alanından çıkmasını istiyordu. O salak kız geri dönecek diye zaman kaybetmenin anlamı yoktu, zaten oğlan da kız hakkında daha fazla bir şey öğrenmeye çalışır gibi değildi.

Giysilerini çantasına doldururken Shane'i seyretti. Shane, Eleni'ye para ödemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Evden çıkıp polis minibüsüne binerken de hoşçakal bile demedi.

Kalatriada'dan kalkan otobüs, küçük dağ köylerinin arasından geçerek, virajlı yoldan ağır ağır Aya Anna'ya doğru ilerliyordu.

Siyahlar giymiş ihtiyar kadınlar otobüse binip inerken herkese tek tek selam veriyorlardı: bazılarının yanında herhalde pazara satmaya götürdükleri sebzeler, bir kadının yanında iki tavuk vardı. Gençten bir adam buzuki çalıyordu.

Molalardan birinde, üzerinde Bakire Meryem heykeli oları, yol kenarındaki bir adak yerinin önünde durdular. Heykelin çevresine çiçekler bırakılmıştı.

"Şaşılacak şey doğrusu" dedi Thomas. "Sanki bütün bunlar, bir film ekibi tarafından tek merkezden yönetiliyor."

Elsa, "Ya da Yunan Turizm Bürosu tarafından" diyerek onu onayladı.

Ama bunun dışında pek konuşmadılar. Hepsi kendi düşüncelerine dalmış, önlerinde uzanan güne ilişkin endişeleriyle boğuşuyordu.

Elsa, Dieter'den kurtulmak için kaçtığı bu ufacık köyde ona ve televizyon ekibine rastlama ihtimalini tartıyordu.

Fiona, Shane'in artık sakinleşmiş olduğunu umuyordu. Belki de iyi yürekli, ihtiyar Andreas'ı Shane için bir ricada bulunmaya ikna edebilirdi, belki de onu cenaze töreni için dışarı bırakabilirdi.

Thomas, Vonni'ye o korkunç kulübe yerine kendi dairesindeki boş odada yatmasını nasıl söyleyebileceğini düşünüp duruyordu. Amacı ona akıl vermek falan değildi, sadece bunun daha mantıklı olduğunu görmesini istiyordu.

David, yoldan geçen otobüse el sallayan kardeşlere baktı. O da, yükünü paylaşabilecek kardeşlerinin olmasını ne çok isterdi. Muhasebe eğitimi görmüş bir erkek kardeşi, hukuk okumuş bir ablası ve üniversiteye gitmeyip on altı yaşında babasının işine girmiş ve çekirdekten yetişmiş bir ağabeyi olsaydı, o zaman, Kalatriada gibi bir yerde seramik yapmayı öğrenmekte özgür olurdu.

Zeytin ağaçlarıyla kaplı tepelere bakarak içini çekti. Bunun yerine suçluluk duygularıyla kıvranıyordu işte. Geçen gece Fiona, Katolik dinindeki suçluluk duygusundan bahsetmişti. Yahudilik'teki suçluluk duygusunun nasıl bir şey olduğunu anlayamazdı bile!

Vonni hediyelik eşya dükkânının arkasındaki büyük odada çocuklara İngilizce dersi veriyordu. Cenaze töreninde okumaları için çocuklara İngilizce bir ilahiden birkaç dize öğretmeyi önermişti. Bu, son otuz altı saattir vapurlarla facia yerine gelmekte oları, İngilizce konuşan kazazede yakınları için küçük bir teselli olabilirdi. Almanca bir şeyler de bulabilirdi. Bunu araştıracaktı.

Herkes bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Böylece çocukların dikkati dağılır, ağlayıp sızlanmakta olan ailelerinden bir süre için uzaklaşmış olurlardı. Aileler Vonni'ye müteşekkirdiler. Aya Anna'ya ilk geldiğinde gencecik bir kız oları Vonni, onlarla birlikte yaşlanmış, dillerini öğrenmiş, çocuklarına öğretmenlik etmiş, iyi ve kötü günlerini paylaşmıştı. Birçoğu buraya neden geldiğini hatırlamıyor bile olabilirdi.

Thomas kireç badanalı merdivenlerden çıkıp üst kattaki daireye girerken, kulaklarına inanamayarak durdu.

"Tanrı benim rehberimdir..." diye ilahi söyleyen küçük çocuk sesleri duymuştu.

Kiliseye adımını atmaya yıllar oluyordu. Son kez babasının cenaze töreni için gitmiş olmalıydı. Ve bu ilahinin söylendiğini en son o zaman duymuştu. Güneşin altında kederle durdu. Bu cenaze töreni düşündüğünden de acı olacaktı.

Andreas ve kardeşi Yorgis feribotun yanına gidip durdular. Shane gözlerini onlardan kaçırdı.

"Gitmeden önce yapmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Ş Andreas.

Shane, "Ne gibi ? Dillere destan Yunan konukseverliğiniz için sizleri tebrik etmek gibi mi mesela?" diye alay etti. »

"Kız arkadaşına bir mektup yazmak gibi." Andreas sert bir şekilde kestirip atmıştı.

"Üzerimde kâğıt kalem yok" dedi Shane. "Bende var." Andreas ona bir kalem ile kâğıt uzattı. "Ne yazacağım ? Gestapo kardeşinle bir olup beni adadan attığını mı? Bu, Fiona'nın pek hoşuna gitmez, değil mi?" Shane çok Saldırgan görünüyordu.

"Sağlığının yerinde ve özgür olduğunu... işlerini yoluna koyar koymaz onu arayacağını öğrenmek hoşuna gidebilir."

"O bunları biliyor."

Kâğıt ve kalem hâlâ Andreas'ın elindeydi. "Belki bir iki kelime yazarsın?" diye üsteledi.

"Tanrı aşkına." Shane arkasını dönüp yürüdü.

Geminin kalkmak üzere olduğunu duyuran düdük çaldı. Genç polis memuru, Shane'i güverteye çıkardıktan sonra Andreas ile Yorgis'in yanına döndü.

"Kıza yazmaması daha iyi" dedi onlara.

Andreas, "Muhtemelen" diyerek onu onayladı. "Uzun vadede kesinlikle öyle, ama kısa vadede kızın kalpçeğizi kırılacak."

David ve Fiona, Elsa'yla birlikte, kaldığı apart otele doğru yürüdüler.

"Bak, etrafta kimseler yok" dedi David. Doğruydu bu. Basın mensuplarından ve resmî görevlilerden geçilmeyen sokaklar, şimdi oldukça sakindi.

Karakola çıkan yokuşun başına geldiklerinde, Fiona, "Biraz daha kalmak isterdim, ama gidip Shane'in ne durumda olduğuna bakmam lazım" diyerek izin istedi. Limandan, Atina'ya doğru yola çıkan on bir feribotunun kalkış düdüğünü duydular. Öğlen limana, cenazeye katılmak için gelen çok daha büyük bir kalabalıkla dolu yeni bir vapur yanaşacaktı.

David, "Burada seninle kalmamı ister misin Elsa ?" diye sordu.

Elsa gülerek, "Tekrardan kaçmamam için beş dakikacık daha" dedi.

"Bunu sakın yapma" dedi David. Sonra, kızın elini dostça okşadı.

"Umarım yapmam David. Söyle bana, sen hayatında hiç salak gibi, deli gibi âşık oldun mu ?"

"Hayır. Ben şimdiye kadar kimseye âşık olmadım."

"Öyle olmadığından eminim."

"Korkarım öyle, bu, yirmi sekiz yaşında birinin gurur duyacağı bir şey değil tabii." Özür diler gibi bir hali vardı.

Elsa, şaşkınlıkla, "Benimle aynı yaştasın!" diye bağırdı.

"Sen yıllarım benden daha iyi değerlendirmişsin" dedi David.

"Hayır, buseydin böyle demezdin. Asla âşık olmamayı tercih ederdim. Belki de, bütün bunlar olmadan önce olduğum yere dönebilirim. Bunu çok isterdim." Gözleri uzaklara dalıp gitmişti.

David ne diyeceğini bilemedi. Doğru bir laf edebilmek, bu üzgün kızı gülümsetebilmek harika olurdu. Keşke, havayı değiştirecek bir fıkra ya da komik bir hikâye bilseydi. Beynini zorladı. Aklına babasının anlattığı golf fıkralarından başka bir şey gelmiyordu.

"Golf oynar mısın ?" diye sordu birden.

Elsa şaşırmişti. "Biraz" dedi. "Oynamayı mı düşünüyordun ?"

"Yok, yok, ben golf oynamam, sadece seni biraz neşelendirecek bir golf fikrası düşünüyordum."

Kız etkilenmiş görünüyordu. "Anlat o zaman" dedi.

David, uygun bir fıkra arayıp buldu. Fıkra, kansı golf sahasında ölen bir adam hakkındaydı. Arkadaşları adamı teselli etmeye çalışmışlar, ama o, bunun o kadar da kötü olmadığını söylemiş; asıl kötü olanı, her vuruşta karısının cesedini kaldırıp bir sonraki deliğe taşımak zorunda olmasıymış.

Elsa fikranın devamını bekler gibi baktı.

"Korkarım hepsi bu." David yerin dibine geçmişti. "Yani, golfçular golfa o kadar düşkündürler ki... adam oyunu bırakmamak için kadının cesedini oradan oraya taşımış..." Durdu, kendinden utandı. "Bak Elsa, affedersin, cenaze günü böyle geri zekâlı bir fıkra anlatmak... o kadar salağım ki."

Elsa uzanıp David'in yanağını okşadı. "Hayır, değilsin, sen çok tatlı bir insansın ve yanımda olduğun için çok mutluyum. Hadi kendimize hafif bir öğle yemeği hazırlayalım, ne dersin?"

"Ya da ben seni omeleta tria avga yemeye götüreyim.. bu yemeği isteme şekline... yani üç yumurtalı olması için ısrar etmene bayılıyorlar." Bunu hatırlamaktan büyük bir keyif alıyor gibiydi.

"Senin için bir sakıncası yoksa, dışarı çıkmamayı tercih ederim David. Kendimi burada daha güvende hissediyorum. Yemeğimizi terasta yiyebilir ve kimseler tarafından görülmeden dışarıyı seyredebiliriz. Bu canını sıkarmı ?"

"Tabii ki de sıkmaz, bilakis hoşuma gider" dedi David.

Ve biraz beyaz peynir ile domates çıkarıp öğle yemeğini hazırlamak için keyifle Elsa'nın buzdolabına doğru yürüdü.

"Merhaba, başkomiserle görüşebilir miyim lütfen." Yorgis bezgin bezgin ayağa kalktı.

Fiona, üzerinde mavi pamukludan kısa bir elbise, omzunda beyaz bir heybe, kapıda duruyordu. Yüzüne düşen saçları yanağındaki morluğu gizlemiyordu. Hayatın kendisine oynadığı oyunla baş edemeyecek kadar zayıf ve narin görünüyordu.

"Girin, kiria, oturun" dedi Yorgis. Kıza, oturması için bir sandalye gösterdi.

Fiona, "Biliyorsunuz, arkadaşım dün gece burada kaldı" diye söze başladı. Sanki, Yorgis Aya Anna hapishanesinin değil de, birinci sınıf bir pansiyonun yöneticisiydi.

Yorgis ellerini önüne uzattı. Kız, oğlanı görmek için o kadar sabırsız, yaptıkları için o kadar bağışlayıcı görünüyordu ki. Onun gibi genç domuzlar nasıl oluyordu da böyle iyi kadınları kendilerine âşık ediyorlardı ? Ve şimdi bu kıza, onun bir saat önce, feribota atlayıp arkasına bile bakmadan gittiğini söylemek zorundaydı. Doğru sözcükleri bulmakta zorlandığını hissetti.

Fiona, "Shane çok üzgün, bunu size gösterememiş olabilir, ama gerçekten öyle" diye devam etti. "Ve aslına bakarsanız, olanların büyük kısmı benim hatamdı, ona bir şey söyledim ve bunu doğru düzgün bir şekilde yapmak yerine tamamen yanlış bir yol seçtim..."

"Shane Atina'ya gitti" dedi Yorgis, lafı dolaştırmadan.

"Hayır, bensiz gitmiş olamaz, bana söylemeden gitmiş olamaz. Hayır, hayır. İmkân yok buna." Fiona ona, akli başından gitmiş gibi bakıyordu.

"Saat on bir feribotuyla."

"Bana bir not bırakmadı mı? Nereye gittiğini söylemedi mi? Onu nerede bulacağım? Böyle gitmiş olamaz."

"İşlerini yoluna koyar koymaz sizi arayacaktır, eminim."

"Peki ama nereyi arayacak? Nereye yazacak?"

"İsterse buraya bir mektup atabilir" dedi Yorgis, kuşkulu bir sesle.

"Hayır, bunu yapmayacağını biliyorsunuz!"

"Onunla birlikte kaldığınız yere yazar belki."

Fiona, "Hayır, Eleni'nin evini, evin adresini hatırlayamaz" dedi. "Hayır, bir sonraki vapurla gitmek zorundayım, onu bulacağım."

"Hayır, sevgili kızım, hayır, Atina çok büyük bir yer. Burada kal. Burada iyi arkadaşların var, biraz toparlanana kadar kal burada."

Fiona ağlamaya başlamıştı. "Ama onun yanında olmalıyım..." "Cenaze töreni nedeniyle bugün başka vapur kalkmayacak. Lütfen sakın ol. Gitmesi daha iyi oldu." "Hayır, hayır, nasıl daha iyi olur?"

"Çünkü gitmeseydi hapiste olacaktı. Şu an serbest hiç değilse." "Bana herhangi bir mesaj bıraktı mı?" "Her şey çok acele oldu." "Hiçbir şey bırakmadı mı?" "Seni sordu, nerede olduğunu merak ediyordu."

"Ah, neden gittim sanki? Kendimi ömür boyu affetmeyeceğim..."

Yorgis, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan kızın omzunu beceriksizce okşadı. Tam o sırada, pencereden, Vonni'nin bir grup çocukla birlikte yokuşun altından geçtiğini gördü ve aklına bir fikir geldi.

"Andreas bana senin hemşire olduğunu söyledi" dedi.

"Hemşireydim. Evet."

"Hayır, hâlâ hemşiresin... yardım etmek için bir şey yapabilir miydin? Aşağıda Vonni'yi görüyor musun, cenaze töreni süresince çocuklarla ilgilenecek, ona yardımcı olursan sevinecektir, eminim."

"Şu anda birine yardım edebileceğimden emin değilim..." dedi Fiona.

"Genellikle, başkalarına en iyi böyle durumlarda yardım ederiz" dedi Yorgis. Sonra, dışarı seslenip Yunanca bir şeyler söyledi. Vonni de ona Yunanca karşılık verdi. Fiona çok hüzünlü görünüyordu.

"Biliyor musun, burada yaşayabilsek ve çocuğumuzu doğurabilsek, Yunanca öğrenir, biz de onun gibi bu köyün parçası olurduk." Kendi kendine konuşuyor gibiydi, ama Yorgis onu duydu ve boğazının düğümlendiğini hissetti.

Thomas kendini huzursuz hissediyordu; cenaze töreninin bir an önce başlayıp bitmesini istiyordu. Köyün üzerine ağır bir beklenti havası çökmüştü. O insanlar toprağa verilene kadar huzur bulamayacaktı. Aslında, televizyon ekiplerinin ve gazetecilerin gitmesi için de sabırsızlanıyordu. O zaman her şey eski haline dönebilecekti.

Tam olarak değil elbette.

Manos ve ölen diğer gençlerin aileleri için değil. Turistlerden bazıları buraya gömülecek, bazıları ise tabutlara konup İngiltere ve Almanya'ya geri götürülecekti.

Ama bugünün sona ermesi herkes için daha iyi olacakta.

Elsa'ya, onu dairesinden alıp küçük kiliseye birlikte gitme sözü vermişti. Kızın uzak durmaya çalıştığı ve çok korkar gibi görüldüğü o adamla karşılaşmayacağını umuyordu. Ondan söz ettiğinde, yüzünde o kadar büyük bir acı ifadesi belirliyordu ki.

Kilise çok kalabalık olacaktı. Dolayısıyla, adam Elsa'yı göremeyebilirdi.

"Benim adım Fiona"

Güneş yanığı, kırışık yüzlü kadın, "Dublinli misin?" diye sordu.

"Evet, ya siz? Bana sizin de İrlandalı olduğunuzu söylediler."

"Batı'dan geldim" dedi Vonni. "Ama çok çok uzun bir zaman Önce." ' "Çocuklarla ne yapıyorsunuz?"

"Hepsinin ailesi Manos'un evinde." Vonni İngilizce'yi İrlanda şivesiyle konuşuyordu, ama sanki ikinci diliymiş gibi hafif bir yabancı aksanıyla. Onca sene burada kaldıktan sonra, İngilizce ikinci dili gibi olmuştu herhalde. "Köyün biraz dışına çıkıp tepelerden çiçek toplayalım diyordum, bana yardım eder misin ?"

"Evet, tabii, ama ben bir işe yaramam; onlara ne diyeceğim?"

"İngilizce'yi anlıyor olmaları gerekir. Very good ve thank you diye tekrarlayan yeterli. Sanırım, bu kadarını gayet iyi öğrendiler." Vonni'nin kırışık yüzünde her şeyi aydınlatan kocaman bir gülümseme belirmişti.

"Kuşkusuz" dedi Fiona. Bir anda canlanıp ellerini beş yaşlarındaki iki çocuğa uzattı. Kilise için çiçek toplamak üzere, hep birlikte, köyden çıkan tozlu yoldan aşağı yürümeye başladılar.

Thomas papazların ikişer ikişer yürüdüklerini gördü. Kırışmış saçlarını arkaya toplayıp siyah külahlarının altında topuz yapmış, uzun boylu, cüppeli erkekler. Yüzleri solgun ve ciddi görünüyordu; Thomas, bu günlük güneşlik adada doğup büyümüş genç bir adamın nasıl olup da dinsel bir yaşam seçebildiğini düşündü. Ama o, güneşli Kaliforniya'da da, fakültede bile, din ada mı.oları insanlar tanıyordu; mistik şiir dersleri veren o genç papaz, Elizabeth dönemi edebiyatı dersleri de veren metodist vaiz gibi. Bu insanlar inançlarından güç alıyorlardı. Bu Yunan Ortodoks papazları için de aynı şey geçerli olabilirdi.

Thomas kiliseye gitme vaktinin geldiğini gördü. Söz verdiği gibi Elsa'nın dairesine gitti ve içeriden sesler geldiğini duyunca şaşırıldı. Kim bilir, Elsa belki de erkek arkadaşıyla buluşmuştu.

Hayal kırıklığına uğramıştı, ama o adamın Elsa'yla birlikte olamayacağını, şu anda dışarıda cenaze törenini filme çekiyor olması gerektiğini düşününce rahatlayıp cesaretini topladı.

Kapıya vurdu. Karşısında David'i görünce şaşırıldı.

David içeriye, "Thomas'mış yahu" diye seslendi. Bu, pek de kibar bir karşılama sayılmazdı.

"Elsa'ya kiliseye onunla birlikte gideceğimi söylemiştim de" dedi, gücenik bir sesle.

"Tanrım, özür dilerim Thomas, bugün neyim var bilmiyorum. Hayatımı kurtarmak için bir laf etmem gerekse onu bile söyleyemem. Biz şey sanmıştık... gelenin şey olduğundan korkmuştuk..."

Elsa odadan çıkıp yanlarına geldi. Üzerinde krem rengi şık bir keten elbise ile lacivert bir ceket vardı. Tören için resmî bir kıyafet giymişti.

Thomas'ın cebinde gerekirse takmak için yanına aldığı bir kravat vardı. Şimdi, bunun gerekeceğini anlamıştı.

"David'den yerime kapıya bakmasını ben rica ettim Thomas, o kadar paranoyaklaştım ki; hâlâ Dieter'in gelip beni arayabileceğini düşünüyorum. Affedersin."

"Affedecek ne var?" Thomas holdeki küçük aynanın karşısında kravatını bağlıyordu.

"Ben de eve gidip bir kravat bulmalıyım." David endişeliydi.

"Gerek yok David, gayet iyi görünüyorsun" dedi Thomas.

Hep birlikte evden çıkıp küçük kiliseye doğru ilerleyen kalabalığın peşine takıldılar. İnsanlar, limandan kiliseye doğru kıvrılarak uzanan yolun iki yanına dizilmiş duruyorlardı. Başları eğik, sesleri alçaktı.

David, "Fiona nerededir acaba?" diye fısıldadı.

"Karakolda parmaklıkların arasından bisküviyle sevgilisini besliyordur" dedi Thomas.

"Onu seviyor" dedi Elsa. Sanki bir çeşit mazeret öne sürüyordu.

"Sen onu kızı döverken görmeliydin" dedi Thomas.

David, "Fiona karakoldaysa, orada tek basına kalmış olmalı, çünkü bütün polisler burada" diye yorum yaptı.

Sonra kalabalık büyük bir sessizliğe gömüldü ve sessizce durup cenaze alayının yaklaşmasını izlediler. Kadınlar ve erkekler küçük bir tören alayı oluşturmuş, tabutların arkasından yürüyorlardı. Gözyaşlarından ıslak yüzleri ve siyah giysileri, parlak güneş ışığı, mavi deniz ve kireç badanalı yapılarla tam bir tezat oluşturuyordu.

Onların arkasından, hiç beklemedikleri bir anda, sevdiklerini toprağa vermek üzere bu Yunan adasına gelen İngiliz ve Alman aileler yürüyordu. Sanki rollerini ezberlemedikleri bir oyunda sahne alıyor gibi, şaşkın ve sersemlemiş bir halde etraflarına bakmıyorlardı.

Aya Anna'daki bütün dükkânlar, tavernalar ve işyerleri kapanmıştı, işe çıkmayan balıkçı tekneleri bayraklarını yarıya indirmişti, ilerideki vadiden, manastırın çan sesleri geldi. Yarım düzine ülkeden televizyon kameraları görüntüleri kayda aldı. Küçük kilisede, törene katılmak için toplanan insanların ancak onda birine yer vardı. Ayın, cızırtılı hoparlörlerden dışarıya yayınlanıyordu. Ve birden, Yunanca duaların ve ezgilerin arasından, "Tanrı benim rehberimdir'i söyleyen çocukların sesi yükseldi. Kilisedeki İngilizlerin hıçkırık sesleri dışarıya kadar geliyordu. Thomas gözünden düşen bir damla yaş sildi.

Sonra, Almanca Tannenbaum ilahisinden bir dize duyuldu ve Elsa da gizlemeye çalışmadan ağlamaya başladı.

Thomas, "Bütün bunları arkadaşım Vonni öğretti onlara" diye fısıldadı.

David, gene fısıldayarak, "Ona yüreklerimizi sızlatmayı başardığını söylemelisin" diye cevap verdi.

Cemaatin kiliseden çıkıp yakınlardaki mezarlığa doğru yürümeye hazırlandığı sırada, Elsa, kalabalığın arasından Fiona'yı seçti. Vonni ve çocuklarla birlikteydi; hepsinin kolları demet demet çiçekle doluydu. Fiona iki küçük çocuğun ellerine yapışmış, sıkı sıkı tutuyordu.

"Gün doğmadan neler doğar" dedi Thomas. "Kendini bu kadar çabuk toparlayacağı kimin aklına gelirdi."

Elsa, "Onu kafasından uzaklaştırmak için olmalı" dedi.

Yorgis bir duyuru yaptı. Aileler mezarlıktaki törene yalnız gitmek istiyorlardı. Taziyelerini sunmak için kiliseye gelen herkese teşekkür ediyor, ama artık yalnız kalmayı arzu ediyorlardı. Kafe ve lokanta sahiplerinden işyerlerini açmalarını ve hayatın yeniden normale dönmesini rica ediyorlardı. Herkesin bunu anlayışla karşılayacağından emindiler.

Televizyon ekipleri söylenenlere isteksizce uydular. Böyle bir durumda itiraz etmek ve tartışmak doğru olmazdı. Çocuklar Vonni ve

Fiona'yla birlikte küçük mezarlığa doğru yürüdüler. Eski mezar taşlarının ve yıkık duvarların arasında, mezar çukurları açılmış bekliyordu.

"Bütün bunlar gerçek olamaz, üstelik biz hiç kimseyi kaybetmedik" dedi Thomas.

Elsa, yalvarırcasına, "Şu anda gerçekten yalnız kalmak istemiyorum" dedi.

"Sana limanda bir bardak retsina ile küçük bir tabak kalamar ve zeytin ısmarlayabilirim. Bak, hepsi sandalyelerini dışarı çıkarıyor" dedi Thomas.

David, buna, "Gözlerden uzak olmak Elsa'yı daha fazla mutlu eder sanırım" diyerek karşı çıktı.

"Tabii, unutmuştum. Dinleyin, bende, yani şu hediyelik eşya dükkânının üzerindeki dairemde birkaç şişe soğutulmuş nefis retsina var." Birbirlerinden ayrılmak istemediklerinden, bunun iyi bir öneri olduğunu düşündüler.

"Fiona'ya nerede olduğumuzu söyleyebilmemizin bir yolu var mı?" diye sordu Elsa.

"O zaman, Thomas'ın 'sevgilisi' dediği o tip de gelebilir." David kuşkuluydu.

"Hayır, zannetmem, o hâlâ içeride olmalı" dedi Thomas. "Bu durumda, önerim onaylanmış oluyor mu?"

"Canı yürekten" diye gülümsedi Elsa. "Yalnız, ben iki dakika eve uğrayıp akşam için üzerime bir şal alacağım, dönüşte de Yanni'nin dükkânından biraz zeytin alır gelirim." Yapıları programdan hoşnut görünüyordu.

Thomas hemen eve gidip oturma odasını topladı ve bardakları çıkardı. David etrafı dolaşıp kitaplara baktı.

"Bütün bunları Kaliforniya'dan mı getirdin ?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Hayır, birçoğu Vonni'nin. Biliyor musun, burada yatmasını gerçekten istiyorum."

"Ne?"

"Aşağıda, bahçenin sonundaki bir kulübede kalıyor, içeride tavuklar ve Tanrı bilir başka neler var."

"Sana inanmıyorum."

David, harap haldeki yapıya şaşkınlıkla baktı. Kâğıt peçeteleri ve küçük tabakları çıkarırken hiç zorlanmadan sohbet ettiler.

Sonunda, David ikisinin de kafasından geçmekte oları şeyi söyledi. "Elsa'nın zeytin alması biraz uzun sürmedi mi?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Sanırım onunla karşılaştı" dedi Thomas.

David, "Ve de onunla gitti" diye tamamladı.

Elsa Dieter'i Yanni'nin bakkalından çıkar çıkmaz gördü. Baş kameraman Claus'la konuşuyor ve saatine bakıyordu. Elsa, onları Atina'ya geri götürecektir ağır feribotları bekleyemeyeceklerine karar verirlerse, bir helikopter kiralayacaklarını biliyordu.

İnternet üzerinden yollanan görüntü ve röportajlar çoktan Almanya'ya ulaşmış olmalıydı.

Yanni'nin dükkânına geri girmek için kapıya doğru yürüdü, ima yeterince hızlı davranmamıştı. Dieter onu görmüştü. Ona doğru koştuğunu görüyordu.

Dieter daracık sokakta, insanları ite kaka kendine yol açarken, "Elsa! Elsa!" diye bağırdı. Yüzüne kan hücum etmiş, gözleri parlamıştı. Elsa onun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu; Robert Redford'un gençliğim andırıyordu.

Kaçmasına imkân yoktu: Dieter yanına gelmişti bile. "Dieter?" dedi, kararsız bir sesle.

"Elsacığım, burada ne yapıyorsun, kaçmak da ne demek oluyor?" Ona hayranlıkla bakarak ve âdeta gözleriyle yiyerek, elleri omuzlarında durdu.

Her türlü ihtiyatı elden bırakmıştı. Ama Claus bir şekilde biliyor olmalıydı. İşyerindekilerin yarısının da biliyor olabileceği gibi.

Elsa hiçbir şey demedi, Dieter'in masmavi gözlerinin içine baktı, o kadar.

"Claus burada olduğunu duymuş, dün de diğer kanallardan biri seni görmüş, ama ben onlara inanmadım. Ah sevgili Elzacığım, seni bulmak o kadar, o kadar güzel ki."

Elsa başını iki yana salladı. "Beni bulmadın, sadece tesadüfen rastladın. Şimdi gitmem lazım."

Claus'un sessizce geri çekildiğini gördü: bu sevgili kavgasına kulak misafiri olmak istemiyordu.

"Elsa, gülünç olma! işini bırakıyorsun, beni terk ediyorsun, ikisi için de hiçbir açıklama yapmıyorsun... sence konuşacak hiçbir şey yok mu?"

Yüzü heyecandan kıpır kıpır oynuyordu; Elsa onu hiç böyle perişan vaziyette görmemişti. Dieter kameramana selendi: "Claus, ben bu gece burada kalıyorum, sen ötekilerle dön, seni yarın aranır."

"Sakın benim için kalma Dieter, sana yalvarıyorum. Ve beni zorlamaya ya da tehdit etmeye kalkarsan, yemin ederim ki polis çağırırım. Dün bir kadını tehdit eden bir adamı içeri tıktılar, hücrede bir başkası için de yerleri vardır."

"Seni tehdit etmek mi?" Dieter afallamıştı. "Sanki böyle bir şey yapabilirim! Ben seni seviyorum Elsa. Sana, tek kelime etmeden beni neden terk ettiğini sormam çok şey istemek ve delilik mi oluyor?"

"Sana yazdım" dedi Elsa.

"On iki satır" dedi, ceketinin iç cebine uzanırken. "Bunu nereye gidersem üzerimde taşıyorum, hepsini ezber biliyorum, bir gün okuduğumda anlayacağımı umuyorum." O kadar kafası karışmış görünüyordu ki, Elsa yumuşadığını hissetti.

"Her şey orada yazılı" dedi.

"Hiçbir şey yazılı değil, Elsa. Eğer bana anlattıysan çekip gideceğim, seni rahat bırakacağım, yemin ederim. Bana sadece iki yılı neden böyle bir kalemde silip attığını söyle. Sen neden olduğunu biliyorsun... ben bilmiyorum. Biz birbirimize karşı hep dürüst davrandık. Şimdi dürüst ol. Bana bu kadarını borçlusun."

Elsa sesini çıkarmadı. Belki de ona on iki satırlık bir mektuptan daha fazlasını borçluydu.

Dieter, kızın tereddüt ettiğini görünce, "Nerede kalıyorsun? Bırak da kaldığın yere geleyim" dedi çabuk çabuk.

"Hayır, benim kaldığım yere gelemezsin; sen nerede kalıyorsun? Anna Beach'te mi?"

Adadaki en turistik ve konforlu yer orasıydı. Dieter'in orada kaldığını tahmin edebilirdi.

"Aynen öyle" diye onayladı Dieter.

"Pekâlâ, seninle oraya geleceğim, kafenin bir köşesinde, denize bakan veranda gibi bir yerde konuşuruz."

Dieter rahatlamış gibi bir oh çekti.

"Teşekkür ederim" dedi.

"Önce bir mesaj bırakmam lazım."

Dieter cep telefonunu çıkardı. . "Hayır, numarayı bilmiyorum." Elsa tezgâha gidip zeytinleri Yanni'ye iade etti. Biraz konuştuktan sonra ne yapacaklarına karar verdiler. Yanni'nin erkek kardeşi zeytin torbasını ve Elsa'nın notunu hediyelik eşya dükkânının üzerinde taşıyan daireye götürecekti. Elsa bir kâğıt parçasının üzerine bir şeyler karaladı

Dieter, "O adama on iki satır dahi yazmadın; bu gururumu okşamalı" dedi.

Elsa ona gülümsedi. "Hayır, o bir adam değil, şey, aslında iki adam var, ama ne demek istediğimi anlıyorsundur herhalde."

Dieter tutkuyla, "Seni seviyorum Elsa" dedi.

"Bugün bize o kadar yardımın dokundu ki Fiona, çocukların ana babaları sana çok teşekkür ettiklerini söylediler."

Fiona, "Bir şey değil" dedi. "Çocukları çok severim." Sesi kederliydi.

"Bir gün kendi çocukların olacak."

"Bilmiyorum Vonni, gerçekten bilmiyorum. Senin çocuğun var mı?"

"Bir tane" dedi Vonni. "Bir oğlum var, ama bu kadar basit değil aslında." Sesinin tonu, konunun kapandığını belli ediyordu. Ama Fiona'ya kapılarını kapatmıyordu. Onunla konuşmaya hazırdı, ama oğlu hakkında değil.

"Dedim ya, çocuklarla aran iyi, onların dilini konuşmuyor olman o kadar da önemli değil." Vonni'nin sözleri övücüydü.

"Vonni, ben şu anda hamile olabilirim" dedi Fiona telaşla. "Aslında, hamile olduğumdan eminim... ama bu da o kadar basit değil aslında."

"Ya Atina'ya giden delikanlı, o biliyor mu bunu?"

"Eh işte, ona kötü bir şekilde söyledim."

Vonni, "Şu anda yalnız kalmamalısın" dedi. "Serti bana çağırırdım, ama Thomas'ın tavuk kümesi dediği bir yerde yaşıyorum."

"Ben Elsa'nın yanına gideceğim" dedi Fiona. Ama Elsa'nın dairesinde kapıyı açan olmadı.

David'in ev sahipleri de, delikanlının daha eve dönmediğini söylediler.

Vonni kızı hediyelik eşya dükkânına götürdü.

"Beraber olacağın birini bulana kadar burada bekleyeceğim" dedi ve Fiona üst kattaki daireye çıkan merdivenlere doğru yürürken sokakta durup bekledi.

Vonni, Thomas'ın kapıyı açıp kızı içeri buyur ettiğini gördükten sonra limana geri döndü. Manos'un ailesinin evine gidip mutfak işlerine yardım edecekti; mutfak ağzına kadar yemek doluydu, ama servis yapacak ya da bulaşıkları yıkayacak kimse yoktu. Ona ihtiyaç olduğu sürece orada kalacaktı.

Fiona ağlayarak. "Ben göremeden Atina'ya göndermişler" dedi.

"Belki de böylesi daha iyi olmuştur" dedi David. Sonra, Fiona'nın yüzündeki ifadeyi gördü. "Demek istediğim, bu herkese biraz durup düşünmesi için zaman tanıyor, sonra geri döner ya da ne bileyim, başka bir şey olur." Sesi inandırıcı değildi.

Thomas kuşkulu bir sesle, "Ya da yazar" diye ekledi.

Fiona birden, "Elsa nerede ?" diye sordu. Bu iyi niyetli, ama inandırıcı olamayan erkeklerin tersine, Elsa ona yardım edecek bir şeyler söyleyebilirdi.

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra, Thomas konuştu. "Buraya dönüyordu, ama yolda birine rastladı..." diye başladı.

"Ve onunla birlikte gitti?" Fiona'nın sesinde açık bir kıskançlık vardı.

Thomas ve David aynı anda, "Göründüğü kadarıyla öyle" dediler.

Yedinci bölüm

Anna Beach'te, gazetecilerin çoğu resepsiyonda toplanmıştı. Bir iş daha bitmiş, bir facia daha kaydedilmişti ve şimdi, bir sonrakini kaydetmek üzere yeniden yola çıkıyorlardı. Müfettişler resmî sonuç raporlarını tamamladıklarında, olayı bir defa daha haber yapacaklardı.

Dieter ve Elsa limonluktaki büyük hezaren koltuklara ve malalara doğru ilerlediler. Aşağıda koyu mavi denizin dalgaları kayaları masum masum yalıyordu. Aynı denizin bu hafta koyda onca insanın canını aldığına inanmak imkânsızdı. Dieter iki kahve söyledi.

Elsa "Pardon" diyerek garsonu geri çağırdı. "Kahveyi o istiyor, ben değil, benim için yanlışlıkla söyledi... ben bir uzo ile su rica ediyorum lütfen."

Dieter, yalvaran bir sesle, "Lütfen, sorun çıkarma" dedi. Elsa şaşkınlıkla, "Sorun çıkarmak mı ? Ne içmek istiyorsam onu söylemem sorun mu oluyor?" diye sordu. "Hayır, biliyorsun işte, garsonun gözünde..." "Oo,

ben bunları çoktan aştım. Her neyse Dieter, konuşmak istiyordun, işte karşıdayım. Konuş benimle."

"Hayır, ben senin konuşmanı istiyorum, neden ortadan kaybolduğunu, her şeyi bırakıp kaçtığını... neden böyle ıssız bir yerde saklandığını bana anlatmanı istiyorum."

"Ben saklanmıyorum" dedi Elsa içerlemiş bir sesle. "İşimden resmen istifa ettim, burada kendi adımla kalıyorum, gelip seninle konuşmamı istediğinde geldim, gizlilik bunun neresinde anlayamadım? Hem buraya neden ıssız bir yer diyorsun? Lobiye bak, dünya medyasının yarısı burada... diyeceğim, gayet hareketli bir yer."

"Böyle alaycılaşımandan nefret ediyorum Elsa, bu bir rol ve sana hiç yakışmıyor."

Garson geldi. Elsa anasonlu içkinin üzerine biraz su ekledi ve sıvının ağır ağır beyazlaşmasını seyretti. Sonra, bardağı alıp bir dikişte bitirdi.

"Çok hızlısın!".dedi Dieter, şaşkınlıkla. Sonra, keyifle kahvesini yudumlamaya başladı.

"Neden sen de bitirmiyorsun, sonra odana gidebiliriz?"

"Ne ?" Dieter afallamış bir halde Elsa'ya baktı.

"Odana" diye tekrarladı Elsa, karşısındaki biraz ağır işitiyormuş gibi.

Dieter hiçbir şey anlamadan, sabit sabit bakıyordu.

"Dieter, istediğin bu değil mi? Konuşalım dedin, ama senin derdin konuşmak falan değil aslında. Sen düzüşmek istiyorsun."

Dieter, ağzı bir karış açık kalakaldı.

"im... ben... uf, Elsa hadi, bu konuda bu kadar kabalaşmaya gerek yok. Bu bizim tarzımız değil."

"Affedersin, bana geldiğin gecelerde ve öğlen kaçamaklarımızda yaptığımızın tam da bu olduğunu düşünüyordum."

"Elsa, ben seni seviyorum, sen de beni seviyorsun, nasıl olur da her şeyi böyle bayağı sözcüklere indirgersin?"

"O halde seninle yatağa girmemi istemiyorsun ?" Elsa ona masum masum baktı.

"İstediyimi biliyorsun."

"O halde kahveni bitir ve odanın anahtarını al."

"Teşekkür ederim Vonni, böyle bir gecede senden başka kimse gelip de bulaşıkları yıkamayı düşünmezdi." Manos'un dul kansı Maria, mutfakta durmuş, temiz bulaşıklara ve kurulanmış bardaklara bakıyordu.

"Sen ne âlemdesin ? Akrabalarının bir yardımını oluyor mu ?" "Çoğunun oluyor, ama bazdan onun sorumsuzun teki olduğunu söylüyor ve bunun hiçbir faydası yok."

Vonni, "Her zaman patavatsızlık eden, ağzına geleni söyleyen birileri çıkar, bir şekilde uzmanlaşmışlardır bunda" diye teselli etti onu.

"Bu konuda tecrübeliymiş gibi konuşuyorsun." "Bununla ilgili bir kitap yazabilirdim. En çok kim canını sıktı?" "Kız kardeşim sanırım Bana, elimi çabuk tutup güzelliğim elden gitmeden yeni bir koca aramaya başlamamı söyledi. Daha Manos'un eti soğumadı ve o bana böyle şeyler söylüyor."

"Adanın öteki tarafındaki o pintiyle evli olanı kardeşin mi bu?" "Evet."

"Aşk konusunda dünya çapında bir otorite olmadığı kesin, boş ver onu. Başka kim ?"

"Kayınpederim. Torunlarına burada asla bakamayacağımı, hep birlikte Atina'ya gidip onunla yaşamamız gerektiğini söylüyor. Bunu yapamam Vonni, gerçekten yapamam. Oraya gidemem."

"Tabii ki gidemezsin. Ona, bunu bir yıl düşüneneğini söyle. Böyle büyük bir kayıptan sonra on iki ay boyunca karar alınmadığını duyduğunu, bunun eski bir töre olduğunu söyle." "Öyle midir ?" diye sordu Maria.

"İrlanda'da öyleydi, ama ona bunun nerenin töresi olduğunu söylemen gerekmiyor, bunun herkesin bildiği bir şey olduğunu söyle yeter."

"Gelebileceğimi düşünürse planlar yapmaya başlayacaktır." "Hayır, son derece kararlı ol, bir yıl dolana kadar plan falan yapmak yok de. Bir yıl sonra, çocukların okullarını bırakamadıklarını söylersin ya da başka bir bahane uydurursun."

"Senin gerçekten böyle dertlerin, insanların ağızlarına geleni söyledikleri cenazelerin oldu mu? Her zaman o kadar sakin görünüyorsun ki."

"Annemin cenazesinden sonra, kız kardeşim bana yazıp onun başının belası olduğumu, benim yüzümden bir gün olsun yatağında huzur içinde uyuyamadığını söylemişti." "Yo hayır, Vonni, doğru olamaz bu."

"Gençken çılgının tekiydim ben, senin Manos'tan çok daha sorumsuz bir insandım. Kardeşimin söylediklerine çok incinmişim, uzun süre bunun gerçekten doğru olabileceğini düşündüm, ama sonra, annemi güldürebildiğimi de hatırladım; o sıkıcı, ciddi kız kardeşimin hiçbir zaman yapamadığı bir şeydi bu. Ondan sonra neşem yerine geldi."

"Peki onunla ilişkin sürüyor mu? Benim içimden, odaya dönüp benimkinin yüzüne bir tokat aşk etmek geliyor" dedi Maria.

"Uzun süre benim içimden de aynı şey geldi, ama onları tokatlamazsan hayat çok daha kolay oluyor. İnan bana. Ona her yıl do#um gününde ve Noel'de tebrik kartları yolluyorum." "Cevap veriyor mu?"

"İtalya'da operaya ya da klasik bir ispanya turuna gittiğinde kart alıyor; sırf bana ne kadar kültürlü olduğunu göstermek için. Ama yapayalnız, hiç arkadaşı yok. Ben, bu sıcak, konuksever miada ondan bin kal daha iyi durumdayım. Ona nazik tebrik kartları yollamaya gücüm yetiyor. Sen de Maria, kız kardeşinin seçtiği o pintiyle evli olmadığın için o kadar şanslısın ki, yat kalk haline şükret, iki güne kalmaz, paracıklarını saymak için evlerine geri dönerler. Bu defa tokatlama onu."

Maria güldü. Elini anası yaşındaki kadının koluna koyarak, "Sayende kendimi daha iyi hissediyorum, tekrar gülebileceğimi sanmıyordum" dedi.

"Tabii ki güleceksin" dedi Vonni. "Doya doya ağla, ama gül de. Hepimiz bu şekilde ayakta kalıyoruz."

David kaldığı eve dönmek istemiyordu. Aile, ölen oğullarının acısından mahvolmuş durumdaydı, orada kendini fazla hissediyordu. Fiona'nın içinden de o kadar yolu geri yürüyüp Eleni'nin evine gitmek gelmiyordu; Shane'in onu hiçbir açıklama yapmadan, bir mesaj ya da mektup bırakmadan terk ettiğini bilerek, orada tek basma uyumak istemiyordu.

Thomas birden, "Neden ikiniz de burada kalmıyorsunuz?" diye sordu. "Fiona arka odada yatabilir, sen de divanda uyuyabilirsin David." Yüzlerine baktı, ikisi de son derece müteşekkir ve rahatlamış görünüyordu.

Kabul anlamında başlarını sallayıp bunun harika bir fikir olduğunu söylediler.

Bu, yalnız başına geçirilecek bir gece değildi.

Andreas kardeşi Yorgis'e, "Burada, karakolda kalabilir miyim ?" diye sordu.

"Ben de aynı şeyi önermek üzereydim."

"Bu gece, bütün o yolu yapıp tepeye çıkmak gözümde büyüyor her nedense."

"Böyle acı bir cenaze gecesi kimse yalnız kalmak istemez" dedi Yorgis. Uzandı ve ağabeyinin elini sıvazladı. "Ben de yalnız kalmak istemiyorum. Burada kalmak istemene memnun oldum."

ikisi de, yalnızlıklarının nedeninden bahsetmediler.

O gün cenaze törenine gelen insanlardan konuştular. Kız kardeşleri Kristina'dan, cenazeye katılmayı nasıl da isteyeceğinden, ama uzaktaki ailesine bakmak zorunda olduğundan bahsettiler Chicago'da yaşayan ve ne köyle ne de babasıyla temas kuran Andreas'ın oğlu Adoni hakkındaysa tek laf etmediler. Vaktiyle Manos'la birlikte bu yollardan okula giden Adoni'den.

Yıllar önce yaşanan bir olaydan sonra kocasını terk eden Yorgis'in karısının adını da anmadılar. Kadının bir turistle ilişkisi olmuş, ama bunun arkadaşlıktan ibaret olduğunda ısrar etmişti. Ama Yorgis bunun arkadaşlıktan çok öteye gittiğini görmüştü. Asla geri alınamayacak sözler edilmişti. Kadının Girit'teki akrabalarının yanma dönmesinin üzerinden yıllar geçmişti.

Yorgis dosya dolaplarından birini açıp bir şişe metaksa çıkardı, sonra gidip bir kat temiz çarşaf ve yastık getirdi.

"Beni hücrede mi yatıracaksın?" diye sordu Andreas.

"Hayır, ağabey, çocukken seninle yıllar boyu aynı odayı paylaştık. Böyle acılı bir gecede aynı şeyi yapmak, bizim gibi iki yalnız ihtiyarı rahatsız etmez herhalde."

Vonni, Maria ile Manos'un ailesine kahve ve baklava ikram etti. Maria mutfağa geri geldiğinde, ses etmeden gitmeye hazırlanıyordu.

"Vonni senden bir şey rica edebilir miyim ?"

"Elbette Maria."

"Gece burada yatabilir misin? Sadece bir gece... Bu gece yalnız idare edebileceğimi sanmıyorum da."

"Tabii ki kalırım."

"O kadar iyi bir arkadaşsın ki, yatak gözüme çok büyük ve boş görünüyor."

Vonni, "Ama ben biraz horlarım, seni baştan uyarayım" dedi. Ondandır peşinen özür diliyordu.

"Bağıra çağıra inkâr ettiği halde Manos da horlardı, hem de her gece."

"Sevgili Manos" dedi Vonni şefkatle, "onun yerine bir iki gece horlamama memnun olurdu, bundan eminim."

Hotel Arına Beach'te denize bakan az sayıda bungalov vardı. Dieter anahtarıyla bungalovunun kapısını açtı ve önce Elsa'nın geçmesi için yol verdi.

İçeri giren Elsa, duvarlardaki resimlere, Aya Anna kıyılarının büyütülmüş fotoğraflarına bakmaya başladı.

"Pek cool'muş" dedi hayranlıkla.

Dieter, "Bunu beklemiyordum" dedi.

Elsa gülümseyerek, "Ama istediğinin bu olduğu konusunda anlatmıştık" dedi.

"Bu sahici bir gülümseme değil Elsa."

"Bana televizyon için gülümsemeyi sen öğrettin. Dişler ve gözler derdin. Dişler ve gözler. Bunu çok iyi hatırlıyorum."

"Lütfen, sevgilim, sen benim aşkımsın. Lütfen alınganlık yapma."

"Hayır, yapmıyorum, hem zaman kaybetmeyelim." Elsa lacivert ceketini çıkarmıştı bile. Ardından, krem rengi keten elbisesini başından çekip çıkardı ve düzgün bir şekilde sandalyenin arka sına astı.

Dieter hâlâ çok kararsızdı.

Elsa dantel sutyenim ve külotunu çıkarıp elbisesinin üzerine bıraktı, son olarak da zarif lacivert sandaletlerini ayağından çıkarıp attı.

"O kadar güzelsin ki. Seni bir daha hiç görmeyeceğime inandığımı düşünüyorum da." Dieter ona açık bir hayranlıkla baktı.

"Daha neler Dieter, sen her istediğini elde edersin." Sonra kollarım genç adamın boynuna doladı ve onu öptü. Ve birden her şey eskisi gibi oldu; sanki birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı.

Hediyelik eşya dükkânının üzerindeki dairede, Fiona, Vonni'nin turkuvaz rengi bir yatak örtüsü ve parlak mavi bir sandalyeyle döşediği küçük beyaz odaya yatmaya gitmişti. Küçük beyaz komodinin üzerinde mavi çerçeveli bir ayna ile birkaç deniz kabuğu ve seramik biblo vardı. Her şey son derece şık ve iç açıcıydı.

Fiona bitkin ve üzgündü.

Kâbus gibi bir gün geçirmişti ve sırada yeni kâbuslar vardı. Uyuyabileceğini sanmıyordu. Çok fazla şey olmuştu ve gelecek çok korkutucuydu. Shane hâlâ burada olsa ve bu şahane dairede bir kaç gün Thomas'ın yanında kalabilseler ne kadar harika olurdu Ama Fiona böyle düşündüğü halde, kendini kandırıldığını biliyordu Shane mutlaka Thomas'la kavga edecek bir şey bulurdu. Her zaman herkesle yaptığı gibi. Kendini güvende hissetmediği için.

Ağızından küçük bir hıçkırık çıktı.

İnsanların Shane'i yanlış anlamaları ve en kötü yanını ortaya çıkarmaları feci bir şeydi.

Mavi örtülü yatağa uzandı ve uyuyuncaya kadar ağladı.

Yan odada David ile Thomas satranç oynuyorlardı. Duvarın öteki tarafından gelen ağlama seslerini duydular.

David hayretle, "O alçak için ağlıyor!" diye fısıldadı.

Thomas da gene fısıldayarak, "Biliyorum, insanın havsalası almıyor" dedi.

Ve orada oturup hıçkırıklar kesilene kadar beklediler. Sonra, rahatlayarak birbirlerine gülümsediler.

"Neye benziyoruz biliyor musun?" dedi David. "Daha yeni yürümeye başlamış, bir türlü uyumayan bir bebeğin ana babasına." Thomas iç geçirdi. "Evet, uyuduğundan emin olana kadar odadan çıkmak istemezsin, sonra tam kalkıp kapıya doğru emeklemeye başladığın an arkandan seslenir. Harika günlerdi gerçekten." Üzgün görünüyordu; oğlunu düşünüyordu.

David ne söyleyeceğini bilemedi. Konuştuğunda o kadar sık yanlış yapıyordu ki.

"Kadınları anlamak zor, değil mi ?" dedi sonunda.

Thomas ona düşünceli düşünceli baktı. "Öyle olduğu kesin David, şu an benim aklımdan da aynı şey geçiyordu. Durup dururken Onu dövmeye kalkan o sarhoş herif için gözyaşı döken Fiona, elinden kurtulmak için binlerce kilometre yol kat ettiği o adamla çekip giden Elsa, bana edebiyat ve sanattan zevk aldığım söyleyip durduğu halde, evimin bütün odalarını jimnastik aletleriyle dolduran bir et kafalıyla birlikte yaşayan karım." Sesi çok buruktu.

David ona baktı, içi acımıştı. Ona bunu söylemesi iyi olmamıştı işte.

Thomas omuzlarını silkti. "Herhalde senin de anlaşılması imkânsız kadınlarla ilgili hikâyelerin vardır, değil mi?"

"Hayır, yok, problem de bu ya zaten. Elsa'ya da söylüyordum, ben hayatımda kimseye gerçekten âşık olmadım. Bu beni yüzeysel, soğuk ve sığ bir insan yapıyor."

Thomas ona gülümsedi. "Hayır, sen iyi bir çocuksun ve bu gece benimle birlikte olduğun için çok mutluyum. Ama usta bir satranç oyuncusu değilsin. Şahının etrafını açmadın. Kaçacak yerin yok dostum, şah mat David, buna şah mat denir."

Her nedense, bu ikisine de çok komik geldi ve yan odada uyuyan Fiona'yı uyandırmamak için seslerini alçaltarak, olabildiğince yüksek sesle güldüler.

Dieter Elsa'nın yüzünü okşadı.

"Seni kaybettiğimi düşünemediğime göre delirmiş olmalıyım" dedi.

Elsa hiçbir şey söylemedi.

"Her şey düzelecek" dedi.

Gene cevap alamadı.

"Ciddi olmasan benimle böyle sevişmezdin" dedi. Artık biraz endişeliydi.

Elsa hiçbir şey söylemeden, öylece yatıyordu.

"Konuş benimle, bütün bu olanların saçmalık olduğunu söyle, benimle geri geleceğini ve her şeyin düzeleceğim söyle..." Elsa gene hiçbir şey demedi. "Lütfen Elsa... lütfen..."

Elsa ağır hareketlerle yataktan kalktı ve gidip banyoda asılı duran büyük beyaz bornozu giydi. Dieter'in paketine uzanıp bir sigara yaktı.

"Bırakmıştın!" dedi Dieter, suçlayıcı bir tonla. Elsa sigaradan derin bir nefes çekti ve Dieter'in karşısındaki büyük bambu koltuğa oturdu.

"Benimle döneceksin, değil mi Elsa?"

"Hayır, tabii ki de dönmeyeceğim. Bu bir vedalaşma, bunu sen de biliyorsun, ben de, o halde saçmalamayalım Dieter." "Vedalaşmamı?"

"Evet, vedalaşma. Sen eve dönüyorsun, ben de... bir yerlere gidiyorum. Henüz nereye olduğuna tam karar vermedim."

"Çılgınlık bu, biz birbirimiz için yaratılmışız, bunu sen de biliyorsun, ben de. Herkes biliyor."

"Hayır herkes bilmiyor, işyerinden birkaç kişi biliyor, onlar da hiçbir şey söylemiyorlar, çünkü senden emir alıyorlar. Ve ilişkimizin bilinmesini istemediğin için iki yıldır gizli bir hayat yaşıyoruz. O halde, kes artık şu herkes biliyor biz birbirimiz için yaratılmışız palavrasını."

Dieter ona şaşkın ve ürkek bir ifadeyle baktı. "Bu ilişkiyi birlikte başlattık, ikimiz de ne yaptığımızın farkındaydık" dedi.

"Ben de şimdi, ne yaptığımın farkında olarak bu ilişkiyi bitiriyorum" dedi Elsa, sakın bir sesle.

Dieter, "Sen nişan yüzüğü diye tutturan kadınlardan değilsin" dedi. Sesinde küçümseyici bir ton vardı.

"Elbette değilim. Zaten tutturmadım da, değil mi? Daha üçüncü buluşmamızda seninle yatağa girdim. Buna kendini naza çekmek, ağırdan satmak denmez herhalde."

"O halde neyi konuşuyoruz?" Dieter'in kafası gerçekten karışmıştı.

"Sana söyledim. Yola çıkmadan önce hepsini yazdım."

"Ama ne yazmak! Hâlâ tek kelimesini bile anlamadığım, karmakarışık on iki satır karaladın. Hayat bilmece oynamak değildir

Elsa, ikimiz de bunun için çok büyüğüz. Ne istiyorsun ? Söyle bana. Eğer kafama bir tabanca dayayıp evlenmek zorunda olduğumuzu söylüyorsan, kabul. Eğer sorun buysa, kabul, gider evleniriz o zaman."

"Daha iyi teklifler almıştım" dedi Elsa gülümseyerek.

"Saçmalamayı kes artık. Tek yol buysa, seni yanıma alırım, seninle evlenirim." Sonra, aklına şimdi gelmiş gibi ekledi: "Seninle evlenmekten gurur duyarım."

"Hayır, teşekkür ederim Dieter. Ben seninle evlenmek istemiyorum."

"O halde ne istiyorsun ?" diye bağırdı Dieter. Umudunu yitirmek' üzereydi.

"Senden kurtulmak, seni unutmak, seni hayatımdan çıkarıp atmak istiyorum."

"Bunu göstermek için çok garip bir yol seçtin." Kızın az önce Çıktığı yatağa baktı.

Elsa omuzlarını silkti. "Sana söyledim. Artık sana güvenmiyorum, artık sana hayran değilim, artık sana saygı duymuyorum. Cinselliğin bunlarla hiçbir alakası yok. Seks sekstir, bir miktar zevk ve heyecan. Bunu bana sen söylemiştin, hatırlarsın."

"Hatırlıyorum, ama o sözlerin bağlamı tamamen farklıydı. Ben bizim hakkımızda konuşmuyordum, söylediklerim bizimle ilgili değildi."

"Gene de ilke aynı, değil mi?" Şimdi sesi buz gibi soğuktu.

"Hayır, benim için değil, o zaman, bir film festivali sırasında, şimdi adını bile hatırlamadığım salak bir kızla, sarhoş kafayla yaşanan, tamamen anlamsız bir olaydan bahsediyorduk."

"Adı Birgit. O seni hatırlıyor."

"Sırf bu kadar önemsiz bir şeyi anlatıp huzurunu kaçırmak için."

"Biliyorum, bunu anlıyorum."

"Eğer anlıyorsan, bunu bir dram haline getirmenin anlamı ne ? Tanrı aşkına Elsa, söyle bana. Neden ayrılıyorsun ?"

"Bunu mektubumda yazdım."

"Bunu yazamadın, sorumluluklar ve çekilmesi gereken çizgiler hakkında saçmalıklar karaladın. Yemin ederim ki, ne demek İsteddiğini anlamadım. Hâlâ da anlamıyorum."

Yakışıklı yüzü heyecandan kıpır kıpır oynuyordu; gür saçları birbirine karışmıştı.

"Birgit bana Monika'dan bahsetti" dedi Elsa.

"Monika? Monika? Ama o seninle tanışmamdan yüzyıllar önceydi. Geçmişe mazi denir demiştik, değil mi?"

"Evet."

"O halde ondan neden söz ediyorsun? Seninle tanıştıktan sonra onu bir daha görmedim, yemin ederim. Bir defa olsun görmedim."

"Biliyorum."

"O halde açıkla bana. Sana yalvarıyorum. Monika'yı yıllardır görmediğimi ya da aklımdan dahi geçirmediğimi biliyorsan... bu ne demek oluyor?"

"Kızını da görmedin ya da aklından geçirmedin."

"A" dedi Dieter, "Birgit her şeyi yetiştirmiş gerçekten."

Elsa hiçbir şey demedi.

"Böyle bir şey hesapta yoktu. Monika'ya baba olmaya, evlenip barklanmaya hazır olmadığımı söylemişim. Bunu baştan beri biliyordu. Net olmayan hiçbir şey yoktu." Artık öfkelenmeye başlamıştı.

"Kaç yaşında Dieter?" Elsa'nın sesi dümdüzdü.

Dieter'in kafası gerçekten karışmıştı. "Monika mı?"

"Gerda. Kızın."

"Bilmiyorum, söyledim ya, onlarla hiçbir, ilişkim yok."

"Bilmen lazım."

"Sekiz ya da dokuz olmalı. Peki ama bu konuyu neden kurcalayıp duruyorsun? Bütün bunların bizimle hiçbir alakası yok."

"Bir çocuğun babasıdır. Bunun seninle bir alakası var."

"Hayır, yok. Bu benim için çoktan kapanmış bir konu. Üstelik benim hatam değildi. Gebelikten korunmak Monika'nın sorumluluğuydu. Onun çocuğuyla hiçbir alakam yok, asla olmadı, bundan sonra da olmayacak. Hepimiz baştan başladık."

"Ama Gerda babasız başladı."

"Onu adıyla anmayı kes artık, onu tanımıyorsun, o orospu Birgit'in dedikodularını tekrarlamaktan başka bir şey yapmıyorsun."

"Bana söylemen gerekirdi."

"Hayır, söyleseydim bu da yanlış olabilirdi. Bana, sürekli eski bir ilişkiden olma bir çocukla meşgul olduğumu söyleyebilirdin Dürüst ol Elsa, bu da hoşuna gitmezdi."

"Bu, çekip gitmeyi seçen ve bir çocuğu umut ve merak içinde bırakan bir babadan bin kat daha fazla hoşuma giderdi."

"Bunlar hayalî laflar, o çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyor sun."

"Bu benim hikâyemin tekrarı. Babam evi terk etti ve yıllarım onu beklemekle, umut ve merak etmekle geçti. Her doğum günümde, her Noel'de, her yaz tatilinde. Bana yazacağından ya da beni arayacağından ya da görmeye geleceğinden o kadar emindim ki."

"Senin durumun farklıydı: baban evde sizinle birlikte yaşamış ti. Her zaman yakınında olacağını düşünmeye hakkın vardı. Oysa benim Monika'nın çocuğuyla hiçbir alakam yok. Hiçbir zaman olmadı. Kimsenin kimseden bir beklentisi yoktu."

Elsa ona uzun uzun baktı.

Dieter sonunda, "Ne yapmamı istiyorsun ?" diye sordu.

"Hiçbir şey, Dieter."

"Bana tamamen yabancı oları o çocukla bir şekilde ilişki kuracak olsam bana döner miydin ?"

"Hayır, sana bir daha asla dönmeyeceğim."

"Ama bütün bunlar..." Bir kez daha, seviştikleri yatağa baktı. "Bu, senin için hiçbir anlam taşıyor mu?"

"Taşındığını biliyorsun. Elveda anlamını taşıyordu." Elsa elbiselerini ve sandaletlerini giydi. iç çamaşırlarını çantasına tıktırıp kapıya doğru yürüdü.

Dieter, "Bunu yapamazsın!" diye bağırdı.

"Hoşça kal Dieter."

Elsa Arma Beach'in taşlarla bezenmiş bakımlı küçük avlularından geçip çıkış kapışma yöneldi. Lacivert ceketini omzuna atmıştı.

Dieter bungalovundan çıkıp arkasından seslendi. "Gitme Elsa, ne olur gitme. Seni o kadar çok seviyorum ki. Beni terk etme..."

Ama Elsa yürümeye devam etti.

Vonni, Maria'nın evinde süt olmadığını fark etti; sabah herkes süt içmek isterdi. Maria'nın uykusu derinleşir derinleşmez, çift kişilik büyük yataktan usulca kalktı ve gidip toprak bir testi buldu. Mutfağın sabaha kadar açık olduğu Anna Beach'e süt almaya gidecekti.

Yalnız başına yürüyen güzel Alman kızını gördüğünde, mutfakta çalışanların memnuniyetle doldurduktan testisiyle geri dönüyordu. Kızın yüzünde yaşlar vardı. Vonni onunla karşılaşmamak için büyük bir begonvilin arkasına geçip saklandı.

Sonra bir erkeğin seslendiğini ve bağırdığını duydu. Vonni çok az Almanca biliyordu, ama söylediklerini anlayabiliyordu. Ve eğer birazcık hayat tecrübesi varsa, bağırana her kimse, söylediklerinde ciddiydi.

Ama Elsa arkasına bakmadı.

Sekizinci bölüm

Thomas kahvaltı için taze ekmek ve incir almak üzere dışarı çıkmıştı. Dönüşte koca bir kahvedanlık dolusu kahve hazırladı ve kupaları birbirine vurarak gürültü yaptı.

Fiona odasından çıktığında solgun ve yorgun görünüyordu, ama yüzünde müteşekkir bir gülümseme vardı. David, Thomas'ın verdiği pikeyi katlayıp yastıkları kabarttı.

Sonra, iştahla kahvaltı sofrasına geldi.

"Bizi şımartıyor Fiona, bir koruyucu bulduğumuz için çok şanslıyız, değil mi?"

"Ya, evet." Fiona da dirilmişti. "Bugün kendimi çok daha güçlü hissediyorum, kafamda bir sürü plan var."

Thomas ona bakıp gülümsedi. "Bize planlarından bahsetsene."

"Karakola gidip baş komiserle görüşeceğim, artık sakinleştim, kendime hâkim olabilirim. Ondan Shane'i bulmama yardım etmesini

isteyeceğim; nereye gittiğini biliyor olabilir. Buraya gelirken Atina'da sadece yirmi dört saat kaldık, ama Shane Sintagma Meydanı'nı sevmişti, Yorgis orada ona bir mesaj iletebilecek bir iki polis tanıyordur belki. Sonra Eleni'nin evine dönüp üstümü başımı değiştireceğim. Günlerdir aynı kıyafetle dolaşıyorum, ondan sonra da gidip Vonni'yi bulacağım ve çocuklar için bir yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracağım." Gözleri heyecandan parlıyordu; o ölgün, yenik görüntüsü kaybolmuştu.

David de canlanmış gibiydi. "Ben tepedeki o tavernaya kadar yürüyüp Andreas'ı göreceğim, o kadar efendi bir adam ki. Bu salakça bir laf değilse tabii."

Thomas, "Bilakis, kusursuz bir tanım" dedi. "Seni tekrar görmek onu çok mutlu edecektir. Ona sevgilerimizi ilet, olur mu?"

"Olur, iletirim" diye söz verdi David.

"Bugün benim de yapacağım bir iki şey var. Kaliforniya'dakilerin uyanma saati geldiğinde oğlumu arayacağım. Ama ilk önce gidip Vonni'yi bulacağım; dün gece kulübesine dönmedi."

"Nereden biliyorsun?" David şaşırılmıştı.

"Çünkü normalde kulübenin içinde el feneriyle dolaşır, dün gece bunu yapmadı. Ama onu bulduğumda, bu defa, kendi yatak Odasında yatması için ısrar edeceğim, bahçedeki o izbede kalmalına neden olduğum için kendimi tedirgin ve diken üstünde hissetmeye başladım."

"Diken üstünde mi?" diye sordu Fiona.

"Evet, harika bir deyim, değil mi? Dikenin üzerinde oturuyormuş gibi rahatsız, huzursuz olmak anlamına gelir."

Fiona neşeyle, "Shane buna bayılacak" dedi.

İkisi de söyleyecek laf bulamadılar.

Elsa dairesindeydi. Uyuyamayacağını bildiğinden, balkona çıkıp oturdu ve Aya Anna'da güneşin doğuşunu seyretti.

Köyün yavaş yavaş uyanıp canlandığını gördü. Sonra, tüm korkuları ve kâbuslarıyla gecenin nihayet sona erdiğine karar vermiş gibi, İçeri girip uzun bir duş aldı, saçlarını yıkadı. Üzerine sarı pamukludan temiz bir elbise geçirdi ve bir fincan kahve yapıp limandan ayrılmaya hazırlanan feribotu seyretmek üzere yeniden balkona çıktı.

Dieter saat sekizde Atina'ya gitmek üzere adadan ayrılacaktı. Elsa bundan adı kadar emindi. Onunla dönmeyeceğini biliyordu, bu yüzden saat on bir feribotunu beklemesi için hiçbir neden yoktu. O zamanım boşa harcayacak biri değildi. Claus ve diğerlerini önceki gün kiralık bir helikopterle önden göndermişti. Köyde onu aramasının hiçbir anlamı

olmadığını biliyordu. Onu balkonunda görmesine de imkân yoktu, ama o onu görebilir ve gittiğinden emin olabilirdi.

Parlak renkli borda iskelesinin önünde sıra olmuş bekleyen kalabalığın içinde onu seçemedi. Gene de orada olması gerektiğini biliyordu. Her şeye rağmen birbirlerini çok iyi tanıyorlardı.

Sonra onu gördü, saçları karmakarışık, üzerinde yakası açık bir tişört, elinde o çok sık gördüğü deri seyahat çantası vardı.

Kalabalığın içinde onu görmeye çalışır gibi, gözleriyle çevreyi tanıyordu. Hiçbir şey görmedi, kimseyi seçemedi, ama onu, şu an ona bakmakta olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Çantasını yere bıraktı ve iki kolunu birden havaya kaldırdı.

"Seni seviyorum Elsa" diye bağırdı. "Nerede olursan ol, seni hep seveceğim "

Yanındaki genç adamlardan birkaçı, söylediklerim onaylarcasına sırtını sıvazladı. İnsanın âşık olduğunu ilan etmesi güzel bir şeydi.

Küçük feribot Atina'nın limanı Pire'ye gitmek üzere denize açılırken, Elsa taş gibi hareketsiz oturdu. Yüzünden ağır ağır süzülen damlalar kucağına ve kahvesinin içine damlıyordu.

"David, dostum, hoş geldin, hoş geldin." Andreas delikanlıyı gördüğüne çok sevinmişti.

David böyle bir babasının olmasını isterdi; kendini bildi bileli onu gördüğünde yüzünü hoşnutsuzluk ve hayal kırıklığıyla buruşturan bir adam değil, biricik oğlu yanına yaklaştığında yüzü aydınlanan bir baba. Hiç zorlanmadan, önceki gün katıldıkları hazin cenaze töreninden ve Aya Anna'nın nasıl bir daha asla eskisi gibi olmayacağından konuştular.

"Manos'u iyi tanır mıydın?" diye sordu David.

"Evet, burada hepimiz birbirimizi tanırız, gizlimiz saklımız yok tur, herkes herkesin hikâyesini bilir. Manos çocukken, Adoni ve başka bir çocukla bize oynamaya gelirdi. Şuradaki ağaca bir salıncak kurmuşlardı, Manos buraya ailesinden kaçmak için gelirdi, evde sekiz nüfustular. Adoni ise tek çocuktü, bu nedenle çocukların buraya gelip onunla oynaması bizi çok mutlu ederdi. Tanrı'nın yanına aldığı rahmetli karım, yemek pişirirken pencereden bakıp yaşlı köpekle ve salıncakla oynayan çocukları görebilir, oğlanın başına bir şey gelmediğinden emin olabilirdi. Şimdi, cennet ten buraları görebiliyor mudur acaba... zavallı Manos'un toprağına verildiğini... buradaki her şeyden kopan Chicago'daki Adoni'yi? Eğer cennette yürek sızlaması diye bir şey varsa, karımın yüreciğı sızım sızım sızlıyordur herhalde."

David, Thomas gibi feraset sahibi biri olmayı çok isterdi. Şimdi onun yerinde Thomas olsa, Andreas'ın yüreğini hafifletecek akıllıca bir şeyler söyler, hatta duruma uygun bir iki dize bile bulurdu.

Ama David'in aklına, duruma biraz olsun uygun hiçbir laf gelmiyordu.

"Ben sadece Yahudi cennetini bilirim, aslında burunla ilgili fazla bir şey de bilmem ya, neyse" dedi, özür diler gibi.

Andreas, "Peki, Yahudi cennetindeki insanlar burada olanları görüyorlar mıdır, ne dersin?" diye sordu.

"Evet, bence görüyorlardır, ama ben onların daha geniş bir ha kış açıları olduğuna inanıyorum, resmin tamamını görüyorlarmış gibi her neyse, bunlar sadece duyduklarım."

Tuhaf bir şekilde, bu sözler Andreas'ın içini biraz rahatlatır gibi oldu. Birkaç kez başını salladı.

"Gel David, beraber bir öğle yemeği yiyelim, bugün çok gelen Olmaz."

David, yaşlı adamın hazırladığı yemeklerin durduğu üstü açık vitrine baktı ve boğazının düğümlendiğini hissetti. Bütün bunları hazırla, sonra da kimseler gelmesin...

"Şu koca kapta duran makarnayı hiç denemedim" dedi. "David, eğer itiraz etmezsen, onu dondurmak istiyordum. Daha bu sabah yaptım da. Musakkaya ya da kalamara ne dersin ? senden sadece bugün bitirilmesi gereken şeyleri yemeni istemek misafirperverliğe pek sığmaz, biliyorum ama." Andreas mahcup mahcup güldü.

David, "Musakkayı tercih ederim" dedi. "Sadece çok olduğu İçin makarna demiştim. Emeklerinin ziyan olmasını istemem." ' "Ne kadar ince bir insansın. Sen şuraya, güneşe otur, ben de gidip bardakları ve tabakları getireyim..."

Ve David kendine, o aptal delikanlının burada olmak varken, Chicago'da ne aradığını sorarak oturdu.

Eleni, Fiona'nın geri gelmesine sevinmişti. Shane'in her şeyinin, buruşuk tişörtlerinin ve kot pantolonlarının, kanvas çantasının, teneke tütün kutusu ile muhteviyatının ve sigara kâğıtlarının gittiğini görmek, Fiona'da şok etkisi yaratmıştı. Büyük bir umutta, buraya onun için bir not bırakmış olabileceğini düşünmüştü.

Birden, başının döndüğünü hissetti. Belki odanın havasızlığından, belki de o an Shane'in hayatından gerçekten çekip gittiğini kavradığından.

Karakolda yapmak istememiş olsa bile, burada rahatlıkla, ona verilmek üzere iki satır bir şey karalayabilir ve evdekilere bırakabilirdi.

Gözünün karardığını ve bayılacak gibi olduğunu hissetti. Ama ona şefkat ve acımayla bakan nazik Eleni'nin önünde çözülmemek için kendini zorladı.

Sonra, bacaklarının arasında ılık bir ıslaklık hissetti.

Ter olmalıydı.

O kadar sıcak bir gündü ki.

Ama başını eğip sandaletlerine baktığında, ne olduğunu anladı.

Kanı gören Eleni de anladı.

Yunanlı kadın onu bir sandalyeye oturttu. "Ela, ela, ela" dedi ve havlu getirmek için dışarıya koştu.

"Eleni, bana Vonni'yi bulabilir misin lütfen, Vonni'yi, onu tanı yor musun?" Vonni'yi tarif eder gibi, kırışıklıkları ve çizgileri göstermek için elini yüzüne götürdü.

"Ksero, Vonni, evet, Vonni'yi bilirim" dedi kadın. Sonra aşağı, çocuklara seslendi.

Fiona gözlerini yumdu.

Vonni az sonra burada olur ve ne gerekiyorsa yapardı.

Vonni hediyelik eşya dükkânının üzerindeki dairede, Thomas'ın karşısında oturuyordu.

"Size daha önce de söyledim, bir defa daha söylüyorum, bana muazzam bir kira ödüyorsunuz, dolayısıyla burası sizin eviniz Sayenizde zengin bir kadını, merhametinize sığınıp evinizde kalmayacağım."

"Sizin dostluk diye bir kavramınız yok mu Vonni?" diye sordu Thomas.

"Sanırım var, hem zaten hepimizin aradığı bu."

"O halde bunu gösterin. Ben sizden, nefis bir şekilde döşediğiniz o küçük odada ev sahibem olarak değil, dostum olarak kalmanızı istiyorum, piliçlerin üzerinize pislediği o kümeste değil, burada uyumanızı."

Vonni kahkahayı patlattı. "Ah Thomas, o kadar Kaliforniyalı, o kadar hijyeniksiz ki. Orada üzerime pisleyen piliçler falan yok. Birkaç tane tavuk var tabii, ama başka tarafta..."

"Lütfen Vonni, o odada kalın. Kendi başıma kalmaktan nefret ediyorum. Yalnızım, evde birine ihtiyacım var."

"Hadi yapmayın Thomas, sükûneti ve kendinize zaman ayırmayı seviyorsunuz. Duyarlı bir insansınız. Bana sadaka sunmayın Lütfen."

Tam o anda, merdivenden yukarı telaşla bağırarak çocukların sesini duydular.

Vonni ayağa kalkarak, "Gitmek zorundayım" dedi.

Thomas uzandı ve kadını bileğinden yakaladı. "Vonni, teklifimi kabul etmeden hiçbir yere gidemezsiniz. Beni duyuyor musunuz ?"

"Duyuyorum, kabul" dedi Vonni. Thomas şaşırılmıştı.

"Güzel, o halde tamam, gidebilirsiniz."

"İsterseniz siz de benimle gelin, bir yardımınız dokunabilir, bize meydana bir taksi çevirebilirsiniz." Thomas'ı daha da şaşırtarak, banyodan birkaç havlu kaptı ve iki küçük çocukla konuşmak için merdivenlerden aşağı koştu.

Thomas, Vonni'nin arkasından koşarken, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Oları şu ki... eğer biraz şansı varsa, Fiona, onu dövmeye kalkışan o pisliğin bebeğini düşürüyor, ama oraya vardığımızda bunu tanı bu şekilde ifade etmeyeceğiz."

Thomas boş bir taksi bulmak için koştu. Vonni, Eleni'nin iki küçük oğlunu onu bulmayı başardıkları için kutlayıp telaşla arka koltuğa itekledi. Taksiye binmek çocuklar için ender bir keyifti ve sevinçten yüzleri ışıltılı ışıltılı parlıyordu. Thomas bu özel meselede kendisine gerçekten ihtiyaç olup olmadığını sormak üzereydi, ama öyle olmasa Vonni'nin ondan gelmesini istemeyeceğini düşünüp sustu. Kadına gülümseyip arkasından arabaya atladı.

"Yeni ev arkadaşımın hayatım müthiş hareketlenecek" dedi.

Vonni koca bir tebessümle, "Sen iyi bir adamsın Thomas" diye karşılık verdi.

Doktora gitmek için tekrar gerekirse diye, taksiden beklemesini istediler. Thomas aşağıda kaldı; çocukların oynamalarını ve arada bir dışarı çıkıp az önce bindikleri arabayı sevip okşamalarını seyrediyordu.

Kendisini bildi bileli arabayla yolculuk eden oğlu Bill'den çok küçük değildiler. İnsanların hayattan ne kadar farklıydı.

Vonni yukarı çıkmıştı. Thomas kadınların İngilizce ve Yunanca konuşmalarını duyabiliyordu. Anlayabildiği kadarıyla, Fiona'nın durumu iyiydi.

Sonra, Vonni aşağı inip içini rahatlattı.

"iyileşecek, biraz kan kaybetmiş, ama ne de olsa hemşire ve o salak hariç her şeye karşı pek hassas bir kızcağız. Duyduğunda Shane'in alt üst

olacağını düşünüyor. Tanrı bizi korusun! Gene de, doktordan onu bir görmesini, sakinleştirici bir şeyler vermesini isteyeceğim."

"Burada kalması doğru mu ?"

"Sanmıyorum, evdekiler doğru dürüst ingilizce konuşmuyorlar... benim düşüncem..."

Thomas, "Gelip bizde kalması" diye araya girdi.

"Hayır, alakası yok. Gidip birkaç gün Elsa'yla kalmasını önereceğim."

Thomas başını salladı. "Sanırım, Elsa şu anda kendi sorunlarıyla meşgul, bize gelmesi daha iyi olur." "Artık meşgul olmayabilir" dedi Vonni. "Ama..."

"Alman arkadaşının saat sekiz feribotuyla gittiğini duydum."

"O halde perişan vaziyettedir." Thomas karamsardı.

"Hayır, ben bunu onun istediğini düşünüyorum, ama illa ki de bunları bildiğimizi söylememiz gerekmiyor, değil mi?"

Thomas, gülümseyerek, "Umarım nerede kaldığını biliyorsundur?" dedi.

"Binayı biliyorum, ama dışarıda bekleyen taksiye atlayıp sen gitsen daha iyi olur belki ?"

"Benim gitmem uygun düşer mi ?" diye sordu Thomas. Bundan emin değildi.

"Daha uygun biri olamaz. Siz dönene kadar burada bekleyeceğim."

Thomas bir adım attıktan sonra dönüp arkasına baktı. Vonni, elinde çarşaf ve havlular, sağ sola sendeleyerek dışarı çıkıyordu; onları hemen oracıkta yıkayıverecekti. Ne kadar olağanüstü bir kadındı! Hakkında daha fazla şey öğrenmeyi isterdi, ama onun çok az şey söyleyeceğini, üstelik de canı ne zaman isterse o zaman söyleyeceğini biliyordu.

"Vonni?"

"Gayet iyisin."

Fiona elini kaldırdı. "Verdiğim tüm bu zahmetlerden dolayı özür dilemek istiyordum, bütün bu kan revan, curcuna ve diğer her şey için."

"Lafını bile etmeye değmez," bunu biliyorsun. Sen hemşire olarak böyle durumları herkesten iyi bilirsin, bunun hiçbir önemi yok. Önemli olan senin iyi olman, toparlanman ve yeniden ayağa kalkman."

"İyileşip iyileşmemek umurumda bile değil."

"Harika" dedi Vonni.

"Harika oları ne?"

"Bu söylediğin. Eleni ile ben senin için deli gibi kaygılandık, Eleni beni bulmaları için çocuklarını gönderdi. Thomas hepimizi taksiyle buraya getirdi, sonra da evinde kalıp kalamayacağını sormak için Elsa'yı bulmaya gitti, Doktor Leros'a haber saldık, seni görmeye buraya geliyor, seni tanıyan herkes, hatta tanımayan insanlar iyileşmen için çırpınıyor, ama sen umursamıyorsun. Harika."

"Öyle demek istemedim, bu olanların benim için gerçekten önemli olmadığını söylemek istedim. Her şey bitti. Her şeyimi kaybettim, söylemek islediğim buydu

Berbat görünüyordu. Vonni onun yanına bir sandalye çekti.

"Doktor Leros az sonra burada olur, iyi bir adamdır, o eski, gerçek aile doktorlarından. Ama onunla keyifli bir gününde tanışmayacaksın Fiona, kazadan ve kendi eliyle dünyaya getirdiği gencecik insanlar için yazmak zorunda kaldığı ölüm raporlarından dolayı çok sarsılmış durumda. O yarım yamalak İngilizcesi ve Almancasıyla, burada ölen yabancıların ailelerine saatler boyu dil döküp sevdiklerinin çok fazla acı çekmediklerini anlatmaya çalıştı. Gebeliğinin hemen başında düşük yapan, son derece sağlıklı genç bir kadının, yaşamışım ölmüşüm umurumda bile değil dediğini duymak istemeyecektir. Bana inan Fiona, şimdi bunu ona söylemenin sırası değil. Tabii ki üzücü bir olay, tabii ki sarsılmış durumdasın, ama hemşire olarak bütün hayatın boyunca yaptığın gibi, sevdiğini iddia ettiğin o adama yaptığın gibi, başkalarını düşün biraz. Ben hep burada olacağım. Bana ölmeyi ne kadar çok istediğini anlatabilirsin, ama Doktor Leros'a söyleme bunu, bugün olmaz. Senin gibi o da canından bezmiş durumda."

Fiona hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Özür dilerim, sadece herkes Shane'in korkunç biri olduğunu söylediği için ağlıyorum. Şimdi de, böyle olmasının çok daha iyi olduğunu söyleyecekler. Bu hiç de iyi değil Vonni, gerçekten değil. Onun çocuğunu doğurmak beni mutlu edecekti, onun kızını ya da oğlunu doğurmak istiyordum, şimdi her şey bitti."

Vonni, Fiona'nın elini tutup okşadı. Anlamsız bir şekilde, "Biliyorum, biliyorum" diye tekrarladı.

"Sen bunun iyi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" "Tabii ki de düşünmüyorum! İnsan olma yolundaki bir canlıyı kaybetmek korkunç bir şey. Senin için çok üzülüyorum. Ama çocuk yaşıyor olsaydı güçlü olmak zorunda olacaktın. Benim bütün söylediğim, şimdi de güçlü olmak zorunda olduğun. Ve burada dostlarının olduğu, yalnız olmadığın. Elsa az sonra burada olur." "Yo, hayır, beni neden evine alsın ki? Kendine ait bir hayatı var, bir sevgilisi var, her şeye rağmen Shane'i sevdiğim için zayıf biri olduğumu düşünüyor. Benimle uğraşmak istemeyecektir."

"Sen benim lafımı dinle, isteyecektir" dedi Vonni. "Hah, Doktor Leros da geldi işte."

"Söylediklerini unutmayacağım."

Vonni onu onaylamak için başım sallayarak, "Aferin kızıma" dedi.

Eleni'nin oğulları hayatlarında hiç böyle bir gün görmemişlerdi

Taksiyle yolculuk, eve gelip giden insanlar, güneşte kurusunlar diye çamaşır ipine mandallanan çarşaf ve havlular. O komik pantolonlu, uzun boylu Amerikalı, eve ikinci gelişinde onlara koca bir karpuz getirmişti.

"Karpuzu" dedi gururla; bu kadar sıradan bir meyvenin adını bildiği için çok mutlu gibiydi. Evin arkasına geçtiler ve karpuzun tamamını yiyip çekirdeklerini toprağa gömdüler.

Kadınlar aşağı inene kadar taksinin yanında bekleyen Amerikalı, onları hoşnut bir ifadeyle seyretti. Sonra hasta kadın, Vonni, anneleri ve artistlere benzeyen, o san elbiseli güzel kadınla aşağı indi. Doktor Leros yanlarındaydı ve hasta kadının iyi olduğunu, ama dinlenmesi gerektiğini tekrarlayıp durdu.

Hasta kadının çantasını topladılar, demek ki evden temelli gidiyordu.

O sürekli para lafı etti, anneleri ise kafasını sallayıp durdu. Bütün gün taksiyle dolaştığına göre milyoner olması gereken, komik pantolonlu adam, biraz para alması için annelerine ısrar etti, sonra hepsi gitti.

Anneleriyle bir kahve içmek için evde kalan Vonni hariç. Kadınların yüzünde, çocukların mutfak masasında oturmalarını istemediklerini gösteren bir şey vardı.

Fiona, Elsa'nın güzel dairesini gördüğünde, "Kendimi toparlayana kadar, sadece birkaç gün kalacağım" diye söz verdi.

Elsa kızın kanvas çantadan çıkardığı giysilerini silkeleyip asarken, "Seninle birlikte kalmak beni mutlu edecek" dedi. "Evde bir ütü var, ev kadınlığı yapmayı sonraya bırakabiliriz."

Fiona, Elsa'nın balkonda kurumakta olan krem rengi keten elbisesine ve lacivert ceketine baktı.

"Ne kadar titizsin Elsa, dün cenazede üstünde bunlar vardı, yıkayıp asmışsın bile."

"İkisini de bir daha asla giymeyeceğim, birine veririm diye hemen yıkadım" dedi Elsa, sakın bir sesle.

"Ama Elsa, bu senin en güzel kıyafetin! Avuç dolusu para vermişsindir! Onları kimseye veremezsin!" Fiona, çok şaşırılmıştı.

"Sonra bir dene, üzerine uyarsa ne âlâ, memnuniyetle sana veririm, çünkü ben bunları bir daha asla giymeyeceğim."

Fiona kendini yastığa bıraktı ve gözlerini yumdu. Artık bu kadarını anlamasına imkân yoktu.

"Ben oturup biraz kitap okuyacağım. Dışarı çok sıcak, onun için burada, yanında kalacağımı. Biraz uyumaya çalış, ama canın konuşmak isterse ben buradayım."

Fiona alçacak bir sesle, "Aslına bakarsan, konuşacak fazla bir şey yok, değil mi?" dedi.

"Daha sonra konuşmak istersin belki." Elsa'nın gülümsemesi «cacıktı. Odayı karartmak için perdelerden birini çekti. "Karanlıkta okuyabilecek misin?" diye sordu Fiona. "Tabii ki. Buraya hoş bir ışık geliyor." Elsa pencerenin yanındaki bir koltuğa oturdu. "Onunla buluştun mu ?" diye sordu Fiona. "Evet. Evet, buluştum." "Peki, bunu yaptığına memnun musun?" "Aslında, sadece hoşça kal demek içindi. Bunun söylenmesi gerekiyordu, kolay değildi, ama artık bitti. Siz nasıl diyordunuz... arkana bakmadan yürüyeceksin?"

"Söylemesi dile kolay, ama yapması..." Fiona'nın sesi uykuluydu. Sakinleştirici etkisini göstermeye başlamıştı. Çok geçmeden uykuya dalıp düzenli aralıklarla solumaya başladı. Elsa onu uyurken seyretti. Yirmi üç ya da yirmi dört yaşında olmalıydı, ama daha küçük gösteriyordu. Düşük yapması çok daha iyi olmamış mıydı? Ama Elsa, Vonni'nin kulağına fısıldadığı tembihi hatırladı: kıza dilediğini söyleyebilirdi, ama böylesinin çok daha iyi olduğunu ima dahi etmemeliydi.

Thomas, oğlu Bill'i aramak için en uygun saati hesaplamaya çalıştı. En iyisi çocuk kahvaltı ederken aramaktı. Telefonu doğrudan oğlunun açma ihtimalinin ne kadar olduğunu düşünerek numarayı tuşladı. İhtimal üçte bir ya da daha azdı, zira evde iki yetişkin varken telefona çocuğun bakmasını bekleyemezdi.

Nitekim öyle oldu. Telefonu açan Andy'ydi.

"A, selam, Thomas, geçen akşam aramakla iyi ettin, müthiş bir olaydı herhalde."

"Evet, çok feciydi." Thomas sesinin çatallandığını hissetti. Bir an sessizlik oldu.

"Onun dışında her şey yolunda mı ?" diye sordu Andy. Adamın, bütün bir köyü yasa boğan bir felaketi müthiş bir olay olarak nitelemesine tahammül etmek imkânsızdı.

Thomas iğneleyici bir sesle, "Fıstık gibi" dedi. "Bili oralarda mı?"

Andy, "Annesinin bulaşıkları yıkamasına yardım ediyor" dedi. Sanki söylenecek tek şey buydu.

"Harika, ona ellerini kurulayıp dünyanın öteki ucundan telefon eden babasıyla konuşmaya gelmesini söyleyebilir miydin acaba?" "Bitirmiş mi bakayım." Andy muhteşemdi doğrusu. "Bitirmemiş olsa bile, annesi bir zahmet telefona gelmesine izin verebilir belki." Thomas öfkeyle yumruğunu sıkıldığını fark etti. Vonni'nin mutfak kapısının oradan ona baktığının farkındaydı Ama bu keyfini düzeltmeye yetmedi.

"Selam baba." Babasının sesini duymak Bill'i her zaman sevindiriyor gibiydi.

"Nasıl gidiyor oğlum ? iyi misin ?"

"Evet, iyiyim. Senin adan Onikiada'da mı baba?"

"Hayır, ama Büyük Atlas elinin altındaysa, sana nerede olduğumu söyleyebilirim..."

"Yok, yanımda değil, kitaplar yukarıya kaldırıldı, merdiven altına" diye açıkladı Bili.

"Ama atlas ve sözlük kaldırılmadı herhalde, değil mi ? Televizyon seyrederken onlara ihtiyacın var Bill, o adamın jimnastik aletlerine yer açmak için kültür işaretlerini hayatından çıkarma sına izin veremezsin." Sesinde gerçek bir ıstırap vardı.

Çocuk söyleyecek bir şey bulmaya çalıştığından, telefonun öteki ucunda uzun bir sessizlik oldu.

"Bana anneni ver, Bill, Shirley'yi telefona çağır."

"Hayır baba, ikiniz sadece kavga ediyorsunuz, hep öyle oluyor Lütfen baba, atlasın nerede olduğu önemli değil, beklersen koşup getirebilirim."

"Doğru, haklısın, atlasın nerede olduğu önemli değil. Ben sana adanın yerini çizer, email'le yollarım, istediğin gibi bakarsın. Tabii, bilgisayar da kimsenin ulaşamayacağı bir yere kaldırılmadıysa."

"Hayır baba, tabii ki kaldırılmadı." Bill'in sesinde sitem vardı.

"Peki, bugün neler yapacaksın bakalım, orada daha sabah, değilmi?"

"Evet, ilk önce alışverişe gideceğiz, bana yeni spor ayakkabıları alacağız, sonra Andy ayakkabıları denemem için beni koşturacak."

"Harika" dedi Thomas. Sesi aradaki binlerce kilometrelik mesafeyi kat ederken, mezardan geliyormuş gibi boğuklaşmıştı. Bili başka bir şey demediğinden, Thomas devam etti. "Seni özlüyorum oğlum."

"Evet, baba, ben de seni çok özleyorum, ama uzaklara gitmeyi sen istedin."

"Bunu sana kim söyledi, Annen mi, Andy mi? Dinle beni Bill, bunu milyonlarca kez tartıştık, benim gitmemin ve size bir aile olarak yaşam alanı açmamın daha iyi olacağını..."

"Hayır baba, annem böyle bir şey söylemiyor." Durdu. "Andy de söylemiyor, ben sadece seni özlediğimi söyledim, benim hep burada olduğumu, gidenin sen olduğunu söyledim."

"Özür dilerim Bili, burada hepimiz çok sarsılmış durumdayız. O kadar çok insan öldü ki. Lütfen affet beni. Yakında gene ararım." Yıllardır hiç olmadığı kadar çökkün bir şekilde telefonu kapattı.

Vonni bir kadeh konyakla ona doğru yürüdü.

"Her şeyi eline yüzüne bulaştırdın" dedi.

Thomas gözyaşlarını tutmaya çalışarak, "İnsanın bir oğlunun olmasının nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın" dedi.

"Benim bir oğlumun olmadığım nereden çıkardın bakayım?" diye sordu Vonni; gözleri alev alev yanıyordu.

"Var mı?" Thomas çok şaşırılmıştı.

"Evet, dolayısıyla ebeveyn olma tekeline sahip değilsin."

"Peki oğlun nerede? Neden seninle değil?"

"Çünkü senin gibi ben de her şeyi elime yüzüme bulaştırdım."

Thomas, Vonni'nin daha fazla bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Öte yandan, onu ne kadar eleştirirse eleştirsin, burada, yarımında olması içini rahatlatıyordu. Bu, sevgili oğlunun başına gelenler için dövünerek dört duvara ağlamasından çok daha iyiydi.

Yorgis minibüsüne atlayıp tavernaya gitti. Biri ona büyük bir kuzu budu vermiş, o da, Andreas'ın bunu müşterilerine pişirebileceğini düşünmüştü. Andreas ona üzüntüyle, bugün tavernaya David'den başka kimsenin gelmediğini anlattı, bu akşam da kimse gelecek gibi görünmüyordu. Ama sonra aklına bir fikir geldi. Eti karakolda pişirip cenaze töreni sırasında canla başla çalışan bütün o gençlere bir ziyafet çekebilirlerdi.

Yemeğe, David ve arkadaşları ile Vonni'yi de davet edeceklerdi. Andreas salataların tamamını büyük bir kaba aktardı. Kimsenin uğramadığı tavernasında tek başına oturacağına insanlara yemek pişirme düşüncesi onu sevindirmiş ve heyecanlandırmıştı.

"Karakol çok konforlu değil tabii" dedi Yorgis, kuşkuyla. "Pek sıcak bir yer sayılmaz."

"O uzun kırmızı yastıkları alırsınız. Onları sıraların üzerine koyabiliriz." Andreas aklına gelen fikrin öldürülmesine izin vermeyecekti. "David, bir koşu Adoni'nin odasına gidip yastıkları getirir misin lütfen ?"

David ona şaşkınlıkla baktı. Adoni Chicago'ya gideli yıllar oluyordu, ama bu evde hâlâ bir odası vardı.

Yorgis, "Merdivenden çıkınca solda" diyerek yolu tarif etti. David hızla dar basamaklara doğru yürüdü.

Odada Atina'nın Panatinaikos futbol takımının fotoğrafları, bir Yunan dans topluluğunun posterleri ve Panayia, yani Meryem Ana tasvirleri vardı. Kayıplara kansan Adoni, farklı zevkleri onları bir insandı.

Sanki o gece geri dönecekmiş gibi, yatağı hazır bekliyordu; parlak kırmızı renkli yatak örtüsünün ağzı geri katlanmıştı. Pencerenin önündeki sedirlerde ince uzun kırmızı yastıklar vardı.

David pencereden dışarı baktı. İkinci güneşi masmavi Aya Arına koyundaki zeytinliklerin arkasında yükselen tepelerin üzerinde parlıyordu. Bu çocuk, buranın ancak onda biri kadar güzel bir yer olabilecek onları Chicago'da ne arıyor olabilirdi ? Yastıkları kapıp aşağı indi ve Yorgis'in minibüsüne yerleştirilmelerine yardım etti.

"Bu yemek hepimizi neşelendirecek birader" dedi Andreas, mutlu bir gülümsemeyle.

David ona özlemle baktı. Basit şeylerden bu kadar kolay mutlu onları bir babası olduğunu hayal etmeye çalıştı.

Önce Thomas'a uğrayıp David'i oraya bıraktılar. Thomas ziyafet fikrine çok sevinmiş göründü. Dışarı çıkıp birkaç şişe şarap alacağını söyledi. Vonni ise, gidip Elsa ve Fiona'nın ne durumda olduklarına bakacaktı. Bu arada, hayranlık uyandıracak kadar kısa ve özlü bir şekilde David'e olanları anlatıp Fiona'nın akşam neden gelemeyebileceğini açıkladı.

"Korkunç" dedi David. "Ama düşünürsen, belki de böylesi daha..."

"Bilirsin David, orada dur diye bir laf vardır... Bu duruma çok oturan bir söz. Sen öyle düşünebilirsin. Ben öyle düşünebilirim, ama Fiona öyle düşünmüyor. Seni uyarmam gerektiğini düşündüm."

"Çok doğru" diye onayladı David. "Zaten ben hep patavatsızlık ederim. Ya Elsa, o ne âlemde ? Alman arkadaşıyla gittiğini düşünmüştüm."

"Ukalalık eder gibi görüldüğümü biliyorum" dedi Vonni. "Ama dürüst olmak gerekirse, ben olsam orada da dururdum!"

Pişmekte oları mercanköşk ve sarımsak soslu etin kokusu, genç polisleri mest etmişti. Çok yorucu, tüketici saatler geçirmişlerdi. Komiserleri, komiserin ağabeyi, Vonni ve dört turistle birlikte biraz gevşemek hepsine iyi gelmişti. Kızlardan biri güzellik kraliçesi gibiydi, diğeri ise sanki hastaymış gibi çok solgun görünüyordu.

İki erkek birbirinden çok farklıydı: üzerinde gülünç bir bermuda şort olanı uzun boylu ve sıskaydı, gözlüklü olanı ise kısa boylu ve ciddi.

Tüm konuklar birkaç kelime Yunanca konuşmak için çaba gösterdiler. Şaraba kراسi dendiğini bildiklerinden, genç polisler onlara kırmızı ve beyazın karşılığı oları aspro ve kokino kelimelerini ve yasu sözcüğünün doğru telaffuzunu öğrettiler.

Onlar da eheers, prosit, lehayim ve slainte demeyi öğrendiler.

Andreas eti gururla paylaştırdı. Gökte bulutlar birbirini kovaladıkça, ay ışığı denizin üzerine şekiller çiziyordu.

Fiona, "Bana, Kalatriada'ya gitmemizin üzerinden çok uzun bir «aman geçti gibi geliyor" dedi.

"Yağmur bütün gece çatıyı ve duvarları dövüp durmuştu" dedi Elsa. "Arada ne kadar çok şey oldu!" Uzandı ve onunla dayanışığını göstermek için Fiona'nın elini tuttu.

Fiona'nın gözleri doldu. David, Vonni'ye kaçamak bir bakış attı. Onu uyarmakla ne kadar akıllılık etmişti.

Aşağıda, limanın yakınlarında, Maria ile Manos'un küçük evinin önünde bir grup gencin toplandığını gördüler. Az sonra, kafelerden ve restoranlardan çıkan başka insanlar da onlara katıldılar.

"Ne oluyor?" diye sordu Thomas. Bir sorun çıkmış olmasından endişelenmişti.

Yorgis dikkatle aşağıya bakıyordu. "Ben bir şey göremiyorum, biriniz aşağı inin de bakın bakalım, her şey yolunda mı ?" diyerek polis memurlarından birine işaret etti. Pek muhtemel olmasa bile, birinin yaşanan tüm faciadan Manos'u sorumlu tutmak istemesi mümkündü. Temkinli davranmaları daha iyi olurdu.

Vonni yumuşak bir sesle konuştu. "Sorun yok. Gençlerden bazıları bu gece Manos'un evinin önünde, o ve arkadaşları şerefine dans etmek istediklerini söylediler; sirtakiyi ve diğer dansları ne kadar güzel yaptığını hatırlamak, anısını yad etmek için."

"Burada, normalde cenaze törenlerinden sonra dans edilmez" dedi Yorgis.

Vonni sakın bir sesle, "Bu normal bir cenaze töreni değil" dedi.

Sonra, siyah pantolonlu ve beyaz gömleli on iki delikanlının kollarının birbirlerinin omzunun üzerine atarak yan yana dizildiklerini gördüler. Buzukicilerin çalgılarını akort etmelerinin ardından dansa başladılar. Gecenin karanlığında eğiliyor, bükülüyor, ayaklarının üzerinde sekiyorlardı; Manos ve arkadaşlarının daha birkaç gün öncesine kadar yaptığı gibi.

Maria ve çocukları, küçük evin önüne attıkları sandalyelerde oturuyorlardı. Bütün bunlar uzak bir hatıra olduğunda, çocuklar, bütün Aya Anna'nın babaları için sokağa döküldüğü bu geceyi anımsayacaklardı belki de. Kalabalık giderek büyüdü. Uzaktan, gözlerindeki yaşları silen insanları seçebiliyorlardı.

Sonra, bütün kalabalık alkışlarla tempo tutmaya ve dans etmeye başladı.

Karakolun verandasındaki grup da onlara bakıyordu. Sessiz sedasız gösteriyi izliyorlardı. Bu, şimdiye kadar gördükleri her şeyden o kadar farklı bir şeydi ki.

Sonra, Elsa ellerini birbirine vurarak tempo tutmaya başladı, hemen ardından da Thomas. David ve Fiona birbirlerine göz ucuyla baktıktan sonra arkadaşlarına katıldılar. Onları Vonni, genç polisler, Andreas ve Yorgis izledi. Gençleri bu saygı dansı için coşturup yüreklendirmeye çalışırken, onların da yüzlerinde yaşlar vardı.

Elsa, saklamadan ağlayan Fiona'ya bir kâğıt peçete uzattı.

Fiona yeniden konuşmayı başardığında, "Bu ne harika bir şey" dedi. "Bu geceyi hayatımın sonuna kadar unutmayacağım."

"Ben de öyle" diye onayladı Thomas. "Bunu paylaşabilmemiz bir ayrıcalık."

Diğerleri, kendilerinde konuşacak gücü bulamadılar.

Ve Fiona, beklemedik berraklıkta bir sesle konuştu. "Aynı yıldızlar Atina'nın ve evlerimizin üzerinde de parlıyor. Oradakilerin ne yaptığını ve bizim şu anda burada ne yaptığımıza dair bir fikirleri olup olmadığını merak ediyorum."

Dokuzuncu bölüm

Fiona'nın evinde, neredeyse her akşam olduğu gibi ondan konuşuluyordu. Bayan Ryan, Evening Herald'da. çıkan Aya Anna fotoğraflarına bakıyordu.

"Fiona'nın orada olduğuna inanabiliyor musun?" dedi hayretle.

"inanıyorum!" diye homurdandı kocası.

"Ama, Sean, bizi merakta bırakmamak için evi aramakla iyi etti. Hiç değilse, kaygılanabileceğimiz! düşündü!"

"Neden kaygılanacakmıyız? O hödüğün kışına takılmış olduğu dışında, hangi cehennemde olduğunu bilmiyorduk ki." Fiona'nın babası durumda çok az umut ışığı, olumlu taraftan bakmak için çok az neden görüyordu. Kumandayı kaptı ve konuşmaya son vermek için televizyonu açtı.

Kansı kalkıp televizyonu kapattı.

"Maureen! Bunu neden yaptın ? Seyretmek istiyorum."

"Hayır, sen hiçbir şey seyretmek istemiyorsun, sadece Fiona hakkında konuşmak istemiyorsun, hepsi bu."

"Fiona'dan bıktım usandım artık" dedi Sean. "Hem, gümüş yıldönümümüz için geri gelmiş gelmemiş, umurumda bile değil."

"Sean! Bunu nasıl söylersin?"

"Söylerim. O sersem kafalı salağın kolunda, beş karış bir suratla, onu anlamadığımızı söylemek için gelecek olduktan sonra, kutlama için burada olmasının anlamı ne ?"

"O, benim olduğu kadar senin de çocuğun."

"O çocuk falan değil, sana göre... yirmi dört yaşında bir kadın. Kendi kararlarını verme hakkına sahip, ona arka çıkarken söylediğin buydu."

"Sean, ben Shane'e yüklenmemizin kızımızı bizden uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacağını, yaptığı seçimlerin ne anlama geldiğini bilecek yaşta olduğunu söyledim. Bunların hiçbirinin doğru olduğunu söylemedim."

"Hıh" dedi kocası.

"Beni dinlemedi istiyorum. Barbara'yı bu gece bize çağırdım, oturup her şeyi konuşalım diye. ikisi on beş yıllık arkadaş, ilk Komünyon ayinlerinden beri; o da bizim kadar sarsılmış durumda."

"Sarsılmış falan değil. O da Fiona kadar hatalı. Shane gibi aklını uyuşturucuyla bozmuş sarhoş bir serseri hadi deseydi, o da çekip giderdi. Şimdikilerin hepsi aynı."

"Bu şekilde konuşmamamız lazım, Fiona'ya gerektiğinde tutunacağı bir cankurtaran simidi uzatmak, bizi istediğinde burada olduğumuzu söylemek zorundayız."

"Ben, bizi istediğinde burada olacağımdan emin değilim. Sana da bana ettiği kadar ağır laflar etti, hatırla."

"Biz Shane hakkında, ona çok ağır gelen laflar ettik de ondan." Maureen adil olmak için kendini zorluyordu.

"Ailesini, evini, güzelim işini terk etti; ne için ? Ağzı bozuk bir esrarkeş için!"

"Âşık olduğumuz insanları değiştiremeyiz Sean."

"Hayır, değiştirebiliriz. Herkes Fiona'nın yaptığı gibi gidip sapığın tekini bulmuyor." Yumuşamıyordu.

"Fiona hiçbir zaman bir sapığa âşık olmak istemedi, hoş bir bankacı ya da bir doktor veyahut iş gücü sahibi bir adam bulsaydı, onun için daha kolay olmaz mıydı? Ama olmadı işte."

"Birden pek bağışlayıcı oluverdin." Maureen'in kafası karışmıştı.

"Sana bir şey söyleyeceğim, o korkunç olay olduğunda, orada mı yoksa başka bir yerde mi olduğunu bilmediğimiz halde bizi aramayı akıl etmesinden etkilendim."

Kapının zili çaldı.

"Barbara geldi, lütfen nazik ol Sean, makul ol, Fiona'yla tek bağlantımız, tek umudumuz o olabilir."

"O da hanımefendiden hiçbir haber almamıştır" dedi kocası alaylı bir sesle. "Sean!" "Peki, tamamı"

David'in Manchester'ın şık banliyölerinden birindeki evinde, anne ve babası Aya Anna'daki olaylarla ilgili bir haber programı izliyor ve oğulları hakkıyla konuşuyorlardı.

"Seyretmesi korkunç bir olay olmalı" dedi David'in annesi.

"Bize telefon ettiğine göre gerçekten korkunç bir olay olmalı" diye onayladı babası.

"Giden" altı hafta oldu Harold, ondan on tane mektup aldık. Bizi habersiz bırakmıyor."

"Bazıları sadece posta kartıydı."

Annesi, "Ama gidip pul ve posta kutusu buluyor" diyerek onu savundu.

"Miriam, XXI. yüzyılda yaşıyoruz, bir internet kafe bulabilir, mail yollayabilir, normal bir insan gibi davranabilir." "Biliyorum, biliyorum." Bir süre konuşmadan oturdular.

"Miriam, farklı mı olmalıydım, söyle bana?" Ona, gerçeği söylemesi için yalvarır gibi baktı.

Karısı eline uzanıp okşadı. "Sen harika bir kocasın, harika bir babasın."

"Madem o kadar harikayım, oğlumuz neden o ilkel Yunan adasında? Söyle bana."

"Bu belki de benim hatam Harold, belki de onu buradan ben uzaklaştırdım."

"Hayır, tabii ki de hayır, sana tapıyor, bunu biliyorsun. Onun derdi iş. Ona sanatçı ol, şair ol, ne istersen onu ol mu demeliydim ? Bunu mu söylemeliydim? Yapılması gereken bu muydu? Söyle bana!" "Ben öyle düşünmüyorum, şirketi yönetmesini istediğini hep biliyordu, ta bar mitsvasından beri biliyordu."

"O halde bu neden o kadar büyük bir suç oldu ? Ben bu işi babam için kurdum. O İngiltere'ye beş parasız geldi. Ona, çektiği sıkıntıların sonunda bir şeye değdiğini göstermek için gece gündüz çalıştım, çabaladım. Problem neydi ? Büyüyen, gelişen bir işi tek oğluma devretmeye çalışıyorum, bu kötü bir şey mi?"

"Biliyorum Harold, bunların hepsini biliyorum." Kadın, kocasını yatıştırmaya çalışıyordu.

"Sen anlıyorsan, o neden anlayamıyor ?" "Bırak da onunla konuşayım Harold, lütfen bırak da onunla konuşayım."

"Hayır, bin defa hayır. Ondan merhamet dilemiyorum. Beni sevip saymıyorsa, benimle görüşmek bile istemiyorsa, merhametini kabul edemem."

Shirley ve Bill alışveriş merkezinden eve dönmüşlerdi. Andy, camianın diğer atletik üyeleriyle birlikte maratona hazırlanan öğrencilere moral vermek için üniversiteye gitmişti. Otuzunu çoktan geçmiş yaşlı başlı adamların hâlâ koştuktan hoşlanıyor olmasının şık bir durum olduğunu düşünüyorlardı.

Bill annesinin paketleri açmasına ve içindekileri yerleştirmesi ne yardım etti.

"Sen harika bir çocuksun" dedi Shirley birden. "Öyle miyim?"

"Kesinlikle öylesin. Dünyada kimseyi senden daha çok sevme dün."

"Amma da yaptın anne..." Utanmıştı. "Yok, doğru söylüyorum. Gerçekten." "Ya kendi anne babanı ?"

"Yok, onlar iyi insanlardı, ama bu, sana duyduğum sevgiyle karşılaştırılmaz bile."

"Ya âşık olduğun zamanlar babam? Şimdi Andy?"

"O başka Bili, inan bana. İnsanın çocuğuna beslediği sevgi kesinlikle dünyayı yerinden oynatacak kadar güçlü bir şey, kayıtsız şartsız bir sevgi bu."

"O ne demek?"

"Eğer'ler ve 'ama'lar yok demek. Sen özel bir insansın, hiçbir şey senin önüne geçemez. Sana doğru dürüst anlatabilmeyi isterdim, ama bir adamı ya da kadını seviyorsan, sanırım bir gün onlara oları sevgin bitebiliyor. Niyetlenmesen de oluyor bu, ama çocuğunla asla..."

"Ya babam, o da benim için aynı şeyi mi hissediyor?"

"Tamamen aynı şeyi Bili, baban ile ben çok az konuda anlaşırız, biliyorsun bunu, ama ikimiz de hayatta yaptığımız en iyi şeyin sen olduğunı düşünürdük, hâlâ da öyle düşünüyoruz. Senin hakkında asla tartışmayız. Asla. Sadece, senin iyiliğini isteriz."

"Babam seni hâlâ seviyor mu anne?"

"Hayır tatlım, bana hâlâ saygı duyuyor ve benden hoşlanıyor sanırım, ama sevgi, hayır. Biz sadece sana oları sevgimizi paylaşıyoruz." Çocuğun söylediklerini onaylamasını umarak, ona cesaret vermek ister gibi gülümsedi.

Bili bir süre düşündü. "O zaman neden öyle davranmıyor?" diye sordu.

"Ben öyle davrandığımı düşünüyorum" dedi Shirley. Şaşırılmıştı.

"Ben öyle düşünmüyorum" dedi Bili. "Bence onu özlememi ve burada olmadığı için üzülmemi istiyor ve bu büyük bir haksızlık. Oralara giden kendisi. Ben değilim. Ben burada kaldım."

Birgit, Claus'un haber merkezine girdiğini gördü.

"Yunanistan'dan döndün ha?" dedi, sevinçle.

"Selam Birgit." Baş kameraman Claus'un, Birgit'in onu gördüğüne sevindiğinden hiç kuşkusu yoktu. Eğer o döndüyse, Dieter de dönmüş olmalıydı. Onu ilgilendiren buydu. Televizyonda çalışan kadınların çoğu için olduğu gibi.

Claus içini çekti.

Dieter kılını bile kıpırdatmıyor ve kadınlar onun için deli oluyordu.

Birgit'in Dieter'i sormasını bekledi. İçinden, bunun otuz saniye süreceğine bahse girdi. Yanılmıştı: daha kısa sürdü.

Birgit, "Her şey çok üzücüydü herhalde" gibilerinden bir girizgah yaparak zaman kaybetmedi. Rahat bir tavırla, "Dieter döndü mü?" diye sordu.

"Hayır, dönmedi." Birgit çekilmez bir kadındı. Claus ona kötü haberi vermenin tadını çıkarıyordu. "Biraz daha kaldı. Buradan eski bir arkadaşına rastladı. Şaşırtıcı bir tesadüf, değil mi?"

"Eski bir arkadaşına mı ? Basından tanıdığı biri mi ?"

"Hayır, aslında yakın zamana kadar burada çalışan biri. Elsa'yla karşılaştı."

Birgit'in yüzünün aldığı şekli görmek çok hoştu.

"Ama onların arasında her şey bitti" dedi Birgit.

Claus, "Ben hiç de öyle düşünmüyorum Birgit" deyip yürüdü.

Adoni, büyüdüğü köyün gazetelerde çıkan fotoğraflarına baktı. Bebekliğinden beri tanıdığı eski arkadaşı Manos'un resmini gördü. Maria'nın da bir resmini basmışlardı. İkisinin düğününde dans etmişti.

Amerika'nın dört bir yanında gazetelerde köyünün fotoğraflarının ve haberlerinin çıkması olağanüstü bir olaydı. Ama Chicago'daki kimseye bundan bahsetmeyecekti. Buraya yıllar önce, Aya Anna'dan Eleni, ona ilişki kurabileceği birinin adını verdiği için gelmişti. Eleni'nin kuzenlerinden biri burada çalışıyordu, akraba tavsiyesiyle gelen bu delikanlıyı yanında işe almıştı.

Kuzen başka bir yere taşınmış, ama Adoni Chicago'da kalmıştı. Bazen yalnızlık çekse de burayı seviyordu. Ama doğduğu köyde yaşanan facia hakkında kimseye bir şey söylemeyecekti. Başına iş açmasına ne gerek vardı?

Çalıştığı manav dükkanındaki insanlar, o ve geçmişi hakkında çok az şey biliyorlardı. Onlara söylese, evle ilişkisini neden kopardığını bilinçleri gerekir, babasıyla oları kavgasını, yıllardır süren dargınlığın nedenini öğrenirlerdi. Bunu asla anlayamazlardı.

Birlikte çalıştığı bu insanlar aileleri için yaşıyorlardı, babaları evlerine sürekli girip çıkıyordu. Dokuz yıldır birbiriyle konuşmayan bir baba ve oğul hakkında ne düşünürlerdi?

Aya Anna'da olanlardan duyduğu üzüntüyü paylaşmak için babasını arayabilirdi elbette. Ama babası bunu bir zaaf ve teslimiyet işareti olarak görür, bundan Adoni'nin hata yaptığını kabul ettiği sonucunu çıkarırdı. Babası nerede olduğunu biliyordu. Söylemek istediği bir şey varsa söylerdi.

Shane Atina'da metroyu nasıl kullanacağını bilmiyordu. Daha önce buraya geldiklerinde, bu işi Fiona halletmişti. Metroya elektrikos ya da öyle bir şey deniyordu. Fiona biletleri bir gazete bayiiinden mi almıştı ? Yoksa bu trolleybüsler için miydi ? Hatırlayamıyordu.

Shane, Eksarhia taraflarına gitmek istediğini biliyordu, feribot ta oranın uzohaneler ve tavernalarla dolu olduğunu duymuştu Çantasında daha bir sürü ot vardı, bunları orada satabilirdi. Sonra da oturup ne yapacağını düşünürdü. Artık özgürdü, kuş gibi özgür. Bundan böyle, hayatının geri kalan kısmını ıssız bir adada garson olarak geçirmesi gibi zırvalarla karşısına dikilen kimse olmayacaktı. Fiona böyle bir şey önerdiğine göre kafayı yemiş olmalıydı.

Tabii ki, sonunda, herkes gibi o da onu yüzüstü bırakmıştı Ama Shane insanlardan bunu beklemeyi öğrenmişti. Hem Fiona gerçekten hamile değildi. Bunu biliyordu. Öyle olsaydı, karakoldayken çekip gitmez, onu terk etmezdi. Şu anda Dublin'e, o korkunç ailesinin yanına dönmek üzere yolda olabilirdi pekâlâ. Shane'in ortalarda olmadığını fark ettiklerinde, yağlı bir buzağı kur ban edeceklerine kuşku yoktu.

Omonia denen metro istasyonunu bulması gerektiğini anladı. Tanrım, burada isimler gerçekten gülünçtü, kimsenin okumasına imkân olmayan yazılar da öyle.

"Hoş geldin Barbara." Fiona'nın annesi kızı içeri buyur etti. "Gece geç saatlere kadar sokaklardasın." Fiona'nın babasının sesi pek sıcak değildi.

"Nedenini biliyorsunuz, sabah sekizden akşam sekize kadar çalışıyoruz ve hastaneye bir saat mesafede oturuyoruz." Barbara neşeli bir kızdı ve kimsenin lafına takılmazdı. Yıllardır bu eve geldiğinde hep yaptığı gibi kendini bir koltuğa attı; kızıl saçları darına dağınıktı, bütün gün çalışmaktan yüzünden yorgunluk akıyordu

"Çay içer misin Barbara ya da daha sert bir şey?"

"Bir bardak cin toniğinizi ziyan edebilirim Bayan Ryan, özellikle Shane hakkında konuşacaksak" dedi Barbara, özür diler gibi.

"Sean ?"

"Eğer onun hakkında konuşacaksak, benim de uyuşturucu bir Ş#ye ihtiyacım var."

"Fiona'ya yazıp durumu biraz yanlış anladığımızı söylesek mi fiyordum ?" Fiona'nın annesi cin tonik servisini yaptı ve bir ona , bir ötekine bakarak yerine oturdu.

Kocası ona ters ters baktı. "Bence biz durumu fazlasıyla iyi anladık. Kızımız zırcahl bir serseriye abayı yaktı. Daha anlayacak ne var bunda?"

"Ama yürümedi, söylediğimiz bu. Fiona buradan binlerce kilometre uzakta. Ve ben onu özleyorum Sean, her an, her saniye. Biraz önce Barbara'nın yaptığı gibi işten eve dönmesini, bize gününün nasıl geçtiğini anlatmasını istiyorum. Onu davranışlarımızla biz uzaklaştırdık kendimizden, hepsi bu. Sen de böyle düşünmüyor musun Barbara?"

"Ben Bay Ryan'a katılıyorum, biz hiçbir şeyi yanlış anlamadık. Shane gerçekten su katılmamış bir alçak, çünkü Fiona'yı kullanıyor, her şeyi onun hatası gibi gösteriyor. Mazlum kartına oynuyor, bütün dünya ona düşman, işin en berbat yanı da bu."

"Bence asıl berbat oları birbirlerini sevdiklerini söylemeleri." Maureen Ryan'ın yüzü kaygılıydı.

"O hiçbir zaman kendinden başka birini sevmeyi. Onunla işine geldiği müddetçe birlikte olacak, sonra da buradan binlerce kilometre uzakta, arkadaşsız ve aşağılanmış bir halde yüzüstü bırakacaktır. Fiona eve dönmek istemeyecektir. Bunu söylememek için kendimizi tutsak da, hepimizin içimizden, 'Sana demiştik' diye geçireceğimizi düşünecektir."

"Onu sen de bizim kadar özleyorsun." Fiona'nın babası şaşırmış gibiydi.

"Tabii ki özleyorum, onu her gün işte özleyorum, akşamları onunla dışarı çıkmayı özleyorum, aklıma ona söyleyeceğim onlarca şey geliyor, sonra gittiğini hatırlıyorum... Düşünüyorum da, onunla ilişki kurmayı deneyebilir miydik acaba?"

"Nasıl bir ilişki?" Sean Ryan pek umutlu görünmüyordu.

"Mesela ona, uzun vadede Shane'le birlikte olacağım hepimizin bildiğini ima eden bir mektup yazamaz mıydınız? Ben de aynı şeyi yapabilir, ona gümüş yıldönümünüz ya da Noel için Shane'le birlikte eve dönüp dönmeyeceğini sorabilirdim, bunun gibi bir şey işte."

"Ama Fiona'nın sonsuza kadar onunla birlikte olacağını kabullenene kadar Barbara. Shane'in ablalarının hayatına girdiğini kabul ettiğimizi düşünecek olurlarsa, diğer çocuklarımıza nasıl bir mesaj vermiş oluruz?"

"Dinleyin Bayan Ryan, Shane, Fiona'nın hayatına girdi, birlikte yaşamak için buradan gittiler, ama içimde bunun uzun sürmeyeceğine dair bir his var ve biz bunun normal olduğunu düşünüyormuş gibi yaparsak, o zaman, Yanlış Anlaşılan Zavallı Shane'e sürekli sillesini indiren Zalim Beter Dünya'nın parçası olmaktan çıkarız." Barbara ikisine tek tek baktı.

Fiona'nın babası, bütün bunların kendisi için imkânsız olduğunu söylemek ister gibi omuzlarını silkiyordu. Annesi ise gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi yüzünü gözünü oynatıyordu.

Barbara bir kez daha şansını denedi. "Bana inanın, bu benim de hoşuma gitmiyor, burada oturup arkadaşım Fiona'nın arkasından konuşmaktan da hoşlanmıyorum, ama bir şey yapmamız gerektiğini, yoksa onu tamamen kaybedeceğimizi düşünüyorum."

Kapının arasından atılan zarf yere düştü. Miriam Fine, gecenin bu vakti kimin posta dağıtımını yaptığına bakmak için kalktı.

Üzerinde ikisinin de adlarının yazılı olduğu büyük, kalın bir zarftı bu. İçinde karton gibi kalın bir şey olmalıydı. Zarfı kocasına götürdü ve birlikte açtılar.

Zarftan, Harold Fine'in herkesin hayallerini süsleyen Yılın İşadamı Ödülü'nü kazandığını teyit eden ve törenin ayrıntılarını bildiren belgeler çıktı. Ödül kasım ayında, Belediye Sarayı'nda davetlilerin huzurunda takdim edilecekti. Belediye başkanının da katılacağı kokteyle ve ardından verilecek akşam yemeğine, yakınlarını ve dostlarını da davet etmelerinden memnuniyet duyulacağı belirtiliyordu.

"Ah Harold, senin için o kadar sevinçliyim ki, bunu böyle yazılı olarak görmek" dedi Miriam, gözleri dolarak.

"Şaşırdım." Harold belgeye uçup gidecek ya da elinde dağılacakmış gibi baktı.

Miriam, "David buna o kadar sevinecek ve gurur duyacak ki" dedi. "Ona davetiyenin aslının geldiğini söyleriz, böylece onun için de gerçek olur. Bunun için geri döneceğini biliyorum."

"Bundan o kadar da emin olmayalım Miriam, David'in baktığı yerden işadamları zaten yeterince kötü görünüyor. Yılın İşadamı'yla karşılaşmak hayatta basma gelebilecek en kötü şey olabilir."

"Hey; selam Bill."

"Selam Andy."

Andy çocuğun yanına geçip evin önündeki sallanan sandalyeye oturdu.

"Kafan bir şeye mi bozuk evlat? Bir tur koşmaya ne dersin?"

"Hayır, koşmak her şeyi çözmiyor." Çocuk kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"Bunda tamamen haklısın evlat, ama kötü şeyleri biraz uzağa itiyor sanki."

"Senin kötü şeylerin yok Andy."

"Yok ha ? Ben birtakım şeyleri gizlemekte hayli başarılıyım o halde." Bill'in kolunu şefkatle yumrukladı, ama bu defa, oğlan yüzünü ekşitip kendini geriye çekti.

"Özür dilerim evlat." Andy ne diyeceğini ya da yapacağını bilemeden baktı.

"Boş ver, senin hatan değil."

"O halde kimin hatası ?" diye sordu Andy.

"Bilmiyorum, sanırım benim. Onlara yetmedim. Anneme ve babama. Onları yeterince mutlu edemedim."

"İkisi de senin için deli oluyorlar evlat, gerçekten anlaştıkları tek konu bu."

"Annem de öyle söylüyor, ama belki de aslında böyle düşünmemi istiyor."

"Baban da bunu söylüyor, gitmeden önce bana anlattı bunu."

"Ama gitti Andy."

"Bunu senin için yaptı evlat, sana alan açmak için, benim ortalıkta olmama ahşasın ve kendini annenin ve benim yaşamımızın parçası olarak hissedesin diye. Bunu yapması çok iyi oldu."

"Ben alan falan istemiyorum."

"Ne istiyorsun Bili?"

"Sanırım, annemle birbirlerini sevmeye devam etmelerini istiyorum, ama bu olamayacağına göre onun yakınlarda bir yerde yaşamasını istiyorum. Sen ve annem onu çok sık görmemi dert etmiyorsunuz. Doğru, değil mi ?" Endişeyle Andy'ye baktı

"Tabii ki doğru, öyle olduğunu biliyorsun."

"Peki o biliyor mu, babam biliyor mu bunu ?"

"Bildiğini biliyorsun Bili."

Bili buna yalın bir soruyla cevap verdi: "Biliyorsa, neden o kadar uzaklara gitmesi gerekti ?"

Televizyon şirketinde sekreter olarak çalışan Hannah, Claus ile Birgit arasında geçen konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Duyduklarına inanamıyordu. Elsa hayatının aşkını terk etmek için o kadar uzaklara gitmiş ve bu facia onları bir araya getirmişti.

"Claus, özür dilerim, bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette!" Zeki, yardımsever ve kendinden emin, genç bir kadın oları Hannah'ı herkes severdi. Elsa'nın arkadaşıydı.

"Sadece, Elsa geri dönüyor mu diye sormak istemiştim..." O da lafı döndürüp dolaştırmakla zaman kaybetmemişti.

"Dönmesini ister miydin ?" diye sordu Claus, nazikçe.

"Kendim için isterdim. Arkadaşımın evine geri dönmesini isterdim. Ama onun için, uzakta kalması daha iyi olabilir diye düşünüyorum." Hannah'ın konuşması içtendi.

"Sana neler olduğunu anlatabilmeyi isterdim, ama gerçekten bilmiyorum" dedi Claus. "Dieter bize önden gitmemizi söyledi. Biz de öyle yaptık tabii. Ama Elsa farklı görünüyordu. Bizim tanıdığımız Elsa değildi sanki. Her nasılsa değişmişti, kafasını toplamış, karar vermiş gibiydi."

"Anlıyorum." Hannah pirelenmişti.

"Muhtemelen, erkeklerin işaretleri okumakta korkunç yeteneksiz olduklarını düşünüyorsun, bunu biliyorum, ama inan bana, sen de olsan ne olup bittiğini anlamakta zorlanırdın."

"Biliyorum Claus, kolay değil. Bana anlattığın için teşekkür ederim. Beklemekten ve umut etmekten başka çaremiz yok."

"Peki sen ne umut ediyorsun Hannah ?"

Hannah düşünceli bir sesle konuştu: "Ben senden çok daha umutsuzum! Doğrusunu söylemek gerekirse, ne umut ettiğimi bilmiyorum. Sanırım, en hayırlısı neyse onun olmasını umut ediyorum."

Adoni babasına telefon etmesi gerektiğine karar verdi. Bunu, kararından caymadan, hemen yapmalıydı. Yunanistan'da akşam olmak üzereydi, babası bu saatte tavernada olurdu. Kalabalık olduğundan uzun uzun konuşamazdı, ki böylesi daha iyiydi. Adoni facia nedeniyle çok üzgün olduğunu söyler ve baş sağlığı dileklerini iletirdi. Aralarında geçenlerden bahsetmezlerdi.

Telefonun çaldığını duyabiliyordu.

Telefon uzun uzun çaldı, ama açılmadı. Yanlış bir numara tuşlanmış olmalıydı. Bir daha aradı. Ama boş tavernada telefona cevap veren olmadı.

Aya Anna'dan ayrılmadan önce babasının telefonuna bir telesekreter takmıştı. Ama yaşlı adam aleti çalıştırmayı asla öğrenememişti tabii ki.

Adoni sonunda telefonu kapattı. Pek çok açıdan, en iyisi buydu belki de.

Shane tastamam aradığı yeri buldu. Bunlar onun müşterileriydi. Burası, canı düzüşmek istiyor olsa tam gideceği türden bir yerdi. Dil bilmiyor olması önemli değildi. Bu tür işlerin uluslararası bir dili vardı. Mankafanın tekiyle konuştu, adam hiçbir şey anlamadı, sonra başka birine yanaştı, o da omuzlarını silktilti. Üçüncü adam daha umut verici görünüyordu. "Ne kadar?" diye sordu beriki. Siyah gözleri kıpır kıpır oynayan, ufak tefek, tıknaz bir adamdı.

"Ne kadar istiyorsun ?" diye sordu Shane. "Ne kadar var?" "Yeterince."

Tam o anda polaroid bir fotoğraf makinesinin flaşı patladı, sonra bir flaş daha. Tam yüzünde.

"Kahretsin, bu da ne ?.." diye başladı Shane. Sonra, yakasında bir el hissetti, neredeyse soluğunu kesen bir el. Siyah gözleri kıpır kıpır oynayan adamın yuvarlak yüzü, Shane'in yüzüne iki santim mesafedeydi.

"Beni iyi dinle. Bizde iki fotoğrafın var. Biri bu barda duracak, diğerini polise göstereceğiz. Bir daha satmayı denersen senin için çok, ama çok kötü olur."

"Satın almak istediğini söylemişİ7i" dedi Shane. Her nedense kelimeler ağzında boğuluyordu.

"Burası benim babamın ban, burayı ailem işletiyor. Yerinde olsam buradan hemen toz olurum. Seni tutan adam amcam. Özür dileyip gitmeni bekliyor. Yirmi saniye içinde." "Yunanca nasıl özür dilendiğini bilmiyorum." "Signomi de yeter." "Signomi mi ?" diye kekeleydi Shane.

"Signomi... Bunu söylemeyi öğren, pislik herif seni. Ve bu kadar kolay kurutulduğun için dua et."

"Gene gelebilirim" diye tehdit etti Shane. Adam güldü. "Tabii ki. On saniye."

Shane, kendisini tutan orta yaşlı adama omzunun üzerinden Signomi." diye bağırdı. Sonra, bedenini sımsıkı kavrayan ellerin gevşediğini hissetti ve sendeleyerek kapıya doğru yürüyüp dışarı çıktı. Atina'da gece sıcaktı.

Onuncu bölüm

Thomas hafif bir baş ağrısıyla uyandı. Başının neden ağrıdığını hatırlaması uzun sürmedi. Önceki gece karakolda içtikleri kırmızı şarap çok yeniydi. Yorgis, pekâlâ da geçen ayın mahsulü olabileceğini söylemişti.

Gene de, bir iki fincan koyu kahve içerse bir şeyciği kalmazdı. Belki de dışarı çıkıp taze portakal ve poğaçaya alsa iyi ederdi. Muhtemelen Vonni de akşamdan kalmaydı. Böylece, ayılırken birbirleriyle dayanışmış olurlardı.

Ama kalktığında, boş yatak odasının kapısının açık olduğunu gördü. Yatak özenle yapılmıştı. Ortada hiçbir kişisel eşya yoktu. Gerçekten de, Vonni burayı sadece geceyi geçireceği bir yatak olarak kullanıyordu. Thomas, Vonni'nin nereye gittiğini merak etti. Kümese geri mi dönmüştü ? Yoksa Fareli Köyün Kavalcısı gibi, peşinde bir sürü çocukla limanda mıydı ?

Örüp başının çevresine doladığı saçları, kocaman bir tebessümle aydınlanan güneş yanığı kırışık yüzüyle öylesine kendine yeten bir insandı ki, kaç yaşında olduğunu tahmin etmek imkân sızdı. Kırk ? Elli ? Altmış ? Ne zamandan beri Aya Anna'da yaşadığını kestirmek de zordu. Kendisi de hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmadığından, uzun uzun tahminde bulunmanız gerekiyordu.

Thomas esnedi ve mutfağa gitti. Vonni ondan önce davranmıştı. Masanın üzerinde dört tane iri portakal ile soğumasınlar diye küçük bir kâğıda sarılmış taze açmalar vardı. Thomas keyifle içini çekti ve kahvaltısını etmek için oturdu.

Fiona hâlâ uyuyordu. Elsa ona bir not bıraktı.

Limana iniyorum. Seni uyandırmak istemedim, öğlen sen de gelsene. İstersen yanma mayonu da al, o mavi beyaz masa örtülü şirin yerde bir şeyler atıştırabiliriz. Adı neydi hatırlayamıyorum. Gelirsen sevinirim.

Sevgiler Elsa

Fiona'yı kendisinden yaşça küçük ve daha akılsız bir kız kardeş gibi görüyordu. Bu kızın gerçek hayatta işinin ehli bir hemşire olması ve gene de, Shane'in Atina'da bir yerlerde onun için kaygılanıp üzüldüğüne inanacak kadar aptal olabilmesi, akü alır şey değildi.

Elsa daracık sokaklarda çevresine bakınarak ağır ağır yürüdü, insanlar dükkânlarının önündeki kaldırımları yıkıyor ve mallarını dışarı çıkarıyorlardı. Kafelerde ve restoranlarda kocaman kara tahtalara özene bezene yemek liselerini yazıyorlardı.

Kazadan önceki o tasasız, keyifli havadan eser yoktu. Ama en azından olanları unutmaya başlamışlardı. Ya da öyleymiş gibi yapıyorlardı. Tıpkı Elsa gibi.

İçinin bomboş, ruhunun uyuşmuş gibi olduğunu gayet iyi gizlediğini düşündü. Bütün bu olanlardan sonra, aslında vaziyeti oldukça iyi idare ediyordu. Önceki gece ötekilerle güzel güzel sohbet etmiş, eve döndüklerinde başını omzuna dayayıp ağlayan Fiona'nın yanında taş gibi sağlam durmuştu.

Şimdi, yanından geçen insanları "Kalimera" diyerek başıyla selamlayabiliyor ve etrafa gülücükler dağıtabiliyordu.

Ama kendini sarhoş gibi, sanki bu dünyada değilmiş gibi hissediyordu.

Başka bir yere ait olmayı isterdi, insanların ona özen gösterecekleri bir yere. Kendini hiç bu kadar soyutlanmış hissetmemişti. Ailesiz, aşksız, işsiz ve Almanya'dan ayrıldığından beri... evsiz. Onu terk eden bir baba, kendisinden başka kimseyi düşünmeyen sevgisiz bir anne, yaları söyleyen ve sonsuza kadar yalan söylemeyi sürdürmek isteyen bir sevgili.

Her an dağılacak gibi duran, külüstür bir minibüsün içinden biri korna çaldı. Elsa gözlerini güneşten korumak için elini alınca götürdü ve kornayı çalanın kim olduğunu gördü. Arkasında bir sürü çocukla Vonni'ydi bu. "Muhtemelen bilmediğin, muhteşem bir plaja yüzmeye gidiyoruz. Gelmek ister miydin?"

"Harika olur Fiona'ya öğlen limanda buluşuruz dedim, ama o zamana kadar dönmüş olurum, değil mi ?"

Elsa, mayosunun ve hasır şapkasının sepetinde olmasına sevindi. Şu anda nereye olursa olsun gitmeye hazırdı.

Vonni ona tamam anlamında başım salladı. "Ooo, o zamana kadar kesin dönmüş oluruz. Çocukları öğlen saatinde güneşin altın da bırakmam."

Minibüsün arkasındaki beş altı yaşındaki çocuklara Yunanca bu şeyler söyledi, onlar da gülümseyerek hep birlikte "Yasu Elsa!" de diler.

Elsa dileği yerine gelmiş gibi, boğazının düğümlendiğini hissetti. Sanki azıcık da olsa bir yere aitti. Sadece bir süre için.

David bir bisiklet kiralamıştı. Yanında kaldığı ailenin harikulade bir plajın bulunduğunu söylediği yere kadar, beş kilometre pedal bastı. Geçen gece birlikte olduğu insanlarla buluşup o akşam ki yemek, dans ve insanların saygılarını gösterme şekli üzerine sohbet etmek isterdi. Ama kimse böyle bir teklifte bulunmamıştı ve David insanlara yapışma düşüncesinden nefret ederdi.

Oflaya puflaya birkaç tepe tırmanıp karşı yamaçlardan aşağı indi. Kırklar o kadar güzeldi ki. İnsan neden kalabalık bir kentte yaşamak isterdi ? Böyle bir yerde olmak varken, mazot dumanlarını soluya soluya işe gidip gelmeye neden saatler harcardı ?

Plajın bulunduğu yere geldi ve düş kırıklığı içinde, kenara park etmiş bir minibüs gördü. Sonra, yanlarında sekiz on çocukla kum sala inmiş oları Elsa'yı ve Vonni adındaki o tuhaf kadını seçti.

Vonni'nin, çocukları suyun kenarında sıraya dizişini izledi. Ellerini kollarını sallaya sallaya bir şeyler anlatıyordu. Çocuklar dı;ı anladıklarım göstermek için kafalarını sallıyorlardı. Denize ilk önce Elsa ile kendisinin gireceğini ve kimsenin büyüklerden ileriye geçmemesi gerektiğini anlatıyor olmalıydı.

David çimenle kaplı bir tümseğe uzandı ve onları seyretti. Elsa turkuvaz rengi zarif mayosu, güneş ışınlarını yansıtan kısa, sarı saçlarıyla o kadar güzeldi ki; teni güneşten hafifçe esmerleşmişti ve zarif hareketlerle denize girip çıkarak çocuklarla oynuyordu. Saçlarını örüp kafasının üzerinde topuz yapmış oları ufak tefek ve esmer Vonni'nin üzerinde, daha yirmi yıl önce modası geçmiş, dümdüz siyah bir mayo vardı. O da çocuklara seslenip yanına kadar yüzmeleri için cesaretlendirerek ve daha çekingen olanların çenelerinin altına elini koyup yüzmelerine yardım ederek, küçük dalgaların arasında ileri geri yüzüyordu.

David yanlarına gitmek istedi, ama onları rahatsız edebileceğini düşündü. Tam o anda Elsa onu gördü.

"Ela, ela David, sen de yüzmeye gelsene, deniz tek kelimeyle harika!"

David mahcup mahcup yanlarına gitti. Mayosu şortunun altındaydı. Gözlüklerini çıkardı ve özenle katladığı giysilerinin üzerine bıraktı.

""Çocukları selamladı. "Yasas, ime Anglos."

Vonni, "Sanki İngiliz olduğunu bilmiyorlardı!" diyerek ona takıldı.

"Ne bileyim, bana öyle geldi işte." David ettiği lafa pişman olmuş gibiydi.

"Hadi David, sen turistlerin yüzde doksanından daha iyisin, birkaç kelime Yunanca öğrenmeye zahmet ediyorsun. İnsanlar buna o kadar mutlu oluyorlar ki, inanamazsın."

"Öyle mi?" David buna çocuk gibi sevinmişti.

Çocuklardan biri onu bir avuç suyla ıslattı. David de ona, "Çok iyi, poli kala" dedi.

Vonni birden, "Umarım altı çocuğun olur David" dedi. "Harika bir baba olursun."

Thomas limana kadar yürüdü. Her şey tekrardan normale dönmüş gibiydi. Balıkçıların çoğu denize açılmıştı bile; diğerleri oturmuş ağlarını onarıyorlardı.

Onu başlarıyla selamladılar. Buraya geleli epeyce olmuştu, o bir yabancı, günübirlik bir turist değildi.

Adamlardan biri anlayamadığı bir şey söyledi. Keşke o da David gibi bir konuşma kılavuzu alıp çalışmış olsaydı, o zaman ne söylediklerini az da olsa anlayabilirdi.

"Özür dilerim, signomi" diyerek af diledi.

Vücudunda bir sürü dövme oları, denizci kılıklı bir adam, "Arkadaşım, senin ve arkadaşlarının iyi insanlar olduğunuzu, acımızı paylaştığınızı söylüyor" dedi.

Thomas ona şaşkınlıkla baktı. "Hepimiz burada olanlara o kadar üzgünüz ki. Dün geceki danstan da çok etkilendik. Bunu asla unutmayacağız."

"Ülkenize geri döndüğünüzde, siz dördünüz, yani sen ve arkadaşların bunu anlatacak mısınız ?" Denizci belli ki onları tanıyordu ve söylediklerini arkadaşlarına tercüme edecekti.

Thomas tane tane konuştu. "Biz dört ayrı ülkedeniz Almanya, İngiltere, İrlanda ve ABD ama hepimiz bu hatırayı beraberimizde ülkelerimize götüreceğiz."

Dövmeli adam, "Biz sizin eski dostlar olduğunuzu sanmıştık" dedi.

Fiona uyandı ve notu okudu. Hayat ne kadar tuhaftı; tesadüfler karşısına bu kadar tatlı ve cömert bir kız çıkarmıştı. Elsa onun için Barbara kadar iyi bir arkadaştı. Bu ne kadar büyük bir şanstı ! Anlattığında, Shane buna çok sevinecekti.

Herkes ne düşünüyor olursa olsun, Shane çok yalanda onu arayacaktı. Saçlarını yıkadı, sonra Elsa'nın saç kurutma makinesiyle kuruttu. O kadar da kötü görünmüyordu. Solgun ve biraz halsizdi, ama babasının iyi görünmeyen insanlar için dediği gibi hortlağa dönmüş olmadığı kesindi.

Fiona bir süre babasını düşündü. Shane'i eve getirene kadar, o kadar sevecen ve harika bir babaydı ki. Anne ve babasının gümüş yıldönümü partisi için orada olabilmeyi çok isterdi.

Ama bu babasının hatasıydı.

Shane konusunda çok katı davranmıştı. Ama şimdi bunları düşünmekle vakit kaybetmemeliydi. Shane onu yanma çağırana kadar, başının çaresine bakmak zorundaydı. Üzerine olabildiğince düzgün bir şeyler geçirecek, sonra da ağır ağır aşağı, rıhtıma inecekti. Elsa'nın, onun içler acısı bir yenik olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Ona en iyi yüzünü gösterecekti.

David'i, o gün öğrenmesi gereken on cümleyi çalışması için kumsalda bırakarak plajdan ayrıldılar. Vonni çocukları meydanda indirdi, Elsa'yı da saat on biri biraz geç minibüsüyle limana bıraktı.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkürler" dedi Vonni.

Elsa, "Aya Anna'daki insanlar çocuklarını sana nasıl emanet ediyorlar Vonni ?" diye sordu.

"Bilmiyorum, beni onca yıldır burada görüyorlar, oldukça güvenilir biri olduğuma inanıyorlar sanırım."

Vonni bundan hiç de emin değildi.

"Kaç yıldır Vonni?"

"Buraya otuz küsur sene önce geldim."

"Ne!" Elsa afallamıştı.

"Sen sordun, ben de söyledim." Vonni'nin yüzü tamamen ifadesizdi.

Elsa, "Haklısın. Beni başıyla, insanların hayatına burunlarını sokmalarını istemeyen biri olduğundan eminini" diyerek özür diledi. "Aslında, mantıklı sorular sorulmasına hiç takılmam. Aya Anna'ya on yedi yaşındayken, sevdiğini adamla birlikte olmak için geldim."

"Peki onunla birlikte oldun mu?"

"Hem evet hem hayır. Sana başka bir zaman anlatırım." Vonni gaza basıp uzaklaştı.

"Thomas!"

Thomas eski bir ambalaj sandığının üzerine oturmuş, limanın ağzından, rüzgârın dalgaları kabarttığı ilerideki bir noktaya bakıyordu. Sesi duyunca başını kaldırıp baktı.

"Seni görmek ne hoş Elsa, güzel bir iskemle ister miydin?" Kızın oturması için yanına bir sandık daha çekti.

Elsa sanki bir evin salonundaymış gibi, büyük bir zarafetle sandığa oturdu.

Thomas o anda, Elsa'nın çok iyi bir sunucu olması gerektiğini fark etti. Ya da eskiden iyi bir sunucu olduğunu. Asla gereksiz yere telaşlanmayan ya da müşkül duruma düşmeyen, hep kontrollü bir insan.

"Saçların nemli, yüzmeye mi gittin?"

"Buraya yaklaşık beş kilometre mesafede, küçük bir lagünün içinde, gerçekten çok güzel bir plaj var. Bu kıyının ötesinde" diye gösterdi eliyle.

"Bana bugün on kilometre yol yürüdüğünü söyleme!" Thomas şaşırmişti.

"Utaniyorum, ama hayır, beni Vonni götürüp getirdi. Orada David'e rastladık, formda oları o, bir bisiklet kiralamış. Thomas, ben mi hayal görüyorum yoksa deniz burada başka her yerde olduğundan daha mı güzel gerçekten?"

"Her halükârda Kaliforniya'da benim payıma düşenden çok daha iyi olduğu kesin, bizim orada su dümdüzdür. Çok güzel gurup olur, ama buradaki gibi köpüren dalgalar, değişen renkler nerede!"

"Almanya'dayken insanın içinden denizi düşünmek bile gelmez, Hollanda ve Danimarka'nın oralarda su buz gibi soğuktur. Kesinlikle buradaki gibi değildir. İnsanların buradan ilham almalarına şaşmamak lazım. Suyun göğün rengini yansıttığını biliyorum, ama bana suyun renginin lacivert olmadığını söyleme sakın!"

"Roll on, thou deep and dark blue Ocean roll!" diye bir dize okudu Thomas.

Elsa onu hayretler içinde bırakarak devam etti:

Ten thousand fleets sweep över thee in vain; Man marks the earth with ruin his control Stops with the shore...

Thomas ona ağzı bir karış açık bakakaldı. "Ezberden İngilizce şiir okuyabiliyorsun. Nasıl bu kadar iyi bir eğitim görmüş olabilirsin!"

Elsa güldü, iltifat hoşuna gitmişti. "Okulda Byron hayranı bir İngilizce öğretmenimiz vardı. Aslında kadıncağz ona âşıktı sanırım. Başka bir şair seçseydin bu kadar başarılı olamazdım!"

"Ben de bunu söylüyorum ya. Ben sana Almanca bir şiirden bir tek dize bile okuyamazdım, tek bir satır bile. Bırak Alman şiirini, tek kelime Almanca dahi bilmiyorum."

Elsa onu teselli etti. "Hayır, biliyorsun, geçen akşam wunder bar ve prosit dedin ya"

"Sanırım geçen akşam biraz fazla sık prosit dedim... hah, Almanca bir sözcük daha hatırladım. Reisefieber."

Elsa kahkahayı patlattı. "Harika bir kelime... bunu nereden biliyorsun Tanrı aşkına?"

"'Yolculuk heyecanı' demek, değil mi? Havalimanlarında, tren istasyonlarında paniğe kapılmak."

"Aynen öyle Thomas. Bunu bildiğine inanamıyorum!" Elsa etkilenmişti.

"Fakülteyken devamlı böyle büyük sözcükler kullanan bir çocuk vardı, bunları ondan öğrendik."

Sanki birbirlerini doğdukları günden beri tanıyorlarmış gibi, birlikte arkadaşça oturdular.

Balıkçıların eski dostlar olduklarını düşünmelerinde şaşacak bir şey yoktu.

Vonni minibüsle Maria'nın evine döndü. Maria, önünde boş bir kahve fincanı, masada oturuyordu. "Giderek kolaylaşacağına zorlaşıyor" dedi. "Minibüsüyle Manos geldi sandım."

"Tabii ki zorlaşacak. Yara soğuyunca ağrımaya başlar." Vonni anahtarları duvardaki bir kancaya astı, sonra yolun karşı tarafındaki tavernadan aldığı bir fincan sıcak kahve ile taze baklavayı getirip masaya bıraktı.

Maria gözyaşları içindeki yüzünü kaldırıp baktı. "Her zaman, İnsanların ne istediğini biliyorsun" dedi müteşekkir bir sesle.

"Aslında bilmiyorum. İnsanları yanlış anlıyorum ve Aya Anna'dakilerin topundan daha fazla hata yapıyorum" diye itiraz etti Vonni.

"Ben böyle bir şey hatırlamıyorum" dedi Maria.

"Çünkü çok gençsin. Ben en müthiş hatalarımı sen doğmadan önce yaptım."

Vonni mutfağı dolaştı, öteberiyi yerine yerleştirdi, fincanları çalkaladı, belli etmeden ortalığı topladı.

Sonra gelip oturdu.

"Geçen akşamki dans harikaydı" dedi. "Manos görse çok hoşuna giderdi."

"Biliyorum." Maria gene ağlıyordu. "Geçen akşam kendimi güç İÜ hissettim, sanki ruhu oradaydı. Ama bugün o duygu geçi i işle."

Vonni gözyaşlarını kurulaması için ona bir parça kâğıt havlu uzatarak, "Ama sana planlarımdan bahsettiğimde geri gelebilir" dedi.

"Plan mı?"

"Evet, sana araba kullanmayı öğreteceğim."

Maria gözyaşlarının arasından hafifçe gülümsemeyi başardı. "Araba kullanmak mı ? Ben mi ? Dalga geçmeyi bırak Vonni. Manos minibüsünün anahtarlarına dahi dokunmama izin vermezdi."

"Ama şimdi olsa, kullanmanı isterdi. İsteyeceğini biliyorum."

"Hayır Vonni, istemezdi, kendimi ve Aya Anna'daki herkesi öldüreceğimi düşünürdü."

"O halde ona bunun yanlış olduğunu kanıtlamalıyız" dedi Vonni. "Çünkü yeni işin için araba kullanmayı öğrenmek zorundasın."

"İş mi?"

"Evet, bana dükkânda yardım edeceksin, tamam mı ? Ve işinin büyük bölümü Kalatriada gibi yerlere gidip mal getirmek olacak. Beni otobüslerle kilometrelerce yol yapma derdinden kurtar lütfen."

"Ama minibüsü sen kullanabilirsin Vonni, işte, orada duruyor..."

"Hayır, kullanamam. Manos bundan hiç hoşlanmazdı, bu minibüsü salın almak için yıllar boyu çalışıp para biriktirdi, önüne gelene vermeme istemezdi. Hayır, onu işin için kullanacak olsan seninle gurur duyardı."

Ve bir mucize oldu, Maria yeniden gülümsedi. Bu defaki gerçek bir tebessümdü. Sanki Manos'un ruhu eve geri dönmüştü ve hayal tayken sık sık yaptığı gibi, onunla kavga etmeye hazırlanıyordu.

"Evet, bu işe acayip şaşıracaksın Manos" dedi.

David onlara, köyün tepesindeki boş bir arsada direksiyon çalışırken rastladı.

Minibüs silkelenip titredikçe, Vonni "Siga, siga" diye bağın yordu.

"Siga ne anlama geliyor? Sık sık duyuyorum da" diye sordu David ilgiyle.

"Hiç bu kadar büyük bir heyecanla söylendiğini duymamışsındır." Vonni minibüsten indi, alnını sildi ve birkaç kez derin derin soludu. Maria, ellerine zamk sürülmüş gibi, direksiyona yapışmış oturuyordu.

"'Yavaş ol' anlamına geliyor, ama hanımefendi bunu bir türlü kavrayamıyor."

"Manos'un karısı değil mi o ?" David, hâlâ direksiyona yapışmış oturmakta onları kadına dikkatle baktı.

Vonni, gözlerini bir an için yumarak, "Tanrı biliyor ya, ben hiç bir zaman iyi bir sürücü olduğumu iddia etmedim" dedi. "Ama onunla kıyaslandığımda Formula 1 yarışçısı bile olabilirim."

"Araba kullanması mı gerekiyor?" diye sordu David.

"Bu sabah öyle düşünsem de, artık bundan o kadar emin değilim. Ama tabii koca ağzımı açıp bunu önerdiğim için, devam etmemiz gerekiyor." Vonni içini çekti.

"Ben kimselerin başaramadığını başarıp anneme araba kullanmayı öğrettiydim. Üç ayrı sürücü okulundan atılmıştı" dedi David, ağır ağır. "Belki şansımı deneyebilirim ?"

"Nasıl yaptın bunu ?" Vonni'nin gözlerinde bir umut ışığı belir meye başlamıştı.

"Çok sabırlıydım, bir defa olsun sesimi yükseltmedim ve debriyaj için saatler harcadım."

"Yapar mısın David ? Ah, iyi kalpli, nazik, sevgili David, bunu yapar mısın, lütfen ?"

"Elbette. Eğer bir faydası olursa. Bu arada bana fren, gaz, vites sözcüklerinin Yunancalarını söylemen gerekecek."

Sözcükleri not defterine yazdı ve minibüse doğru yürüdü. Maria, araca binip yanma oturan delikanlıya kuşkuyla baktı.

David resmî bir tonla, "Kalimera" dedi ve el sıkıştılar.

"'Hadi gidelim' nasıl deniyordu '.'" diye sordu Vonni'ye

"Pame, ama bunu şimdi söyleme, yoksa seni dosdoğru duvara gömer."

David kibarca, "Pame Maria" dedi ve yalpalayarak ilerlemeye başladılar.

Vonni onları şaşkınlıkla izledi. David'in Maria'ya minibüsü durdurmayı öğretişini seyretti. Gerçekten de çok yetenekliydi. Marla'nın yüzündeki dehşet ifadesi silinmeye başlamıştı. "Bitirdiğinizde Maria'yı eve bırakır mısın?" dedi Vonni. "Ya bisikletim ne olacak?"

"Ben aşağı onunla iner, alman için Maria'nın evinin önüne biralarım."

Daha David cevap veremeden, bacağını erkek bisikletinin üzerinden aşırıp köyün yolunu tutmuştu bile.

David öğrencisine döndü. Kibarca "Pame Maria" dedi ve genç kadın bu defa aracı stop ettirmeden kaldırmayı başardı.

Fiona küçük kafenin dışındaki masalardan birine oturdu. Bir süre sonra, Vonni'nin bir bisikletin üzerinde, hızla yoldan geçmekte olduğunu gördü. Vonni onu fark edince, geri dönmek için bisikleti şaha kaldırıp durdurdu.

"Yalnız mısın?" diye sordu.

"Öğlen burada Elsa'yla buluşacağım."

"A evet, Elsa söylemişti. Çocukları yüzmeye götürmenle yardım etti."

"Öyle mi?" Fiona'nın sesinde kıskançlık vardı. "Evet. Sonra bisikletiyle David de geldi, Maria'nın evine bırakmam için bisikletini bana verdi. David kelleyi koltuğa alıp Maria'ya araba kullanmayı öğretiyor."

"Tanrım, herkes gerçekten buraya kök salıyor" dedi Fiona. Düşünceli bir hali vardı.

Vonni, David'in bisikletini boş masalardan birine dayadı. "Elsa gelene kadar seninle oturayım" dedi. Fiona buna sevinmişti. "Bir uzo ister misin?" diye sordu. "Yok, yalnızca metrio kafetaki olsun, orta şekerli kahve yani." Limandaki hareketliliği seyrederek sakin sakin oturdular. Fiona, bunun Vonni'nin ilginç bir özelliği olduğunu düşündü. Sessiz kalmak konusunda çok sağlam bir önsezisi vardı. İnsanın her zaman konuşmaya ihtiyaç duymadığını anlıyordu. Bu son derece huzur verici bir şeydi. "Vonni'."

"Evet Fiona"

"Ben burada, Aya Anna'da bir iş bulabilir miydim acaba? Yunanca öğrenebilirim. Mesela Doktor Leros'a yardım edebilirini Ne dersin?"

"Neden burada kalmak istiyorsun?" Vonni'nin sesi nazikti.

"Burası çok güzel ve Shane bana geri döndüğünde bir şekilde yerleşmiş olmak istiyorum."

Vonni hiçbir şey demedi.

Fiona, "Geri dönmeyebileceğim düşünüyorsun, değil mi?" diye bağırdı. "Herkes gibi sen de görünüşe bakıp karar veriyorsun, onu benim kadar tanımıyorsun."

"Doğru."

"inan bana Vonni, beni tanıyınca kadar hayatında onu anlayan kimse olmadı."

Vonni öne doğru eğildi ve çürüğü görmek için Fiona'nın saçlarını nazikçe yüzünden çekti. "Ve sana, onu anlamamanın kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermek için güzel bir yol seçti" dedi.

Fiona öfkeyle geriye çekildi. "Hayır, öyle olmadı, bana el kaldırdığı için çok üzgün olduğundan eminim."

"Kuşkusuz."

"Bu kadar kibirli ve küçümseyici olma, evde herkesten aynı tavrı görmekten bıktım zaten."

"Seni seven herkesten, herhalde."

"Bu gerçek sevgi değil, insanı boğmak, bunaltmak, herkesin yerinde oturup bir devlet memuruyla ya da bankacıyla evlenmesini, krediyle ev satın alıp iki ocuk yapmasını istemek."

"Biliyorum." Vonni'nin sesi sevecendi.

"Madem biliyorsun, neden Shane'in bana geri döneceğine inanmıyorsun ?"

"Sen geri döneceğine gerçekten inanıyor musun ?"

"Elbette inanıyorum. Biz birbirimizi seviyoruz, bir daha geri dönmek üzere çıktık yola. Neden geri gelmesin ki ?"

Vonni yutkundu ve uzaklara baktı.

"Hayır, lütfen, söyle. Sana bağırdığım için özür dilerim Vonni, insanlar Shane'e karşı tavır aldıklarında o kadar üzülüyorum ki, bunun biz yaşlanana, yaşlı bir çift olana kadar böyle sürüp gideceğini düşünüyorum sürekli. Belki de benim bilmediğim bir şey biliyorsun."

O kadar kaygılı görünüyordu ki. Eliyle Vonni'nin güneşten kurumuş kolunu tutmuş, gözlerini iri iri açmış, yeni bir şeyler öğrenmek istiyordu

Vonni sustu.

Her şey bir yana, Shane'in Atina'ya gitmesinden o sorumluydu; Yorgis'e onu Aya Anna'dan uzaklaştırmasını o tavsiye etmişti, bu nedenle Fiona'ya bir tür açıklama borçluydu. Ama ona nahoş haberler vermekten başka ne söyleyebilirdi ?

Yorgis, Shane'e karakolun adresinin ve telefon numarasının yazılı olduğu bir kart vermişti.

Eleni, Shane çantasını toplarken, bir not yazması için kâğıt kalem getirdiğini, ama delikanlının reddettiğini söylemişti. Bunlardan hiçbiri Fiona'yı mutlu edecek bilgiler değildi.

"Hayır, senin bilmediğin bir şey bildiğimi sanmıyorum" dedi ağır ağır. "Ama Shane senin onsuz burada kalacağını tahmin etmeyebilir, diyeceğim buydu. Eğer seninle irtibata geçmezse..."

"Geçecek, mutlaka geçecek."

"O halde, seninle irtibata geçerse, bunu sen Dublin'e döndükten sonra yapabilir. Böyle bir ihtimal yok mu ?"

"Yok, Shane asla geri dönmeyeceğimi, onların yanma dönüp haklı olduklarım kabul etmeyeceğimi bilir. O beni çok iyi tanır, beni evden aramayı asla düşünmeyecektir. Hayır, bir gün şu feribotların birinden inecek. Döndüğünde burada olmak ve buraya yerleşmiş olmak istiyorum."

"Bu gerçekçi değil Fiona, burası bir tatil yeri. Temelli yerleşilecek bir yer değil."

"Ama sen yerleştin."

"O zaman farklıydı."

"O zaman neden farklıydı ?"

"Öyleydi, hepsi bu; hem ben buraya senin gibi kendi başıma değil, Aya Annalı bir adamla yaşamak için geldim."

"Gerçekten mi ?"

"Evet gerçekten, bundan yıllar yıllar önceydi, o vakitler burada turist falan yoktu, doğal olarak çok yadırgandım, orospu olarak görüldüm. O zamanlar buranın insanları ve geride bıraktıklarım nişanlanır, düğün dernek yaparlardı."

Vonni bütün bunları, her şeyin farklı olduğu o günleri hatırlayarak denize baktı.

"O halde, İrlanda'dan ayrılmanın ve böyle harika bir yere yerleşip mutlu olmanın mümkün olduğunu biliyorsun." Fiona umutsuzca aralarında benzerlikler kurmaya çalışıyordu.

"Bir anlamda" dedi Vonni.

"Bana bunun için pişmanlık duyduğunu söylemeyeceksin herhalde" dedi Fiona "Sen buranın parçasısın, doğru karar bu olmalı."

"Hayır canım hayır dedi Vonni. "Pişmanlık büyük bir zaman kaybı; bütün zamanların en işe yaramaz duygusu bu olmalı." Sonra gene sessizliğe gömüldü.

"Peki o... o Aya Annalı adam... ne oldu ona?" Fiona ona özel bir soru sorma cesaretini bulmuştu.

Vonni dosdoğru gözlerinin içine baktı. "Stavros'a mı? Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum" dedi ve sohbeti bitirdi.

Vonni yapacak yüzlerce işi olduğunu söyledi; bu arada, bu işlerden biri Maria'ya direksiyon dersi vermek değil diye, göklerde ki Tanrı'ya şükranlarını sunmayı da istiyordu. "Burada iyisin, değil mi?" diye sordu Fiona'ya. Fiona, kibarca, "İyiyim ve bu kadar nazik olduğun için sana çok teşekkür ederim" dedi.

Vonni'nin gidiyor olmasına memnun olmuştu. Ona, kocasına ne olduğunu sormakla doğru yapmamıştı. Tam o sırada, Elsa'nın ona doğru geldiğini görüp el salladı.

Vonni, "O halde seni emin ellere bırakıyorum" deyip uzaklaştı Elsa oturdu ve Fiona'ya sabah plajda yaşadıklarım anlattı. Bir salata sipariş ettiler ve hiç zorlanmadan adadaki yaşamdan konuştular. Tam yemeklerini bitirmek üzereyken, eski bir minibüsün gürültüyle önlerinden geçtiğini gördüler. Sağa sola yalpalayarak ilerleyen aracın direksiyonunda Maria vardı, yan koltukta ise David oturuyordu. David'in Maria'ya minibüsün kapısını açışına, cesaretlendirmek ister gibi sırtını sıvazlayışına, son olarak da eğilip elini öpüşüne baktılar.

"Tanrım, günün birinde harika bir koca olacak!" dedi Elsa hayranlıkla.

Fiona da derin derin göğüs geçirerek, "Evet, bir milyon yıl içinde böyle birine rastlayamayacak olmamız gerçek bir trajedi" diye ekledi. Her nedense ikisi de bunu çok komik buldular; David bisikletle önlerinden geçerken hâlâ gülüyorlardı. Delikanlı yanlarına geldi.

"Maria nasıldı ? Korkunç muydu ? Vonni kâbus gibi olduğunu söyledi de" dedi Fiona.

"Vonni abartıyor. Gayet iyiydi, sadece gergin ve yaşadıklarından dolayı çok sarsılmış durumda. Araba kullanmayı öğrendiğinde, Vonni ona bir iş verecek. Şu Vonni gerçekten de çok şaşırtıcı bir kadın."

Fiona onlara, yıllar önceki, Stavros denen o adamdan söz ede çaktı, ama vazgeçti. Vonni mahremiyetine çok düşkün bir kadındı.

Güneş batıyordu; limanın üzerinde altın kırmızısı bir ışık vardı. Thomas, Vonni'nin hâlâ dükkânda çalıştığını gördü. Gidip bir akşam içkisi için onu yukarı davet etmeyi düşündü, ama sonra, kadının yalnız kalmaktan ne kadar hoşlandığını hatırladı.

Küçük yatak odasında uyumayı, ancak, birbirlerinin hayatlarına karışmayacaklarına dair bir sürü teminat aldıktan sonra kabul etmişti. Ama Thomas, yukarıya çıkıp tek başına oturmayı hiç istemiyordu.

Bill'i aramak istedi. Geçen defa her şey o kadar aptalca askıda kalmıştı ki. Vonni konuşmasına kulak misafiri olduğu ve her şeyi eline yüzüne bulaştırdığını söylediği için, kendini hâlâ çok rahatsız hissediyordu. Bu defa doğru olanı söyleyecekti.

Thomas küçük bir sokak kahvesine oturup söyleyeceklerinin listesini yaptı. Listede, bir karakolda, tutukluların kapatıldığı hücrelerin yanında yedikleri akşam yemeği gibi, cenazeden sonra dans etmek için toplanan erkekler gibi, biz onların edebiyatı hakkında hiçbir şey bilmezken İngiliz şiirini öğrenen Almanlar gibi başlıklar vardı...

Notlarına baktı. Konuşmak için ne kadar tuhaf ve sıkıcı şeyler seçmişti. Bir çocuk böyle şeyleri ilginç bulmazdı. Üstelik, babasının tutukluların kapatıldığı hücrelerin yanında yemek yemiş olmasını garipseyebilirdi. Erkeklerin birlikte, özellikle de bir cenaze töreninden sonra

dans ettiklerini duyunca ürkebilirdi. Hele ingilizce ya da Almanca şiiirden Bill'e neydi ?

Thomas başını ellerinin arasına alıp canı gibi sevdiği oğluna söyleyecek bir şey bulamamasının ne kadar acıklı bir durum olduğunu düşünerek oturdu.

"Vonni?"

"İçeri girsene Yorgis, gel otur şöyle."

"Burada ne güzel şeyler satıyorsun." Yorgis etrafa bakındı.

"Evet, bazıları güzel. Geçen akşamki konukseverliğin için tekrar teşekkürler Yorgis, hepsinin çok hoşuna gitti."

"Yalnız geçirilecek günler değil bunlar. Manos'un dul kansına araba kullanmayı öğretmekten vazgeçtiğini duydum."

Vonni, "O işi şu kibar ingiliz gencine devrettim. Güya gizli kalacaktı !" diye güldü.

"Bu köyde mi?"

"Bilmez miyim?" Vonni sustu. Onu buraya hangi rüzgârın attığını sonunda söyleyecekti nasılsa.

"Atina'dan bir telefon aldık, adadan uzaklaştırdığımız şu ırlandalı vardı ya hani

"A, evet"

Demek telefon etmişti. Fiona haklı çıkmıştı. Vonni sevinsin mi, üzülün mü bilemedi.

"Ne dedi?"

"O bir şey demedi. Telefonu Atina'daki bir karakoldan ettiler Bir barda uyuşturucu sattığı için içeri alınmış. Üzerinde benim kartımı bulmuşlar ve neler bildiğimi merak etmişler."

"Neler biliyorsun Yorgis ?"

"Henüz hiçbir şey. Telefon geldiğinde ben orada değildim. Bunları seninle konuşmak istedim. O kadar iyi bir kızcağz ki."

"Biliyorum, o kadar iyi ki, muhtemelen ilk feribota atlayıp Erkeğinin Yanı başında Olmaya gidecektir."

Yorgis, "Ben de aynı şeyi düşündüm" dedi.

"İnsanların üzerine kilit vurup anahtarı suya atmak diye bir laf vardır hani, bilir misin ?" diye sordu Vonni.

"Bilirim ve içimden sık sık bunu yapmak gelir. Sanırım onlara sadece, burada bir dayak ve sarhoşluk hadisesi yaşadığımızı söyleyeceğim. Fiona hakkında özel bir şey söylemeyi düşünmüyorum, ne dersin ?"

"Bence haklısın, Fiona'ya da hiçbir şey söylemeyelim. Olur mu?"

"Bu, Tanrı'nın işine karışmak mı oluyor sence ?" diye sordu Yorgis.

"Öyle olsa bile, bunu yapalım derim. O hödük Fiona'nın pestilini çıkarırken Tanrı yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadı. Belki de, Kadiri Mutlak arada bir kendisine yardım eli uzatılmasını istiyordur." Vonni'nin yüzünde acı bir tebessüm vardı.

Vonni gece geç saatte yukarı çıktığında, Thomas'ı karanlıkta, sandalyesinde oturur halde buldu.

"Tanrı iyiliğini versin, yüreğimi ağzıma getirdin" dedi.

"Selam Vonni." Thomas çok keyifsizdi.

Vonni, "Yoksa oğlunu arayıp çocuğun canını mı sıktın gene ?" diye sordu.

"Hayır, burada oturup saatlerce ne diyeceğimi düşündüm ve söyleyecek bir şey bulamayınca onu aramadım" diye itiraf etti Thomas.

Vonni onu onayladı. "Uzun vadede, bunun daha akıllıca olduğu söylenebilir."

"Dokuz yaşında bir çocuğa söyleyecek bir şey bulamayınca nasıl bir hıyar oluyorum sence?"

"Dünya üzerindeki, oğluyla iletişim kuramayan herhangi bir baba gibi oluyorsun " Vonni'nin sözleri kulağa sevimsiz gelebilirdi, ama tavrı hiç de öyle değildi

"O benini oğlum tırfili" tirdi Thomas, lafı dolaştırmadan. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne diyorsam onu. Bundan yaklaşık on yıl önce, Shirley'yle çocuk yapmaya çalışırken doktora gitmişim. Anlaşıldığı kadarıyla, çocukluğumda geçirdiğim kabakulak nedeniyle kısır kalmışım. Bütün gün, bunu Shirley'ye nasıl söyleyeceğimi düşünerek, sokaklarda dolaştım durdum. Ama eve döndüğümde, onun bana söyleyeceği bir şey vardı. Harika bir haberdi bu, hamileydi." "Ona söyledin mi ?"

"Hayır. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Beni aldattığını aklımın ucundan bile geçilmemişim. Hiçbir ipucu yoktu. Ve o an

konuşamadığım için, daha sonra da konuşamadım." "Yani hiçbir zaman konuşmadın." "Onu kendi çocuğummuş gibi seviyorum."

"O her anlamda senin çocuğun" dedi Vonni.

"Evet, doğru. Onu Shirley'yle birlikte ben büyüttüm, gece mamalarını ben verdim, ona okumayı, yüzmeyi ben öğrettim. Bili başka birinin olduğu kadar benim de oğlum. Öz babası dünya yüzünden silinmiş olmalı. Andy değildi; o yıllar sonra ortaya çıktı. Andy onun benim oğlum olduğunu sanıyor."

"Boşanma sırasında bunu gündeme getirdin mi?" "Bill'i görme şansını büsbütün yitireyim diye mi?" "Haklısın" diyerek başını salladı Vonni. "O harika bir çocuk Vonni." "Öyle olduğundan eminim. Adım kadar eminim." Uzun bir sessizlik oldu.

"Ona geri dön Thomas, ondan bu kadar uzak olmak yüreğini parçalıyor."

"Yapamam. Hepimiz en iyisinin bu olduğu konusunda anlaştık." "Anlaşma şartları değiştirilebilir, planlar gözden geçirilebilir" dedi Vonni.

"Orada buradakinden daha kötü olurum. Çocuğun babasıymış gibi yaparak, baba rolü oynayarak her gün o salağın yüzüne baktığımı düşünsene."

"Sen önemli oları her açıdan onun babasısın." Vonni konuşurken yere bakıyordu.

"Buna inanabilmeyi isterdim" dedi Thomas. "Buna inanmalısın Thomas." Vonni, neden söz ettiğini gayet iyi biliyor gibi, kendinden oldukça emin bir tonla konuşmuştu. Göz göze geldiler ve Thomas birden, Vonni'nin neden söz ettiğini gerçekten bildiğini bulun çıplaklığıyla kavradı

Önceki gece ona, Bill'le yaptığı konuşmayı eline yüzüne bulaştırdığını söylemiş, kendisinin de bir çocuğu olduğunu anlatmıştı Yanlış kararlar yüzünden temelli kaybettiği bir oğlu olduğunu.

Thomas gözlerini yumdu. Çok uzun zamandır dua etmiyordu ama o gece tüm kalbiyle dua etti. Doğru karan verebilmek için O küçük çocuğu kaybetmemek için.

On birinci bölüm

Vonni ve David ekose masa örtülü kafede oturmuş, kahve içiyorlardı. Maria birazdan direksiyon dersi için dışarı çıkacaktı.

Vonni, "Maria senin çok iyi bir erkek olduğunu ve ona bağırmadığını söylüyor" dedi. Sesinde onaylayıcı bir ton vardı.

David, "Zavallı Maria insanların kendisine bağırmasını mı bekliyor?" diye sordu.

"Eh, ben bir kez bağırdım, Manos da bağırdı, hem de çok. Bu durumda bunu bekliyor sanırım, evet."

"Ben seni bağıırken hiç görmedim" dedi David.

"Maria'ya annene araba kullanmayı öğrettiğini söyledim. Annenin, böyle bir oğlu olduğu için çok şanslı olduğunu söyledi."

"Ama o böyle düşünmüyor."

"Neden öyle diyorsun ?"

"Çünkü bu gerçek. Her konuda babamın tarafını tutuyor. Papağan gibi onu tekrarlıyor sürekli: çalışmam gereken hazır bir işim varmış, babamın sağ kolu, gözü ve kulağı olabilirmişim, ben çok şanslıymışım, çoğu insan çalışabileceği hazır bir işi, büyük emeklerle kurulmuş bir şirketi olsa havalara uçarmış falan filan."

"Peki, anne babana onları sevdiğini, ama işi sevmediğini söyleyemez misin ?"

"Bunu defalarca denedim, ama her defasında kavga ve karşılıklı suçlamalarla bitti. Onlara, işyerinin kapısından içeri ayağımı attığım anda müthiş bir tedirginlik hissettiğimi ve panik atak gibi bir şey yaşadığımı anlattım... ama ha duvara söylemişsin ha onlara."

"Geri döndüğünde yumuşamış olduklarını göreceksin" dedi Vonni.

"Ben geri dönmeyeceğim."

"Kaçmana, ilelebet burada kalmana imkân yok."

David, "Kalabilirim" diyerek kestirip attı.

Vonni, "insanlara, o devrin geride kaldığını anlatmaktan yoruldum" diyerek göğüs geçirdi.

David, "Bugün Maria'yı şu dağ yollarına çıkaracağım" dedi.

"Tanrım, asları kadar cesursun." Vonni'nin sesinde hayranlık vardı.

"Çok fazla trafik olmadığında tek başına gayet iyi idare ediyor, boş yere telaşlanmıyor."

"Ama David, o yürek hoplatan keskin dönemeçler, yolun nere deyse ufalanıp gittiği kesimler..."

"Biliyorum, ama seninle çalışırsa, dağ köylerine gitmek için o yollardan geçmesi gerekmeyecek mi ?"

"Evet, ama birkaç gün içinde değil, aylar ya da haftalar sonra."

"Yok, köyden ve şu çirkin benzin istasyonundan aniden karşısına çıkan dev kamyonlardan uzakta olması onun için çok daha iyi."

Vonni, "O benzin istasyonundan bahsederken dikkatli ol, çünkü düşlerimin üzerine basıyorsun" diyerek onu uyardı.

"Ne demek istiyorsun ?"

"O istasyon benimdi, yıllar boyu gece gündüz orada çalıştım."

"Olamaz!"

"Oldu işte."

"Sattın mı yoksa?"

"Hayır, bir şekilde elimden alındı, şimdi anlatamayacağım kadar uzun ve karışık bir hikâye. Bugün Maria'yla tam olarak nereye gideceksiniz ? Sadece, bileyim de oralardan geçmeyeyim diye soruyorum."

"Andreas'ı görmeye gideriz diye düşünmüştüm, orası virajlı bir yol."

"Andreas'ı seviyorsun değil mi ?" dedi Vonni.

"Onu kim sevmez ? O kadar nazik ve iyi bir insan ki. insanlara istemedikleri şeyleri yapmaları için baskı yapmıyor."

"O da bir yol tutturmuş gidiyor" dedi Vonni.

"Ama iyi bir yol" diye karşılık verdi David. "Oğlu Chicago'dan dönüp ona yardım etmediğine göre, şapşalın teki olmalı gerçek ten."

"Belki de öyledir." Vonni kuşkuyla başını salladı.

"Neden belki Andreas oğlunun, bu harikulade yerde oturup babasına yardım etmek varken, binlerce kilometre uzaktaki büyük ve kalabalık tur şehirde, bir manav dükkânında çalıştığını söylüyor."

Vonni başını yana eğmiş, David'e alaycı bir ifadeyle bakıyordu.

David sonunda, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ne oklusunu biliyorsun David. Biri senin için de aynı şey söyleyemez miydi ? Seni özleyen ve binlerce kilometre uzakta ne ; yaptığını merak eden bir baban, hatta bir de annen var."

"O farklı" dedi David, isyankâr bir tonla.

"A, öylemi?"

"Tamamen farklı. Benim babam makul biri değil, o asla hata yapmaz. Kimse onunla yaşayamaz."

"Adoni de babasının bazı davranışlarında aynı şeyleri görüyordu. Andreas akşamları tavernaya müşteri çekmek için çatısının ışıklandırmasına izin vermiyordu, buzuki çalınmasını kabul etmiyordu. Adoni hiçbir şey önermiyor, hiçbir şeyi değiştiremiyordu. Andreas her zaman haklıydı."

"Ben onda böyle bir yan görmüyorum" dedi David, biraz soğuk bir sesle.

"Görmüyor musun? Sana karşı tabii ki kibar ve saygılı, insanlar genellikle kendi oğullarına karşı nazik değildir." Vonni düşünceli görünüyordu.

"Senin de mi oğlun var Vonni ?"

"Evet. Babası gibi onun da adı Stavros."

"Peki sen ona karşı kibar ve nazik misin ?"

"Onu görmüyorum ki nazik ya da kaba olayım."

"Arada bir görüyorsundur herhalde?" David çok şaşırmişti.

"Hayır. Hiç görmüyorum. Ama onu gördüğüm vakitler, kimseye, hele hele ona karşı hiç kibar olmadığım tuhaf bir dönemden geçiyordum. Bu nedenle, onu ne kadar özlediğimi ve bugün ona karşı ne kadar saygılı ve sıcak olabileceğimi bilmesi mümkün değil."

Vonni oturduğu yerde dikleşti ve gene o kararlı tavrını takındı. "Eveet. Annelerini Ölüm Duvarı'na ya da canınız nereye istiyorsa oraya götürebilesin diye, ben bu çocukları yanıma alıyorum" dedi.

Sonra ayağa kalktı ve çocuklara seslenip kulağa çok hoş gelen, Yunanca bir şeyler söyledi.

"Onlara ne dedin ?" diye sordu David.

"Dondurma yemekten bahsettim, etkili olmuş gibi görünüyor."

David ona gülümseyerek, "Senin herkese karşı hep nazik olduğuna bahse girerim" dedi.

"Hayır David, bunu düşünmen yanlış olur, ama hakkımda soruşturma yapına, sana hiçbir şey söylemeyeceklerdir. Fırtınalı yaşamımı anlatabilecek tek insan benim "

Tam o sırada, Maria direksiyon dersine gitmek üzere kapıdan çıktı. Vonni'yi selamladıktan sonra, David'e döndü.

"Pame David" dedi.

"Pame Maria."

Vonni genç kadının minibüsün sürücü koltuğuna geçişini, dikiz aynasına bakışını ve aracı Liman Caddesi'ne hiç zorlanmadan çıkarışını hayretle seyretti.

Bu oğlan Aya Anna'da kalacak olsa, herkese araba kullanmayı öğreterek pekâlâ da kendine bir meslek edinebilirdi.

Andreas ve kardeşi Yorgis karakolun yakınındaki bir kahvede tavla oynuyorlardı. Manos'un hayattayken Aya Anna sokaklarında deli gibi sürdüğü minibüsün, yanlarından geçtiğini gördüler.

"Bu Maria! Biri ona araba kullanmayı öğretiyor!" diye açıkladı Yorgis.

Andreas, "Bence Vonni'dir" dedi.

"Yok, erkeğe benziyor."

"O halde, David Fine adındaki şu oğlandır. O kadar iyi bir delikanlı ki" dedi Andreas, hoşnutlukla.

Yorgis, "Evet, ta kendisi" dedi.

Bir süre konuşmadan oturdular. Sonra Yorgis konuştu.

"Hiç haber var mı?.."

"Hayır, tek kelime bile yok" dedi Andreas hızlı hızlı.

"Oralarda duymamış olabilirler tabii" dedi Yorgis.

"Öyledir herhalde? Andreas tavlının pulunu şaklatarak bir kapı aldı.

Bu, artık, Chicago'daki Adoni'den konuşulmayacak demektir. Sıkıntılı bir genç kızlık geçiren, ama şimdi adanın öteki tarafında iyi bir adamla mutlu bir hayat süren kız kardeşleri Kristina'dan bahsettiler. Bu defa, Kristina'nın geçmişinden konuşmadılar. Manos'un ve arkadaşlarının çocukluğunu bilen, Yorgis'in eski karısının adını da ağızlarına almadılar. O da kimseleri arayıp sormamıştı.

Thomas bir kitapçı buldu.

Vonni ona, kitapçıya "Vivliopolio" dendiğini söylemişti.

"Gerçekten mi ?" dedi Thomas. "Kulağa vitaminli bir içeceğin adı gibi geliyor."

"Biliyorsun, Yunanca'da 'V' sesini veren harf, dışarı doğru uzanan bir kuyrukla uçuk bir 'B' gibi yazılır. Buraya geldiğimde, ilk aradığım şeylerden

biri bir kitapçıydı. Bulduğumda, bibliovakyo ya da Fransızca bibliotheque gibi bir şey olduğunu sandım."

"Komiksin doğrusu" dedi Thomas sevecenlikle.

"Ben bir komedyenimdir" dedi Vonni. "Kitapçıda ne arıyorsun?"

"Bulabilirsem Almanca bir şiir kitabı. Sence var mıdır?"

"Olabilir" dedi Vonni. "Belli olmaz."

Haklıydı. Kitapçıda, aralarında Goethe'nin bir kitabının da bulunduğu küçük bir şiir bölümü vardı. Kitabın sayfaları, karşılıklı olarak Almanca ve İngilizce olarak basılmıştı. Thomas kitabı satın aldı ve dışarı çıkıp dükkânın yakınındaki bir banka oturdu.

Uygun bir şey bulana kadar sayfaları dikkatle taradı. Sonra, not defterini çıkarıp bulduğu dizeleri defterine geçirdi.

Kennst du das Land, wo die Zitronen blühen, im dunkeln Laub die GoldOrangen glühen.

Alta çeviriyi ekledi:

Limon ağaçlarının çiçek açtığı ülkeyi bilir misin ?

Altın rengi portakalların koyu yapraklar arasında parladığı ülkeyi ?

Dizeleri ezberleyecek ve Elsa'ya okuyacaktı. Kızın, Alman ya zarlarını tanımadığını düşünmesine izin veremezdi.

Tam ılık esintilerden ve göğe uzanan defne ve mersin ağaçlarından bahseden bir sonraki kıtayı kopyalamaya başlamıştı ki, sayfanın üzerine bir gölgenin düştüğünü fark etti. Gölge, ne okuduğunu görmek için Thomas'ın omzunun üzerinden eğilmiş bakan Elsa'ya aitti. Elsa geri çekilip Thomas'a dizeleri okudu.

Kennst du es wohl? Dahin! Dahin Möcht ich mit dir, o mein Geliebter, ziehn.

"Tamam, pes ediyorum" dedi Thomas. "Çeviriyi okumadım. Bu dizelerde ne diyor?"

"Diyor ki... diyor ki: 'Belki de biliyorsun? Seninle gitmek istediğim yer orası, orası sevgilim.'"

Ve Elsa bunu söylerken, sanki istemeden çok mahrem bir şeyi açığa vurmuşlar gibi, biraz utanarak birbirlerine baktılar.

Thomas konuşmayı daha güvenli sulara çekmek için sordu: "Goethe Yunanistan'a gelmiş miydi ? Limon ağaçlarının çiçek açtığı ülke burası mı?"

"Akdeniz'e kesinlikle indi, ama bildiğim kadarıyla esas olarak İtalya'yı gezdi, İtalya'ya deh oluyordu. Ama Yunanistan'a da gelmiş olabilir tabii ki. Burada cehaletim belli oluyor işte." Elsa'nın özür diler gibi bir hali vardı.

"Ya benimkine ne demeli?" dedi Thomas. "Şu ana kadar her hangi bir dilde Goethe'den tek kelime bile okumadım" diye itimi etti.

"Peki şimdi neden okuyorsun ?"

Thomas lafı dolandırmadı: "Seni etkilemek için."

"Beni etkilemen gerekmiyor, ben zaten etkilenmiş durumdayım" dedi Elsa.

Andreas'a İrlanda'dan bir telefon geldi.

"Orası Aya Anna'daki bir taverna mı?" diye sordu ses.

"Evet, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Fiona Ryan o korkunç felaketi yaşadığınız gün sizin taverna nızdan ailesini aramıştı da."

"Evet, evet, hatırlıyorum."

"Ben Fiona'nın buradaki en yaları arkadaşı Barbara'yım. Fiona gerekirse aranmak için numaranızı vermiş, sizi aramamın nede ni... şey, hâlâ Aya Anna'dalar mı acaba?"

"Evet, bir sorun mu vardı?"

"Hayır, aslında sorun falan yok... özür dilerim, kiminle görüşüyordum acaba?"

"Adım Andreas, burası benim tavernam."

"A, çok güzel, o günden sonra onu gördünüz mü?"

"Burası çok küçük bir yerdir, her gün herkesi görürüz neredeyse"

"Ya Fiona, iyi mi ?"

Andreas sustu. İyi diyebilir miydi ?

Kız perişan görünüyordu, erkek arkadaşından dayak yemişti, öteki onu terk edip Atina'ya gitmişti, şimdi de hapiste, uyuşturucu satma suçundan yargılanmayı bekliyordu. Fiona düşük yapmıştı ve hâlâ Shane'in onu aramak için geri döneceğine inanıyordu.

iyi miydi? Bunu söylemek zordu.

İçinden Barbara adlı bu hoş kadına olup biten her şeyi söylemek geldiği halde, bu hikâyeyi anlatmanın üzerine vazife olmadığını biliyordu.

"Burada oldukları için hepsi mutlu görünüyorlar" dedi. Sesi inandırıcı değildi.

"Hepsi mi? Fiona'nın peşinde Shane varken, arkadaş edinebildiğini mi söylemek istiyorsunuz ? Genellikle insanlar onlardan vebadan kaçır #ibi kaçır da."

Andreas kızın içini rahatlatmak için, "Çok hoş insanlar. Alman, Amerikalı, İngiliz." dedi

"Bu bir sürpriz. Dinleyin Andreas, orada Fiona'ya bir email ya da faks gönderebileceğim bir yer var mı ?"

"Tabii ki." Kıza karakolun numaralarını verdi.

"Bu arada, hepimiz orada olanlara çok üzıldük. Kâbus gibiydi herhalde."

"Teşekkürler. Çok ince ve cana yakınsınız" dedi Andreas. Gerçekten de, Chicago'daki taş kalpli oğlunun tersine, bu kız son derece ince ve cana yakındı.

Andreas, Adoni'ye o mektubu yazdığı için bin defa pişmandı.

Ama Elsa'ya söz vermişti. Ve artık çok geçti, mektup yerine ulaşmak üzere olmalıydı.

Fiona, söz verdiği gibi muayene olmak ve kontrolden geçmek için Doktor Leros'a gitti.

"Her şey yolunda" dedi doktor. "Sağlıklı bir genç kadınsınız. Daha pek çok bebek yapma şansınız olacak."

"Evet, ben de bir gün bebek sahibi olmayı umut ediyorum" dedi Fiona.

"Ülkenize dönüyor musunuz?"

"Hayır. Shane beni almak için buraya geri dönene kadar beklemek zorundayım, burada kendime bir iş bulmak istiyorum. Vasıflı bir hemşireyim. Burada, sizin muayenehanenizde yapabileceğim bir şey var mı mesela?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, pek yok sevgili kızım, her şeyden önce, senin de gördüğün gibi hastalarım Yunanca'dan başka dil konuşmuyorlar."

Fiona, "Yunanca öğrenirim" diye söz verdi. "Shane'in geri dönüp beni buraya yerleşmiş görmesi o kadar harika olur ki." "Ya düşük yapman, buna üzülecek mi?" Doktor Leros, Shane'in Aya Anna'dan ayrılmadan önceki davranışları hakkında bir şeyler duymuştu. Genel kanının Shane'in geri dönmeyeceği yolunda olduğunu biliyordu. Zavallı yufka yürekli, aldatılmış kız, diye düşündü. Ama ona bir iş verebilmesine gerçekten de imkân yoktu. "Bir şekilde üzülecek, ama doğru dürüst planlandığında daha iyi olabilir belki. Sizden aldığım sağlık haberlerimi duyduğunda havalara uçacak." "Güzel, güzel kızım." "Ya iş konusu"

"Bu mümkün değil, inan bana. Oteli deneyebilirsin belki? Anna Beach'i

"Evet, ama onlar kışın kapatıyorlar."

"Bütün yıl burada mı kalacaksın?" Doktorun gözleri açılmıştı. "Vonni yaşıyor" dedi Fiona, savunmaya geçerek. "Ama o farklı."

Fiona, sesini yükselterek, "Neden farklı?" diye sordu. "Sen Stavros'u tanımadın" dedi Doktor Leros. "Siz tanıyor musunuz ?" "Evet, en iyi arkadaşım." "Şimdi nerede peki?"

"Bilmiyorum, adayı tek etti." Yüzü sertleşmişti. Fiona deli gibi öğrenmek istiyordu. "Peki bir gün geri dönecek mi sizce?"

"Bilmiyorum, çok şey oldu."

"Ama kimse olanlardan konuşmuyor?"

"Üzerinden çok zaman geçti. O zamandan beri çok şey değişti." Sonra, kızın elini sıkarak ve konuşmanın sona erdiğini göstermek için ayağa kalktı.

Yorgis minibüse binmiş, Aya Anna çevresinde dolaşıyordu; yolda Fiona'yı ya da arkadaşlarından birini göreceğini biliyordu. Onu elinde bir sepet, sebze meyve satın alırken gördü.

Kız ona dönüp "A, harika, aradığım adamı buldum işte. Yunanca karpuz nasıl deniyordu Yorgis ?" diye sordu. "Karpuzi" dedi Yorgis. "Güzel! Karpuzi, karpuzi" dedi kız, neşeyle. "Senin için bir mektup var" dedi Yorgis. "Shane! Yazacağını biliyordum." Kızın yüzü ıslık ıslık parlamıştı. "Yok, mektup İrlanda'daki arkadaşın Barbara'dan." Yazıcıdan bastığı email'i Fiona'ya uzattı.

Fiona email'e bakmadı bile, o kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ki. Kâğıdı alıp sepetine attı.

"Her zaman karakola gelebilir ve email atabilirsin" dedi Yorgis.

"Yok, teşekkür ederim Yorgis, ama Atina'da Shane'in başına neler geldiğini öğrenmenin bir yolu var mıdır acaba?"

Yorgis kıza bakarken dudağım ısırıldı.

Shane'in gözaltında olduğunu ve onu aramak için geri dönmeyeceği gerçeğini ondan saklamak doğru değildi kuşkusuz. Ama Atina'da kâğıt, kalem ve telefon vardı, Shane istese onunla irtibat kurabilirdi, ama istememişti işte. Her şeyi olunma bırakmak lazımdı. "Karpuzi" dedi, kızın yanından ayrılırken

"Bu hoşça kal demenin Yunancası mı ?" diye sordu Fiona, asık bir suratla.

"Hayır, karpuzun" dedi Yorgis. Sonra güldü. "Daha çok gayret göstermen gerekecek."

Fiona bir kafeye oturup mektubu okudu.

Sherlock Holmes Barbara'nın nasıl olup da izini bulduğunu merak ediyorsundur herhalde, ama kolay oldu: annende evi aradığın telefonun numarası vardı ve Andreas bana, kardeşinin karakolda komiser olduğunu söyledi. Senin ve Shane'in dünyanın dört bir köşesinden gelen hoş insanlarla arkadaş olduğunuzu anlattı. Bunlar harika haberler.

Ah Fiona, seni hastanede çok özlüyorum, gerçekten özlüyorum. Carmel servis hemşiresi olarak tahammül edilir gibi değil. Hastaları korkutuyor, ziyaretçilere nefes aldirmiyor, uyarıcı ilaç almış bir deli gibi tepinip duruyor. Filipinli iki yeni hemşiremiz var, ufak tefek tatlı kızlar, onlara Carmelin bizi de yıldırıldığını söylemesek, az kalsın Manila'ya geri döneceklerdi.

Ortopedi Kliniği için kadrolu yeni hemşireler arıyorlardı, başvurmayı düşündüm. Yeni dizlerle ve kalçalarla çalışmak harika. Shane'le eve geri dönüş tarihiniz konusunda yeni haberler var mı ? Bunu sormamın nedeni, yaz sonunda dönecek olursanız, o vakitler gerçekten büyük daireler boşalıyor, Shane'le birlikte hemen bir tane tutabilirsiniz, böylece hastaneye on dakika yürüme mesafesinde olursun. Ben de böyle bir evim olsun isterdim, ama kirayı ödemek için iki kişi olmak lazım.

Aslında annene ve babana bundan söz ettim, geri döndüğünüzde ikinizin muhtemelen böyle bir yerde yaşamak isteyeceğinizi söyledim. Gözlerini bile kırpmadılar. Shane'in adım duymaya bile tahammül edemedikleri günleri hatırlıyor musun? Oyunun kurallarım artık senin belirlediğin kesin.

O müthiş felaketi haber vermek için araman çok hoşlarına gitmiş. Korkunçtu herhalde.

Her neyse, şimdi sende email adresim var, bana nasıl olduğunuzu ve Yunanistan'ı ne kadar beğendiğinizi yaz. O ülkeye gitmeyi hep istemişimdir, ama hiçbir zaman ispanya'dan öteye geçemedim. Marbella'ya gittiğimizde tanıştığımız o iki İngiliz çocuğu hatırlıyor musun ? Hani bize abayı yalap

arabalarının anahtarını vermişlerdi. O zamanlar korku nedir bilmezdik değil mi? Sen hâlâ öylesin tabii!

İkinize de sevgiler Barbara

Fiona şaşkın bir şekilde kalakaldı.

Barbara, Shane'e sevgilerini yolluyordu... Anne ve babası sonuna kadar Shane'le birlikte yaşamasını kabul ediyorlardı... Dün ya hafiften tersine dönmüştü herhalde.

Mektubu yeni baştan okudu, sonra çorba ve meyve salatası yapmak üzere Elsa'nın dairesine geri döndü.

Elsa, Vonni'nin hediyelik eşya dükkânının önünde durdu ve onu akşam yemeğine eve davet etti.

"Fiona bizim için yemek hazırlıyor, bir 'Kızlar Gecesi' yapabiliriz" dedi.

"Teşekkür ederim Elsa, ikinizde çok nazıksınız, ama işim var."

"İş mi? Tanrı aşkına, ne yapacaksın?"

"Her hafta, kilim dokuyan bir grup köre yardıma gidiyorum Onlar için yünlerin renklerini seçiyorum. Sonra da kilimleri satmaya çalışıyorum." Bu sanki herkesin yapabileceği sıradan bir işmiş gibi, omuzlarını silkti.

"Kilim dokumayı eskiden beri bilir miydin?" diye sordu Elsa. "Yoo."

"O halde bu işi neden üstlendin? Özellikle de körlerle çalışmayı?" "Borcumu ödemem gerekiyordu ve körlerin çok iyi dokuma yapabildiklerini fark ettim; sadece, hangi rengin pembe, hangisinin turuncu olduğunu söyleyecek birine ihtiyaçları vardı." "Borcumu ödemem gerekiyordu derken kastettiğin neydi ?" "Burada bana iyi davrandılar. Yıllar boyu başlarına bela oldum, huzurlarını kaçırdım, çocuklarına bağırdım, korkuttum. İyileşip kendime gelene kadar, hiç ses etmeden bana katlandılar."

"Buna inanamıyorum... sen insanlara bağırıp korkuttun ha?" Elsa, bu bir şakaymış gibi güldü.

Vonni çok ciddi görünüyordu. "Yaptım, inan bana Ama bir mazeretim vardı. Kocam bana ihanet etti, anlıyor musun ? Lokanta ve tavernalarda tavla oynuyordu, buna kafamı takmıyordum. Herkes aynı şeyi yapıyordu. Ama sonra, güzeller güzeli Magda'yı gördü ve sahip olduğu her şeyi unuttu. Magda onu büyülemişti Eve gelmek istemiyordu. Küçük bir oğlum vardı; ben benzin istasyonunda çalışırken, buranın insanları ona bakmama yardım ettiler. Bunu asla unutamam... üstelik benim tarafımı tutmaları zordu. Ben yabancıydım; içlerinden, benden çok onun yanında olmak geliyordu."

"Sonra ne oldu peki "

"Çok şey oldu" dedi Vonni "Bunların en önemlilerinden biri, Stavros'un hızını evden ayrılıp onun evine taşınmasıydı." "Hayır! Burası küçük bir yer!" Elsa şaşakalmıştı. "Yerin küçük olmasının bir önemi yoktu, gerçekten yoktu. Büyük, kalabalık bir şehirde de o kadar kötü olabilirdi. Dönmek istemedi, hepsi bu. Bir sürü saçmalık yaptım; işte o dönemde, buradaki insanlar bana karşı çok iyi ve hoşgörülü davrandılar." "Ne tür saçmalıklar?" Elsa öğrenmek istiyordu. "Belki bir başka sefere anlatırım." Vonni'nin yüzünün kepenkleri inmişti.

Elsa, "Bu son zamanlarda ben de çok saçma şeyler yaptım da ondan sordum" dedi. "Başkalarının neler yaptıklarını ve nasıl toparlandıklarını öğrenmek insanı avutuyor."

"Yıldızlara seni sevdiğini haykıran, Anna Beach'teki o adam mı bu?"

"Her şeyi biliyorsun!" diye bağırdı Elsa. "Evet, o, tabii ki o. Ve onu hâlâ çok seviyorum, problem de bu." "Neden problem oluyor?" "Eh işte, karışık bir mesele."

"Her zaman karışıktır" dedi Vonni, sevimli bir tonla. "Sanırım öyle, ama bunu unutuyoruz. Adı Dieter, çalıştığım... daha doğrusu buraya gelmeden önce çalıştığım televizyon kanalının yöneticisi. Bana her şeyi o öğretti ve ana haber programlarını, sunarak bir çeşit star oldum. Her neyse, birbirimize âşık olduk, birlikte olduk, nasıl istersen öyle diyebilirsin. Ve iki yılı aşkın süredir, birlikteyiz."

"Birlikte mi yaşıyorsunuz ?" diye sordu Vonni. "Hayır, o kadar basit değil." "Başka biriyle mi evli?"

"Hayır, o da değil. Sadece, televizyondaki insanların öğrenmesi hoş olmazdı."

Vonni kaşlarını kaldırıp Elsa'nın gözlerinin içine baktı. Elsa hafiften bocalayıp savunmaya geçti.

"Oranın nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun Vonni, tam bir cadı kazanı, insanlar, o iyi işe onunla birlikte yaşadığım için sahip olduğumu düşüneceklerdir. Herkesin kendi evinde oturması daha kolay."

"Kuşkusuz." Vonni kestirip atmıştı. "O halde şimdi burada ne arıyorsun ?"

"Onda çok soğuk ve duygusuz bir yan keşfettim."

"Seninle olan ilişkisinin bilinmesini istememesinden daha kötü bir şey mi "" diye sonlu Vonni.

Elsa'nın keyfi kaçmıştı. "Gerçekten anlamıyorsun, bu ortak bir karardı."

"Evet, tabii ki" dedi Vonni. "Peki, o soğuk ve duygusuz yan neydi?"

"Yıllar önce tanıdığı bir kadından bir çocuğu olduğunu öğren dün."

"Ee?"

"Ee de ne demek ? Asla kabul etmediği, hayatında hiçbir yeri olmayan bir çocuğu var. Sence bu kötü bir şey değil mi?"

"Bence, böyle şeyler her gün her yerde oluyor, insanlar bir şekilde ayakta kalıyor."

"Bu benim başıma da geldi" dedi Elsa. "Babam çekip gitti, hiçbir şeyi umursamadı."

"Ve kendine baksana! Ayakta kalmadın mı? Çok güzel, kendine güvenli, başarılı bir kızsın. Bu da benim söylediklerimi doğruluyor."

"Bu, hiçbir şeyi doğrulamıyor. Benim neler hissettiğimi, kendimi bildim bileli neler hissettiğimi bilmiyorsun. Öz babam bile beni dert etmediğine göre, beş paralık değerim olmamalı diye düşünüyordum."

"Artık büyü Elsa. Neticede hepimizin kendimize güvenmemiz gerekiyor. Kendimize ve eğer şanslı isek edindiğimiz dostlara. Çocuklarımıza bağımlı değiliz, onlar da bize değil. Çocuğunu seveceksin ve karşılığında çocuğun seni sevecek diye bir kanun yok. Mutlu Aile insanların oynadığı bir oyun, gerçeklikle alakası bile yok."

"Seni neyin bu kadar sertleştirip sinikleştirdiğini bilmiyorum, ama ben böyle hissetmediğim için mutluyum" dedi Elsa

"Ondan, belki de doğacağını aklından bile geçirmediği bir çocuğa Cumartesi Babalığı yapmasını istiyorsun."

"Ama o çocuk var ve onun yapması gereken tam da bu."

"Sen ondan bu nedenle ayrılmıyorsun" dedi Vonni.

"Pardon, anlayamadım?"

"Ondan, ona güvenmediğin için ayrılıyorsun. Eninde sonunda, yaşamak için sana ihtiyacı olduğunu itiraf edeceğini düşündün. O kadar güzel bir kızsın ki, istediğin her şeyi elde etmeye alışmışsın. Onu gerçekten sevseydin, o çocuğu aklından çıkarabilirdin. Ama hayır, onun seni gerçekten sevdiğinden emin olamıyorsun. Seninle karşılaşmadan çok önce yaşadığı o olaya bu nedenle sarılıyorsun. Bunu bahane ediyorsun, doğru değil mi?"

Elsa saldırının haksızlığı karşısında gözlerinin yanmaya başladığını hissetti "O kadar haksızsın ki, o beni seviyor. Bunu haykırdığını sen kendi kulaklarınla duydun. Ertesi sabah feribota binerken de bağırarak beni çağırıldı. Ve o olmadığında içimde öylesine büyük bir boşluk hissediyorum ki. Ona, ben de seni seviyorum diyebilmek için bir an evvel Almanya'ya dönmeye karar verdim."

Vonni öne doğru eğildi. "Hayatında bir daha hiç bu kadar iyi bir nasihat duymayacaksın. Oraya geri dönme, yoluna devam et, bırak ne hali varsa görsün. Onun için çok güzel ve değerli bir hatıra olarak kal. O seni hiçbir zaman senin istediğin gibi sevmeyecek."

Elsa kendinde konuşma gücünü bulamayıp ayağa kalktı. Thomas'ın, üstünde o gülünç bol pantolonuyla yan merdivenlerden yukarı çıktığım görür gibi oldu. Cam onunla konuşmak istemedi. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Dairesine dönmek istiyordu. Hemen.

"Çok sessizsin Elsa" dedi Fiona. "Sana pişirdiğim şu sağlıklı, güzel çorbayı beğenmedin mi?"

"Çok güzel olmuş, özür dilerim, kendimi bu gece pek keyifli hissetmiyorum da, hepsi bu. Dert etme, geçer, ruh hali sürekli de gişen insanlardan nefret ederim." Pırıl pırıl bir tebessümle gülümsedi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Fiona.

"Evet, saçma sapan şeyler yüzünden, Vonni'yle biraz atıştık."

"Vonni'yle atışmak mı ?"

"Bunun sana imkânsız gibi geldiğini biliyorum, ama öyle oldu."

"Ama ne hakkında?" diye sordu Fiona. Hayret içindeydi.

"Dieter'le aramda geçenleri biliyor, ondan ayrılmamı, ondan uzak durmamı istiyor."

Elsa o ana kadar Fiona'ya durumu hakkında hiçbir şey söylememişti! Fiona'nın dili tutulmuştu.

"Olaylara biraz farklı bakıyoruz, ne demek istediğimi anladın mı ?" dedi Elsa.

"Ama onu hâlâ seviyorsun, öyle değil mi ?"

"Evet, kesinlikle. O da aynı şeyi hissediyor."

"O halde hiçbir sorun yok." Fiona konuya akılcı ve pratik bir açıdan bakıyordu. "Vonni ne derse desin, sen ona geri dönmelisin."

Akşam yemeğinden sonra limandaki kafede buluşmaya karar vermişlerdi. Dördü de günlerini nasıl geçirdiklerini anlattılar. Thomas, "Aranızda, burada yerimizde saydığımızı, yani başka bir şey yapmamız gerektiğini düşünen kimse var mı?" diye sonlu

"Ben burada mutluyum. Burayı seviyorum" dedi David.

"Ben de öyle" diye onayladı Fiona. "Zaten, Shane dönene kadar burada kalmak zorundayım."

"Ben muhtemelen gelecek hafta Almanya'ya döneceğim" dedi Elsa. "Bu konu üzerinde düşünüyorum. Ya sen Thomas ?"

"Vonni, oğlumu görmek için Kaliforniya'ya geri dönmem gerektiği kanısında. Henüz tam karar vermedim."

"Vonni hepimizi eve postalamakla meşgul! Maria o minibüsü kullanmayı öğrenir öğrenmez, benim de gitmemi, ailemle barışmak ve babamla çalışmak için eve dönmemi istiyor." David hüzünlü görünüyordu.

Fiona, "Shane'in buraya döneceğine ihtimal vermiyor, bana burada iş olmadığını, Dublin'e dönmemim daha iyi olacağını söylüyor" dedi.

"Aslında şu anda Yorgis'ten daha çok polislik ediyor. Beni ger çekten sevmeyen bir adamla, ilişkiyi bitirmem gerektiğini söylüyor" dedi Elsa kıkırdayarak.

David, "Bunu bu şekilde söylemiş olamaz" dedi.

"Nerdeyse kelimesi kelimesine böyle söyledi. Her neyse, ben hepinizden farklıyım, Vonni yoluma, devam etmemi ve eve dönmememi istiyor."

Vonni hakkında bildiklerini topladılar: Stavros adlı bir adama âşık olduğu için bundan otuz küsur yıl önce ırlanda'nın batısından buraya gelmişti. Bir şekilde ona bir benzin istasyonu satın almayı becermiş, gece gündüz orada çalışmıştı. Artık görmediği, Stavros adında bir oğlu vardı. Büyük Stavros, büyük ihtimalle Vonni'nin küçük yaştaki oğluyla birlikte adayı terk etmişti. Vonni sıkıntılı bir dönem geçirmiş, ama Aya Annalılar ona destek olmuş, o da karşılığında kendini onlara borçlu hissetmişti.

"Nasıl sıkıntılı bir dönem ?" diye sordu Fiona. "Belki de, Stavros gittiğinde bunalıma girmişti ?"

"Sanırım alkolik oldu" dedi David, yumuşak bir tonla.

Diğerleri şaşırılmıştı. O sakın, becerikli, güçlü, soğukkanlı kadının içkiye esir olması ? imkânsızdı bu.

"Bunu nereden çıkardın" diye sordu Elsa.

"Ağzına şarap veya uzo ya da başka bir içki koymadığını fark etmediniz mi""

Ona saygıyla baktılar Hepsi Vonni'yle defalarca masaya oturmuştu. Ama şu anda hepsine gün gibi ortada görünen şeyi, sadece nazik ve duyarlı David laik etmişti.

On İkinci bölüm

Vonni, Aya Annalıların onu korumak için safları sıklaştıracaklarını söylediğinde yanılmıyordu. Dördü de hakkında hiçbir bilgi edinemedi.

Thomas Yorgis'e, öylesine, "Vonni eskiden şuradaki benzin istasyonunu işletiyormuş galiba" dedi.

Yorgis ne evet ne hayır anlamına gelen bir cevap verdi.

"O işi bıraktığına pişman mı peki ?"

"Gerçekten bilmiyorum" dedi Yorgis.

"Belki de bu onun için bir kurtuluş olmuştur."

Yorgis, kibarca, "Vonni'nin evinde yaşıyorsun, eminim ki bütün bunları ona sorabilirsin" diye karşılık verdi.

David de Andreas'tan hiçbir şey öğrenemedi. "Vonni'nin kocası Stavros'u tanıyor olmalısın ?" diye lafa girdi.

"Burada herkes herkesi tanır."

"Herhalde Magda'yı da tanıyordun ?"

"Dedim ya, burası çok küçük bir yer."

"Oğulları Adoni ve Manos'la arkadaş mıydı?"

"Bir köyde, her çocuk diğer bütün çocukları tanır."

"Benim çok fazla soru sorduğumu düşünüyorsun, değil mi Andreas?"

Andreas, "Buraya ve burada yaşayan insanlara ilgi duyuyorsun, bu iyi bir şey" dedi, ama başka hiçbir şey söylemedi.

Elsa bakkala zeytin peynir almaya gittiğinde Yanni'yle konuşmaya çalıştı. Yanni altmış yaşlarında bir adamdı; bütün o dram yaşanırken burada olmalıydı.

Elsa, "Vonni'nin bu köyle bu kadar bütünleşmiş olması harikulade bir şey, değil mi?" dedi.

"Vonni çok iyi bir kadın, evet" dedi Yanni

Elsa, "Onu Stavros'la evli olduğu zamanlarda tanıdın herhalde?" diyerek ağzını aradı.

"Sana Stavros'tan bahsediyor mu?" diye sordu Yanni.

"Evet, biraz."

Yanni ağızındaki altın dişleri açığa çıkararak, ama hiçbir sır vermeyen geniş bir tebessümle, "O halde, sana Stavros hakkında öğrenmeni istediği her şeyi anlatıyordur" dedi.

Ve Alman televizyonunda politikacılarla, büyük işadamlarıyla, yazarlarla, oyuncularla söyleşiler yapmayı ve onlara bilinmeyen hikâyelerini anlattırmayı başaran Elsa, yenildiğini kabul etmek zorunda kaldı.

Fiona çocuklar için şeker alıp Eleni'nin evine gitti. "Hastalandığımda bana o kadar yakınlık gösterdiğin için sana teşekkür etmek istedim Eleni" dedi.

"Şimdi iyi misin?" Kadıncağz Fiona'nın nasıl olduğunu merak ediyordu.

"Evet, iyiyim, ama burada Shane'i beklediğim için biraz üzgünüm" dedi. "Eğer beni sormak için geri gelirse, nerede kaldığımı mutlaka söyle ona, olur mu?"

"Shane, evet. Söylerim, evet. Eğer geri gelirse."

"Geri gelecek Eleni. O beni seviyor."

"Evet." Aralarında tedirgin edici bir sessizlik oldu.

Fiona artık karşı çıkmak, protesto etmek istemiyordu. Konuyu değiştirdi. "Eskiden Vonni'nin kocası olan Stavros'u tanıyor mu sun?" diye sordu.

"Ben iyi İngilizce konuşamıyorum, eğer geri gelirse Shane'e nerede kaldığını söylerim. Çocuklara getirdiğin karamelalar için teşekkür ederiz. Sen iyi ve nazik bir kazsın."

"Vonni, işin bitince bir portokalata içmek için yukarı gelsene?"

Vonni Thomas'a, "Demek sonunda, sadece meşrubat içtiğini fark ettin" deyip güldü.

"Ben fark etmedim, David etti, o farkları fark eden biri. Her neyse, ne içtiğin önemli değil, senden nasihat istiyorum."

"Hayır, benden istediğin nasihat değil; sana, parmağını bile kıpırdatmana gerek kalmadan her şeyin yoluna gireceğini söyleme mi istiyorsun. Öyle değil mi?"

Thomas, "inandırıcı bir şekilde söyleyebilseydin bu çok hoşuma giderdi, eminim" dedi.

Vonni, "On dakika içinde yukarıda olunun" dedi Thomas, Vonni'nin, üzerine küçük güller işlenmiş, sarı renkte, temiz ve yeni bir bluz giydiğini

fark etti. Giysilerini dükkânda tutuyor olmalıydı. "Çok hoş" dedi, işleri göstererek. "Sen mi yaptın?" "Hayır, başka biri yapmıştı. Otuz yıllık." "Gerçekten mi? Kim yaptı?"

"Artık bunun bir önemi yok Thomas, o bir melek gibi dikiş dikerdi."

Thomas yutkundü. Fazla meraklı davranmıştı. "Sanırım çok soru soruyorum Vonni, özür dilerim, bundan bahsetmek zorunda değilsin."

"Zorundayım aslında. Dördünüz de hakkımda bir şeyler öğrenmek için can atıyorsunuz... Aya Anna'daki herkese hakkımda sorular soruyorsunuz." Sonra, ona masum bir ifadeyle gülümsedi. Thomas yere baktı. "Sana söylediler mi?" dedi, mahcup mahcup. "Tabii ki söylediler!" Onun için bu son derece olağan bir şeydi. "Affedersin Vonni, çok meraklıyız gibi gelebilir, ama sen özel bir insansın. Hepimizi müthiş etkiledin."

"Gururumu okşuyor ve beni şaşırtıyorsun. Her neyse, sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım." Kadın ona cesaretlendirici bir gülümsemeye baktı.

"Bilmiyorum. Şimdi soru soracak konumdayım ve doğrusunu söylemek gerekirse, ne soracağımı bilmiyorum. Sanırım, mutlu olup olmadığını sormak istiyorum."

"Evet, aslında oldukça mutlu olduğumu düşünüyorum. Ya sen mutlu musun Thomas?"

"Hayır, değilim, biliyorsun bunu, Bill'le ilişkiyi elime yüzüme bulaştırdım, bunu bana sen kendin söyledin. Ama biz senden konuşacaktık güya."

"Peki ne hakkında konuşacağız?" diye sordu Vonni. "Sanırım, kocanın nasıl biri olduğunu ve ona ne olduğunu öğrenmek istiyoruz" dedi Thomas, sıkıntılı bir sesle.

Didikleyici somlar sorduğu için utandığını hissetti, ama Vonni bundan hiç rahatsız değildi.

"Cevaplaması çok zor sorular; ikisi de. Adı Stavros'tu, çok esmerdi, koyu esmer, neredeyse siyah gözleri, moda olsun olmasın hep uzun bıraktığı siyah saçları vardı. Babası burada berberdi, vahşi ve kıllı oğlundan utandığını ve Stavros'un berber babasının reklamını yapmadığını söyler dururdu. Öyle fazla uzun boylu değildi... sen olsan tıknaz derdin herhalde. Onu gördüğüm an, hayalimde başka hiçbir erkeği istemediğimi anladım."

Thomas, "Teki ona nerede rastladın? Burada, Aya Anna'damı?" diye sordu.

"Hayır, onunla bambaşka bir yerde tanıştım. Asla akla gelmeyecek bir yerde" dedi Vonni. Düşlere dalmış gibiydi.

Thomas, "Beni yalvartacak mısın, yoksa anlatacak mısın?" diye sordu.

"Stavros'la Ardeevin'de tanıştım, İrlanda'nın batısındaki küçük bir köyde, 1966 ilkbaharında, daha sen doğmadan önce."

"Doğru, ama ben de dört yıl sonra doğdum, kıl payı farkla ya ni" dedi Thomas.

"Ana caddedeki bir araba tamirhanesinde çalışmaya gelmişti. Hayatımızda hiç bu kadar egzotik bir şey görmemiştik. Ana caddemizde, yani köyümüzün tek caddesinde kanlı canlı, gerçek bir Yunan erkeği. Ardeevin, başka caddeye gerek olmayacak kadar küçük bir yerdi, ingilizce konuşmayı ve motor teknisyenliğini öğrenip dünyayı gezdiğini söyledi..." Vonni bunları hatırlayınca içini çekti. "Bizler dünyayı gezmeye başlamak için en uygun yerin Ardeevin olduğu kanısında değildik. Paris dururken? Londra dururken? Hatta Dublin dururken ? Ama o Ardeevin'den hoşlandığını söyledi, burası ona kendi köyünü, Aya Anna'yı hatırlatıyordu. Tanıdık ve huzurlu geliyordu." Vonni düşünmek için durdu.

Thomas onu daha fazla anlatması için yüreklendirmedi. O sıkıştırırsa da sıkıştırmasa da, devam edip etmeyeceğine o karar verecekti.

"Ben henüz okuldaydım, son yılımdı. Ailem, 'Eğitime Çağrı' denen şeyi kazanmamı umut ediyordu. Bu, ilkokul öğretmeni olmak üzere üniversiteye kabul edilmek anlamına geliyordu. Eğitime Çağrı, İrlanda'da piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmak gibi buseydi; saygın bir meslek, sürekli bir iş ve gelir sahibi olmak üzere, parasız olarak eğitiliyordun."

"Ama çağrı hiçbir zaman gelmedi ?" dedi Thomas, kibarca. "Gelip gelmediğini bilmiyorum. Böyle bir şey duymadım, Stavros'a o kadar âşıktım ki gözüm başka hiçbir şey görmüyordu. Okula gitmeyi bırakmıştım, okumaktan vazgeçmiştim, sınavların benim için hiçbir anlamı kalmamıştı. Tek bir amacım vardı: her gün kız kardeşimden gizli gizli Andeevin Motors'un arka tarafına gitmek. Onunla birlikte olmaktan başka hiçbir şeyi önemsemiyordum."

Thomas, Vonni'yi, ilk aşk hikâyesini anlatırkenki sakinliğinden büyülenmiş bir halde dinliyordu.

"Sonra, tamirhaneyi işleten Jimmy Keane, Stavros'un kendini işine tanı olarak vermediğini düşünmeye ve onu iştim atacağını ima etmeye başladı. Kaygıdan, yemekten içmekten kesilmiş, geceleri uyuyamaz olmuştum. Stavros gidecek olursa ne yapardım? Gittim, sınavlara girdim. Soruları cevaplamayı bırak, ne sorulduğunu bile tam anlayamadım."

öğretmenlik daman kaban Thomas, merakla, "Peki sınavlardan nasıl bir sonuç aldın?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Biliyor musun, o yaz İrlanda'da olabilecek on ha ika şey oldu. Bankalar greve gitti!" Bunu hatırlayınca, Vonni'nin gözleri ışıldadı.

"Bankalar greve mi gitti? Olamaz!" ' "Gittiler işte" diye karşılık verdi Vonni, neşeyle.

"Peki insanlar nasıl idare ettiler?"

"Karşılıklı güvenle, esas olarak da, bir dizi gayriresmî borç senedi düzenleyerek. Daha normal görünsün diye boş çek defterleri bile bastılar." , "Ya sonra?"

"Ondan sonra olanların mucizeden geri kalır yanı yoktu" dedi ; Vonni. "Süpermarketlerin elinde çok fazla nakit biriktiğinden ve bunu yatıracak banka olmadığından, tanıdıkları insanlara bu 'çekleri' bozudular. On beş kilometre ötedeki büyük kasabada, beni tanıyan insanların çalıştırdığı bir süpermarket vardı, marketin yöneticisi annemin kuzenlerindendi. Böylece her çeki iki buçuk pound'a bozdurdum. Ve o gün Jimmy Keane, Stavros'a yol vereceğini söyledi." Vonni bunun üzerine ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı, ama hikâyesine devam etti. "Stavros beni özleyeceğini, onun gerçek aşkı olduğumu, birgün birbirimize yeniden kavuşacağımızı, Aya Anna'ya geri döneceğini, bir benzin istasyonu açacağını ve gidip yanına yerleşmem için bana mektup yazacağını söyledi. Ben de ona şimdi gitmesinin doğru olmadığını, buraya yerleşmesine yetecek kadar param olduğunu söyledim. Ona, bu paraların kendi tasarrufum olduğunu anlattım." "Buna sevinmiş olmalı." "A, evet, ama anneler hiç sevinmedi. O gün^onlara, on yedi buçuk yaşında olduğumu, her halükârda altı ay içinde onların izni olmadan evlenebileceğimi söyledim. Ne yapacaklardı ? Üzerime kilit mi vuracaklardı? Avaz avaz bağırıp çağırdılar, hayatımı ziyan ettiğimden, kız kardeşime kötü örnek olduğumdan, Ardeevin'de başları dik dolaşamayacaklarından dem vurdular. Babam öğretmendi, cemaat içinde oldukça önemli bir kişiydi, annem ise yöredeki bütün büyük dükkân sahipleriyle akrabaydı. Ah, ne büyük bir utanç "

"Ama sen onları yola getirdin." "Onlara o gece gideceğimi söyledim ve saat yedi buçuk otobüsüyle oradan ayrıldık." "Yapara?"

"A evet, para. Banka grevi sona erdiğinde çoktan Aya Anna'ya varmıştık. Harikulade bir tren ve vapur yolculuğu; asıl parayı harcamamış, Aya Anna'ya varana dek tek kuruşuna bile dokunmamıştık. İsviçre ve italya'dan geçmiş, peynir ekmek yemiştik. Ha yatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Kimse benim o günler de mutlu olduğum kadar mutlu olamazdı." "Ve buraya geldiniz..."

"Burada durum o kadar harika değildi. O kız vardı, anlarsın ya, burnuna kadar Stavros'un çocuğuna hamile oları kız. Stavros'un onunla evlenmek için geri döndüğünü düşündü. Adı Kristina'ydı, Andreas ve Yorgis'in kız kardeşiydi. Stavros'un onun için geri gelmediğini anlayınca

canına kıymaya kalkıştı. Ama o değil, karnındaki çocuk öldü. Herkes için korkunç günlerdi." "Kristina'ya ne oldu?"

"Tepedeki hastaneye yattı, hani şu Kalatriada yolundakine." "Evet, orayı biliyorum. Peki ya sen ne yaptın Vonni ?" "Ben mi? Yunanca konuşmayı öğrendim, benzin istasyonunu satın aldım. Tekerlek değiştirmeyi, lastiklere hava basmayı öğrendim. Her hafta Kristina'yı görmeye gittim. Kırk beş hafta benimle konuşmadı, sonra bir gün konuştu. Ve çok geçmeden iyileşip iyi bir adamla evlendi. Çocukları ve torunları oldu. Adanın öteki tarafında yaşıyorlar. Onu sık sık görüyorum." "Stavros'la evlendin mi ?"

"Atina'da resmî nikâh kıydırdık. Kimse bunun gerçek bir evlilik olduğunu düşünmedi; Ardeevin'deki ailem de, onun buradaki ailesi de."

Sesi yorgun ve bitkin çıkmaya başlamıştı. Thomas onu zorlamaması gerektiğini anladı.

"Ve 1970'te, tam da senin Kaliforniya'da doğduğun sene, oğlumuz Stavros dünyaya geldi. Artık insanlar bana alışmıştı. Çocuğu kilisede vaftiz ettirdik. Stavros'un babası bile yumuşayıp şarkılar söyledi. Ve Kristina gelip Stavros'un çocuğunu kendisinin doğuracağını sandığı günlerde hazırladığı tüm bebek çamaşırlarını bana verdi."

"İnanılmaz bir şey" dedi Thomas.

"Biliyorum. İrlanda'dan tıs çıkmadı tabii. Onlara yazıp bir torunları olduğunu bildirdim. Cevap dahi vermediler.

"Çok kinlenmiş olmalılar."

"Evet, para bardağı taşıran son damlaydı."

"Ah, para" diye gülümsedi Thomas.

"Üstelik hepsini geri ödeyecektim."

"Elbette" dedi Thomas, pek de inanmadan.

"Ve ödedim" dedi Vonni; sanki bu, dünyanın en olağan şeyiydi.

David mektubu açtı. Hayatında ilk kez anne ve babasından mektup alıyordu. Oturdu ve babasının kazandığı bu ödüle resmen davet edilmekten duydukları gurur ve sevinci anlatan satırları, gözlerine inanamayarak okudu. Ona davetiyenin bir fotokopisini yollamışlar, ayrıca, metnin kartonun üzerine kabartma harflerle nasıl basıldığını tarif etmeyi de ihmal etmemişlerdi.

David bu ödülleri biliyordu; işadamları her yıl birbirlerinin sırtını sıvazlıyordu. Bu, para kazanmak dışında hiçbir şeyin ödülü değildi. Övülen hiçbir basan, hiçbir insanî çaba, hiçbir araştırına, hiçbir hayır işi yoktu. Hayır, burada tapınılan, ulu kâr tanrısından başka hiçbir şey değildi.

Annesi uzun uzun yazmıştı; Belediye Sarayı'nda ağırlanacaklarını, herkesin ne giyeceğini, masalara nasıl oturulacağını. David'in tören için ne zaman eve döneceğini merak ediyordu.

Sakinleşmeli ve evdekilere neden orada olmayacağını açıklayan nazik bir cevap yazmalıydı. Mektup yazmak telefon etmekten daha akılcaydı. Böylece, kimse için sınırlarına hâkim olamamak diye bir tehlike olmazdı.

Fiona, Hotel Anna Beach'e gidip Dublin'deki arkadaşı Barbara'ya bir email gönderdi.

Senden haber almak gerçekten çok hoştu. Tanrım, burası harika Barb, burayı seçtiğimiz için o kadar memnunum ki. Kaza korkunçtu, ama insanlar çok yürekli, insanın yüreğim ısıtıyorlar. Shane iş için birkaç günlüğüne Atina'ya gitti. Bugün yarın döner. Gözüm sürekli feribotlarda. Bana hastanede olanları anlattığın için teşekkürler. İnek Carmel'in servis hemşiresi olduğunu düşünemiyorum. Planlarımız kesinleştiğinde tekrar yazarım.

Sevgiler Fiona

Fiona Anna Beach'ten ayrılırken, resepsiyondaki bir görevli arkasından seslenip "Alman kız arkadaşınız için bir faks var" dedi.

Fiona herkesin nasıl olup da hepsinin kim olduğunu bildiğim merak etti.

"Ona götürürüm" dedi.

Artık Aya Anna'yı iyice öğrenmişti, köyün iki ucunu birbirine bağlayan kestirme yolları bile biliyordu. Kâğıdı masaya, Elsa'nın önünde bıraktı.

"Okurdum, ama Almanca" dedi.

"Evet."

"Okumayacak mısın? Çevirmek zorunda değilsin" dedi Fiona. "Ne yazdığını biliyorum," Fiona şaşkınlıkla, "Senden böyle medyumca bir şey duymak garip" dedi.

"Kendimi toparlamamı ve ait olduğum yere dönmemi söylüyor, bundan böyle bağımsızlık numaraları çekmeden, haftada iki kez onunla yatağa girmem için."

Fiona, "Belki de öyle demiyordur" diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştı.

"Pekâlâ, çevireceğim..." Elsa kâğıdı eline aldı. "Zaten oldukça kısa."

Canım Elsam,

Karar senin. Bana geri dön ve herkesin görmesi için bir daireye taşınalım. Evlenebiliriz bile. Eğer istediğin buysa. Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, o çocuğa mektuplar yazar, hediyeler yollarım. Biz birbirimiz için yaratılmışız, bunu sen de biliyorsun, ben de. Oyun oynamanın anlamı ne? Bana en kısa zamanda faksla evet de.

Seni hep seveceğim.

Dieter

Chicago'da Adoni, üzerinde Yunan damgası ve pulu olan mektubu aldı. Yanında çalıştığı nazik İtalyan ailesi, Yunanistan'dan hiç haber almamasını tuhaf bulmakla birlikte, hiçbir şey demedi. Adoni mektubu erkekler tuvaletine götürdü ve babasının karınca duasına benzeyen yazısını okumak için oturdu.

Mektup "Adoni mu" diye başlıyor ve sadece, insanlar zamanında yetişemediği için herkesin gözünün önünde yanıp giden teknedeki söz ediyordu.

Babası, "Bunun yanında, olup biten her şey çok önemsiz kalıyor" diye yazıyordu.

Tavernayla ilgili tartışmalar, hayat ve ölümün yanında o kadar önemsiz ki Aya Anna'ya geri döner ve ölmeden önce beni görürsen çok sevinirim oğlum. Seninle, buradan gitmeden önce konuştuğum üslupla konuşmayacağıma söz veriyorum. Ziyaret için gelersen odan hep orada. Yanında, istediğin birini de getirebilirsin tabii. Umarım, getireceğin biri vardır.

Adoni gözlerini kurulamak için cebinden kocaman bir mavi mendil çıkardı. Sonra bir daha ağladı, çünkü oraya götürecekti kimsesi yoktu.

Atina'da kefalet ücretini ödeyecek kimse olmadığından, Shane ilk duruşmadan sonra hüccresine geri götürüldü. "Telefon etme iznim var!" diye bağırdı. "O kahrolası Avrupa Birliği'ne üyesiniz güya, sizi birliğe almamızın nedenlerinden biri de buydu, insan haklarına biraz dikkat etmenizi sağlamaktı."

Yorum yapmadan ona telefonu uzattılar.

Shane, Aya Anna'daki karakolun numarasını çevirdi. O ihtiyar adamın adını hatırlasaydı keşke, içinden, aman sen de diye geçirdi.

"Fiona Ryan'a ulaşmaya çalışıyorum" dedi.

"Efendim?" dedi Yorgis.

"Atina'daki bir karakoldan ya da hapishaneden ya da her ne cehennemse oradan telefon ediyorum" diye devam etti Shane.

"Size daha önce de söyledik, burada değil" dedi Yorgis, ufak bir yaları atarak.

"Orada olması lazım, benim çocuğuma hamile, kefalet ücretini bulmak zorunda..." Shane'in sesinde korku vardı.

Yorgis, "Söyledim ya, size yardım etmemiz mümkün değil" dedi ve telefonu kapattı.

Shane bir telefon daha etmek için yalvardı. O kadar ısrar etti ki, polisler razı oldular.

"İrlanda'yla konuşacaksan çok uzun olmasın" diye uyardılar.

"Barbara! Seni bulacağım diye anam ağladı, ben Shane."

"Nöbetteydim Shane, buna iş deniyor" dedi Barbara.

"Çok komik. Dinle, Fiona Dublin'e döndü mü ?"

"Ne ? Ayrıldınız mı yoksa ?" Kız, sesindeki sevinci gizleyememişti.

"Hayır, gülünç olma, benim Atina'ya gitmem gerekti..."

Barbara kuru bir sesle, "İş için mi?" diye sordu.

"Bir anlamda... ve Aya Anna'daki o yarım akıllılar Fiona'nın oradan ayrıldığını söylüyorlar, bu yüzden irtibatımız biraz koptu denebilir "

"Yapma yahu, o kadar üzüldüm ki."

"Hayır, üzülmedin, sevindin."

"Sana tam olarak nasıl yardım edebilirim Shane?"

"Ona benimle irtibat kurmasını söyleyebilirsin... yok, yok, boş ver, ben bulurum onu."

Barbara, "Emin misin Shane? Yardım etmeyi isterim" diye mırıldandı. Arkadaşı Fiona'nın bu baş belasıyla çıkmaya başladığı günden beri bundan daha iyi bir haber almamıştı.

Thomas, ona sakın sakın hayat hikâyesini anlatmakta oları Vonni'ye baktı. Az önce ona, o muazzam borcu geri ödediğini söylemişti. Daha ne kadar sun vardı ?

"Süpermarkete oları borcunu geri ödedin, değil mi ?" dedi.

Vonni, "Biraz zaman aldı; yirmi yıl kadar" diye itiraf etti. "Ama paralarını son kuruşuna kadar geri aldılar. Yılda yüz pound'la başladım."

"Sana teşekkür ettiler mi ? Bağışladılar mı ?"

"Hayır, zerre kadar bile."

"Peki ya annenın kuzeni oları o adam, onlara paranın geri ödendiğini söylemedi mi?"

"Her halükârda, durumda herhangi bir değişiklik olmadı. Hayır."

"Peki ailenle ilişkin sürüyor mu?"

"Her Noel'de soğuk ve kısa bir not. Hıristiyan merhametinden; kendilerini yüce gönüllü olduklarına, affetmeyi bildiklerine inandırmak için. Bir süre böyle devam etti. Onlara uzun mektuplar yazdım, küçük Stavros'un fotoğraflarını gönderdim. Ama biraz tek taraflıydı. Sonra her şey değiştı tabii."

"Değiştı mi? Buraya mı geldiler?"

"Hayır, ben değiştim. Delirdim işte."

"Yo, Vonni, sen, deli? Buna inanmam."

Vonni yorgun görünüyordu. "Uzun zamandır kendimden hiç bu kadar çok söz etmemiştim, biraz yoruldum."

"O halde biraz uzan, şuracıkta, kendi odanda." Thomas nazikti.

"Olmaz Thomas, tavuklara yem vermem lazım."

"Senin yerine ben veririm."

"Teşekkür ederim, ama olmaz Thomas. Bu arada, sana anlattıklarımı ötekilere aktarabilirsin. Hikâyemi öğrenmek için buradaki insanları sıkmalarını islemem."

Thomas mahcup olmuş gibiydi. "Öğrenmeleri gerekmiyor Vonni, hiçbirimizin seni ilgilendiren herhangi bir şeyi öğrenmemiz gerekmiyor" dedi

"Kalanını başka bir zaman anlatırım artık... Arkası yarın misali..."

Vonni'nin olağanüstü bulaşıcı bir gülümsemesi vardı.

Thomas ona gülümseyerek karşılık verdiğini fark etti.

Vonni o gece Thomas'ın dairesine dönmedi.

Thomas gecenin ilerleyen saatlerinde pencereden dışarı baktığında, Vonni'nin el fenerinin kümeste dolaştığını gördü.

Thomas ertesi gün limanda onlara hikâyeyi anlattı. Öğlene doğru mavi beyaz ekose örtülü kafeye uğramayı âdet edinmişlerdi.

David son direksiyon derslerinin raporunu verdi: derslere ara vermişler ve Maria'nın bazı komşularına soluk alma fırsatı tanımışlardı. David ne dediklerini tam olarak bilemiyordu, ama kararın tezahüratla onaylandığı anlaşılıyordu.

Elsa ve Fiona evden aldıkları mesajlardan hiç bahsetmeyip sabah yaşlı bir adamın tahta sandalyelerini boyamasına nasıl yardım ettiklerini anlattılar. Adamcağz sandalyelerin hepsinin be yaz olmasını istiyordu, ama Elsa birini maviye, ötekini sarıya boyamayı önerince kabul etmişti. Sonuçtan çok memnundu. Ya da en azından onlar memnun olduğunu düşünüyorlardı.

Ve Thomas onlara Vonni'nin hikâyesini anlattı.

"Sanki üçünüzden birine anlatmaya devam edecekmiş gibi, hepimizin bilmesini istedi" dedi.

Dünyada bankaların greve gittiği bir ülke olabilmesine hayret ettiler.

"Babamın bundan söz ettiğini hatırlıyorum, işlerin bankalar olmadan da gayet güzel yürüdüğünü söylemişti. Vonni gibi küçük servetlerle ortadan kaybolan birkaç kişi çıkmış, ama sayıları fazla değilmiş" dedi Fiona.

Elsa, "Hikâyenin devamını kime anlatacağın merak ediyorum doğrusu" dedi.

Bu kişinin David olduğu anlaşıldı. O gün akşamüzeri.

Thomas ve Elsa kıyıda yürüyüşe çıkmış, Fiona Yorgis'e Atina'dan bir haber olup olmadığını sormaya gitmişti. David Yunanca konuşma kılavuzuyla mendirekte oturuyordu. Vonni yanına geldi. Bazı sözcükleri telaffuz etmesine yardımcı oldu.

"Yakında gerçek bir Yunanlı gibi konuşuyor olacaksın" diyerek delikanlıyı cesaretlendirdi.

"Hiç sanmam. Ama burayı seviyorum, insanların kendilerine özgü değerleri var, akılları fikirleri para kazanmakta değil."

"Biraz kurcalarsan burada da öylelerinin olduğunu görürsün" dedi Vonni.

David ona babasının ödül törenine davet edilmişinden, bütün bunların saçmalığından bahsetti. Hiç yanından ayırmadığı CD çantasından davetiyeyi çıkardı ve Vonni metni dikkatle okudu. Sonra, ona, okuması için annesinin mektubunu uzattı. Şaşkınlık içinde, Vonni'nin gözlerinin dolduğunu gördü.

"Döneceksin, değil mi?" dedi Vonni.

"Hayır, dönemem. Altı ay sonra başka bir şey çıkar. Asla kaçamam, oraya yapışır kalırım. Hayır Vonni, bir yerden uzaklaşmanın ne kadar önemli

olduğunu sen herkesten iyi biliyorsun. Sen İrlanda'ya hiç geri dönmedin, öyle değil mi?"

"Dönmedim, ama istedim; geri dönmeyi ve onları görmeyi binlerce defa istedim. Kız kardeşimin düğünü için, babamın emeklilik partisi için, annem hastanedeyken, bütün bunlar için ve daha defalarca. Ama istenmiyordum, o yüzden gidemedim."

"istenmediğini nereden biliyorsun ?" diye sordu David. "İlişkini sürdürdüğün arkadaşların mı vardı?"

"Hayır, bütün arkadaşlarım bana kızgındı. Hayatta yapmak istedikleri her şeyi yapmıştım; yetişkin bir erkekle sevişmiş, okulu bırakmış, banka grevinde belalı bir çeki nakde çevirmiş, Yunan adalarına kaçmıştım. Hayır, benimle ilişkilerini sürdürmediler, ama işin tuhafı, Jimmy Keane sürdürdü. Sanırım kendini suçlu hissediyordu. Stavros'u kapıya koymasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Sonuçta, mektuplarıma bir tek o cevap yazdı. Ona, Stavros'u işten attığı için çok mutlu olduğumu söyledim, sanırım bu kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Her ne halse, bana olup biten her şeyi anlattı ve Ardeevin hakkında bir şeyler öğrendim; çok fazla bir şey değil, ama olsun."

"Sonra yazmaya devam etti mi ?"

"Evet, ama ondan sonra ben kafayı yedim ve her şey değişti." Son derece sıradan bir şeyden söz eder gibiydi, sanki aklını kaçırmamış da otobüse atlayıp bir yere gitmişti.

"Bu gerçek bir delilik değildi ama, öyle değil mi?" diye sordu David.

"Bence öyleydi. Magda yüzündendi. Korkunç bir kocası vardı, hiç yokları kavga çıkararak, sürekli Magda'nın birileriyle kışkırtıldığını düşünen hır adanı Halbuki, kızcağız evi çekip çeviriyor, kocasının yemeklerini pişiriyor ve başını işlediği nakışlardan kaldırmıyordu. ya da biz öyle olduğunu düşünüyorduk Aslına bakarsan, öyle de olabilirdi. Muhtemelen, Stavros ona kur yapana kadar da başını nakışlarından kaldırmamıştı. Şimdi, kim bilebilir ki ne olduğunu?"

"Ve ilk başta onu sevdin?"

"A, evet, gerçekten de harikulade bir gülümsemesi oları, tatlı ve nazik bir kadındı; zor bir hayatı vardı: güvenilmez bir koca ve çocuksuz bir evlilik. Bazen sağında' solunda çürükler ya da yaralar olurdu, ama sakarlık ettiğini ya da yorgunluktan düştüğünü söylerdi. Stavros kahvede, diğer erkekler gibi kocasıyla tavla oynardı. O evde olup bitenlerle ilgili hikâyeleri duymak istemezdi pek. 'Bu onların hayatı Vonni, onların evliliği, karışamayız...' derdi. Sanırım, uzun saatler çalışmak ve küçük Stavros'a bakmak beni fazlasıyla meşgul ettiği için... Her neyse, ben de fazla üstelemedim. Ta ki bir gün bir masa örtüsü almaya gidip de, onu oracıkta, beyaz kurnasın üzerine kanı şıp şıp damlar halde otururken görünceye kadar. Şimdiki Doktor Leros'un babası oları ihtiyar Dok tor Leros'a koştum. Magda'nın yarasını sardı ve

bunun böyle devam edemeyeceğini, bir şeyler yapması için Stavros gibi güçlü bir adama ihtiyacımız olduğunu söyledi. Ben de söylediklerini Stavros'a aktardım. Ve bu defa sözümü dinledi, arkadaşlarından ikisini alıp geldi. Ne olduğunu bilmiyorum, ama konu komşudan, Magda'nın kocasını bir süre yere yatırdıklarını ve ona, bir daha böyle bir şey olursa başına neler geleceğini anlattıklarını duydum."

"Peki onları ciddiye aldı mı?"

"Görüldüğü kadarıyla fazlasıyla aldı ve Magda, hep bahsettiği o sakarlığından kurtulup başı dik yürümeye ve ilk defa olarak, insanların gözlerinin içine bakmaya başladı. O zaman, insanlar onun çok güzel bir kadın olduğunu fark ettiler. O zamana kadar, sadece, çok güzel saçlarının olduğunu düşünürdük." Vonni, kısık ve kederli bir sesle konuşuyordu.

David kibarca, "Stavros'un ona,, şey... ilgi duyduğundan şüphelendin mi ?" diye sordu.

"Hayır, kesinlikle şüphelenmedim! Son öğrenen ben oldum, Aya Anna'da en son ben öğrendim. Çoğunlukla böyle olduğunu duyardım da inanmazdım. Ya da öyle olsa bile, kadının müthiş bir salak olduğunu düşünürdüm. Her neyse, sonunda her şeyi öğrendim."

"Nasıl?"

"Aslında, kötü bir şekilde. Küçük Stavros benzin istasyonundaydı. O sırada dört yaşını doldurmak üzereydi. Bana Magda'nın neden hep o kadar yorgun olduğunu sordu. Ona, yorgun olduğunu sanmadığımı söyledim; küçük Stavros da bana, öyle olması lazım geldiğini, çünkü bizim eve geldiğinde hep yatağa girmesi gerektiğini, babasının da gidip onunla oturmak zorunda olduğunu söyledi. O anı dün gibi hatırlıyorum. Gözüm karardı, bayılacak gibi oldum. Magda ve Stavros? Bizim evde? Benim yatağında? Bir yanlışlık olmalıydı. Bunun bir yanlışlık olması gerekiyordu." "Peki ne yaptın?"

"Ertesi gün, benzin pompalarını kapatıp erkenden eve gittim. Küçük Stavros bahçede oynuyordu. Evimiz Mariaların evinin hemen arkasındaydı. Oğlanı elinden tutup bir komşuya götürdüm, sonra geri döndüm. Kapıyı usulca açıp içeri girdim. Ev çok sessizdi, sonra gülüşüklerini duydum. Stavros ona 'Benim tüylü tavşanım' diyordu; sevişirken bana da öyle derdi. Kapıyı açtım, durdum ve onlara baktım. Maria kapkara uzun bukleleri ve esmer teniyle çok güzeldi. Bir an gözüme aynadaki görüntüm ilişti. Güzel değildi. Ama şimdi bunu düşünmemin sırası değildi."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra, Vonni konuşmaya devam etti. "Ve neden eve gelip onları rahatsız ettiğimi düşündüm. Şimdi her şey açığa çıkmıştı. Gelmemiş olsaydım, her şey yolunda gidiyormuş gibi yaparak sonuna kadar devam edebilirdik. Hepimiz. Ama Magda'ya bakıp ne kadar güzel olduğunu gördüğümde, kaybettiğimi anladım. Stavros tabii ki beni değil onu isteyecekti. Bu nedenle, hiçbir şey demedim ve saatler gibi uzayan

birkaç saniye boyunca bir birine bir ötekine baktım. Sonra Stavros, 'Lütfen olay çıkarma Vonni, çocuğu üzersin' dedi. İlk düşündüğü bu olmuştu, küçük Stavros'un üzülməsi! Benim canım cehennemeydi! Onunla birlikte olmak için ailemi ve ülkemi terk etmişim. Ona bir benzin istasyonu satın almak için insanların parasını çaları ve işin yürümesi için her gün sabahdan akşama kadar çalışan Vonni'nin üzülməsi dert değildi... Birden her şey, duvarda eğik duran bir tablo gibi çarpıldı gözümde. Artık hiçbir şey düzgün değildi..."

David, Vonni'nin anlattıklarının yoğunluğu karşısında ürpererek dinledi.

"Oradan uzaklaştım. Yatak odamızın kapısından, evimizden. Küçük Stavros az ötede başka çocuklarla oynuyordu. Köyün tepesine kadar yürüyüp küçük bir bara girdim. Normalde sadece yaşlı erkeklerin oturup içki içtikleri bir yerdi. Bir rakı söyledim, hani şu çok seri içkilerinden; bizim poitin'e benzer. Magda'nın güzel, yuvarlak omzunun Stavros'un göğsüne nasıl sokulduğunu unutana kadar içtim Yere serilene kadar içtim.

"Beni eve götürmüşler, hiçbir şey hatırlamıyorum. ertesi gün kendi yatağında uyandım. Stavros ortalıkta yoktu. Magda'nın yataktaki görüntüsünü hatırladım ve feci bir mide bulantısıyla yataktan çıktım. Küçük Stavros da ortalarda değildi. işe gittim, ama benzin ve egzoz kokusu gene korkunç bir şekilde midemi bulandırdı. Önceki akşam gittiğim bara uğradım, olanlardan dolayı özür diledim, borcumun ne kadar olduğunu sordum. Hepsi başını salladı, muhtemelen ev yapımı oları o korkunç içkilerini kaldıramadığım için benden para alacak değillerdi. Çekine çekine, beni eve götürdüklerinde neler olduğunu sordum.

"Magda çocuğumu, benim çocuğumu, berber dedesinin yanına götürmüştü. Stavros ise, yatak odasının yerini gösterip gitmişti. Benim için yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Şoku üzerimden atabilmek için bu defa konyak söyledim, iyi bir metaksa; sonra, âdeta, sürünerek benzin istasyonuna döndüm, ama kimselerle konuşamadığımdan eve gittim. Eve! Hah! Evde kimse yoklu Dört gün gece gündüz içtikten sonra, çocuğumu benden kaçırdıklarını anladım. Sanki rüyadaymış gibi, Magda'nın kocasının bir balıkçı teknesiyle başka bir adaya gittiğini duydum. Ondan sonra, Kalatriada yolundaki hastanede uyandığımı hatırlıyorum Stavros'un ilk aşla oları Kristina ziyaretime geldi. Sakinleşmiş gibi yap, daha iyiymişsin gibi yap, o zaman seni bırakırlar' dedi. Ben de öyle yaptım, mış gibi yani."

"Bir işe yaradı mı bari?" diye sordu David. "Çok kısa bir süre için. Stavros benimle konuşmadı, oğlumu ne yaptığını söylemedi; ben de, bir daha sesimi yükseltmemem gerektiğini, yoksa, çıkarken arkalarından tüm kapıları kilitledikleri o hastaneye geri döneceğimi anladım." "Ya Stavros?"

"Sokağın karşı tarafına geçmiş, onunla birlikte yaşıyordu. Herkesin gözünün üzerimde olduğunu biliyordum, bu yüzden köyün tepesindeki o yerde içemezdim. Oradan buradan birer şişe içki aldım ve kendimi

kaybedene kadar içtim. Beni eve taşıdıkları gece hariç, o yatakta bir daha hiç uyumadım, hep kanepede yattım. Böyle ne kadar sürdü, bilmiyorum.

Sonra, Kristina gelip toparlanmam için bana yardım etti. Böylece, çok daha temiz, derli toplu ve nispeten ayık bir şekilde onu görmeye gittim. Nazikçe, oradan gitmemi, onu bırakmamı istedi. Evde kalabilirdim. Benzin pompalarının tüm kilitlerini, her şeyi değişmiş, muhasebe kayıtlarından, çek defterlerinden adımları sildirmişti. Oğlumuzun Atina'da, halasıyla yaşadığını ve onu bir daha asla görmeyeceğimi söyledi. Akli problemleri olan biriyle konuşur gibi, yakında istasyonunu satacağını, Magda'yla birlikte gidip küçük Stavros'u alacağını, başka bir yere yerleşeceğini ve kendisine yeni bir hayat kuracağını açıkladı.

Ve birden, aynen böyle olacağını anladım. Burada, oğlum olmadan, sevdiğim adam olmadan, istasyonum olmadan yapayalnız kalacaktım, iki bin pound borçla ülkeme geri dönmeden... Bir yıl içinde beş defa yüzer pound göndermeyi başarmıştım, ama bu, günde dokuz saat çalıştığımda bile yeterince zor oluyordu. Şimdi bu parayı nasıl bulacaktım ?"

"Ama bir dakika, Stavros'un bu borçtan haberi vardı, sana yardım edeceğini söylemiştir mutlaka?" David şoktaydı.

"Hayır, o bunu hiç bilmedi" dedi Vonni. "Ona hiç söylemedim. Benim param olduğunu sanıyordu, miras kaldığını, kendi tasarrufum olduğunu."

Sonra, dinlediği hikâyeyi sindirmeye çalışan David'i, dizlerinin üzerinde açık duran Yunanca konuşma kılavuzuyla mendireğin üzerinde yalnız bırakarak, oradan uzaklaştı.

Aynı gün, Vonni'nin hikâyesinin parçalarını bir araya getirmeye çalışırken, Fiona, "Anlamadığım nedir biliyor musunuz ?" dedi.

"Neden bir avukat tutmadığı mı?" diye sordu Thomas.

Elsa, "Durumu buna imkân vermiyordu" dedi. "Geride çalınmış bir para vardı, Stavros ona evini vermişti ve yabancı olduğu bu toplumun örf ve âdetlerini gerçek anlamda tanımiyordu."

"Hayır, bekle" dedi Fiona. "Benim anlamadığım, Andreas'ın neden 'Küçük Stavros Adoni'yle oynamak ve ağaçlara tırmanmak için tepedeki tavernaya gelirdi' dediği; dört yaşında bir çocuk bunu yapamazdı."

"Belki de, Stavros ve Magda burada daha uzun bir süre kaldılar, çok daha uzun bir süre" dedi David. "Çocuğu sokağın karşı tarafında yaşıyorduydu, Vonni'nin buna katlanması çok daha zor olmuştur herhalde."

Thomas, "Birimize anlatacak nasılsa" dedi. "Anlatacağına söz verdi."

David, özür diler gibi, "Onu daha fazla zorlamak istemedim" dedi.

Elsa o harika gülümsemesiyle, "Sen çok rahat konuşulabilen bir insansın David" dedi. "Sana dönerse hiç şaşmam."

Vonni, David'e, beklediğinden de kısa bir sürede döndü.

"Bana bir iyilik yapar mısın ?"

"Seve seve" dedi David.

"Rehabilitasyon sınıfları için hastaneye bir miktar çömlekçi Kili ve kalıp götürmem gerekiyor. Benimle gelir miydin? Oraya tek başıma gitmekten nefret ediyorum da. Eskiden yaptıkları gibi kapıyı üzerime kilitleyecekleri düşüncesini atamıyorum bir türlü kafamdan."

"Ama sen orada çok kalmadın ?" dedi David. "Kristina, mış gibi yapmanı söyleyerek seni oradan çıkardı?"

Vonni son derece sıradan bir şeyden söz eder gibi, "A evet, o ilkindeydi" dedi. "Sonra oraya geri döndüm ve yıllarca kaldım. Şimdi gidip Maria'nın minibüsünü alıyor ve gidiyor muyuz ?"

"Alıyor ve gidiyoruz" diye gülümsedi David.

"Genç dostum şivemi mi taklit ediyor?"

"Seni taklit etmek mi? Buna asla cüret edemem Vonni!"

Malzemeleri teslim ederlerken, Vonni, "Bahçede çok güzel bir köşe var, gel sana göstereyim" dedi. Gidip söylediği yöre olurdular ve Aya Anna'yı çevreleyen tepelerin birinden aşağıya seyrederek, Vonni sanki hiç ara vermemiş gibi, kaldığı yerden hikâye* sine devam etti.

Bu defa, acı veren bazı boşlukları da doldurarak.

"Her şeyi kaybetmiş olduğumu anlayınca, mış gibi yapmam için hiçbir neden kalmadı. Hep onun evi olarak gördüğüm evdeki eşyaları satarak içki satın aldım. Buraya girip girip çıktım. Stavros herkese, benim kötü bir anne olduğumu anlatıyordu. O zamanlar burada mahkeme, kanun, sosyal hizmet görevlisi falan yoktu... vardıysa bile, ben onları anlayacak kadar ayık ya da akli başında değildim. Küçük Stavros'u haftada bir defa görüyordum, cumartesi günleri üç saat. Yanımızda her zaman başka biri oluyordu, Stavros değil, Magda değil, bazen Stavros'un babası," bazen kız kardeşi, bazen de Andreas... ona güveniyorlardı."

"Andreas'a herkes güvenir. Sen de güveniyor muydun ?"

"Elbette. Ama ziyaretler berbat geçiyordu. Ben sürekli ağlıyordum, anlıyor musun, kaybettiğim her şey için ağlıyordum. Bir daha asla eskisi gibi olamayacak oları her şey için. Ve küçük Stavros'a sarılıp onu ne kadar çok sevdiğimi, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylüyordum. Benden ödü kopuyordu."

David, "Hayır, hayır" diye mırıldandı.

"Gerçekten öyleydi, buluşmalardan nefret ediyordu. Andreas, benimle işi bitlikten sonra çocuğu neşelendirmek için tavernanın oradaki evine götürüyor, ağaçtaki salıncağa bindiriyordu. Bense kendimi avutmak için sünger gibi içiyordum. Yıllarca böyle devam etti. Yıllarca. Onu buradan götürdüklerinde on iki yaşındaydı." "Kimler?"

"Stavros ve Magda. O sırada burada, hastanedeydim ve tuhaf bir şekilde, onların gitmesiyle, önümde hâlâ yaşanacak bir hayal olduğuna karar verdim. O yıl burada bir adam kendini öldürdü ve bu olay hepimizi müthiş sarstı, özellikle de ayyaşları. Onun soru nu da içkiydi, anlarsın ya.

"Ve içkiyi bıraktım. Söylemesi kolay. Hiç kolay değildi, ama başardım. Ne var ki, iş işten geçmişti çoktan.

"Ergenlik çağındaki oğlum gitmişti. Nereye gittiğini öğrenme ye çalışmamın hiçbir faydası yoktu. Oğlanın dedesi ihtiyar berber bile sonunda bana karşı yumuşadı. Ama bana hiçbir şey söylemedi. Küçük Stavros'a yazdım; her yıl doğum gününde dedesiyle, daha sonra da halalarıyla ona mektuplar yolladım. Bu yılki otuz dördüncü yaş gününde bile yazdım."

"Ve hiç cevap gelmedi, öyle mi ?" dedi David. "Hiç cevap gelmedi."

"Andreas bilmiyor mu ? O kadar iyi bir adam ki, sana söyleyebilir ya da oğluna, şu anda ne durumda olduğunu bildirebilirdi." "Hayır, Andreas onun nerede olduğunu bilmiyor." "Kendi bencil oğlunun Chicago'dan dönmeyeceğini de biliyor. Bunun nasıl bir duygu olduğunu anlıyordur." "David, beni dinle." "Evet?"

"Her şey karşılıklıdır. Küçük Stavros büyürken domuz gibi bir anneydim, şu anda tatlı ve iyi huylu biri olduğumu nasıl bilsin ? Temas kuracak olsa bile, bunu sırf merhametinden yapardı." "Biri ona anlatabilir" dedi David.

Vonni bu fikri elinin tersiyle itti. "Beni iyi dinle David. Adoni büyürken, Andreas taverna işletmeciliğiyle ilgili her şeyi biliyordu, Adoni babasının yalnız ve üzgün olduğunu ve onun eve dönmesini istediğini nasıl bilecek ?"

"Dediğim gibi Vonni, biri ona anlatabilir. Mesela sen." "Gülünç olma David. Adoni neredeyse babası yaşındaki, bir tahtası eksik bir kartalozu neden dinlesin? Bunu yapmaya degeceğini kendisinin görmesi lazım."

David, "Bu gençleri o kadar akılsız ki" dedi. "Chicago'daki Adoni de, her neredeyse orada olan Stavros da... Nedim sizi görmek için buraya gelmediklerini, bunda neden bir anlam göremediklerini anlamam imkansız "

"Muhtemelen ingiltere'de senin için de aynı şeyi düşünen pek çok insan var" dedi Vonni.

"O tamamen farklı bir durum."

"O mektup hâlâ yanında mı?"

"Evet, ama bu hiçbir şey demek değil" dedi David.

"David, seni çok seviyorum, ama o kadar akılsızsın ki. Annen o mektupta geri dönmen için sana yalvarıyor."

"Bunu nerede söylüyor?"

"Her satırda. Baban hasta. Her an ölebilir, bunu biliyorsun."

"Vonni!"

Vonni, "Ben ciddiym, David" dedi ve aklı başında değilken burada defalarca yaptığı gibi, gözlerini uzaklara dikip denizi seyre daldı.

On üçüncü bölüm

Elsa, Dieter'e hiçbir şey yazmamıştı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Dieter'in ciddi olduğuna kuşku yoktu. Onunla evleneceğini söylediye, buna hazır demekti. Bekâr yaşadığı onca yıldan sonra, bu onun için hiç de kolay olmayacaktı. Arkadaşlarından epeyce bir laf işitecekti. Çocuğunu terk etmiş olduğunu kabul etmenin verdiği suçluluk duygusundan nefret edecekti. Küçük Gerda'ya bir cankurtaran simidi uzatması halindeyse, bunu kabullenmesi gerekecekti. Bunu Elsa için de yapmaya hazır olduğunu söylemişti.

Şimdiye kadar, hayatlarının bu şekilde akıp gidebileceğine ve değiştirilmesi gereken hiçbir şey olmadığına gerçekten inanıyordu. Ama bir seçim yapmaya zorlandığında bunu yapmıştı. Şimdi, eve ne zaman geri döneceğini söyleme sırası Elsa'daydı, o orada onu bekliyor olacaktı.

O halde onu tutan, gitmesini engelleyen neydi ?

Elsa köyün dışındaki rüzgârlı yollardan birine kadar tek başına yürüdü. Daha önce bu taraflara hiç gelmemişti ve yalanda buradan ayrılacağından, her yeri belleğine iyice kazımak istiyordu.

Bu yolda şık restoranlar, geleneksel tavernalar ya da hediyelik eşya dükkânları yoktu. Bazen dışarıda bir iki keçinin gezindiği, küçük, yoksul evler, tavukların ve piliçlerin arasında oyun oynayan çocuklar.

Elsa durup onlara baktı.

Dieter ile onun da çocukları olacak mıydı ? Gülümsemeleri dışında her şeyleriyle bu kara gözlü Yunan çocuklarından farklı, sarışın bir kız ve oğlan.

Bu, yaşanan acıların bir kısmını unutturarak mıydı" Çocukları, onlarla birlikte yaşamayan, Gerda adlı bir üvey ablaları olduğunu bilecek miydi ?

Vonni beklenmedik bir anda evlerden birinin kapısında belirlediğinde, Elsa, bu kadar hayalperest olduğu için kendine gülümsüyordu.

"Tanrım, Vonni, her yerde karşıma çıkıyorsun!" diye bağırdı.

"Ben de sizler için aynı şeyi söyleyebilirim! Yerimden bile kıpırdamıyorum, ama mutlaka birine rastlıyorum" dedi Vonni neşeyle.

"Bu yol nereye gidiyor? Bu tarafları keşfe çıktım da."

"Aslında hiçbir yere gitmiyor üç aşağı beş yukarı aynı şey ama benim az ileride bir yere bir şey bırakmam gerekiyor, bana arkadaşlık edersen sevinirim."

Vonni hiç olmadığı kadar keyifsiz görünüyordu.

Elsa, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Demin çıktığım evdeki kadın hamile. Korası, Manos'un Irktır sinde boğulanlardan. Kadın çocuğu istemiyor. Çok karışık bir durum. Doktor Leros kürtajın lafını bile duymak istemeyeceğinden, buraya elli kilometre mesafedeki bir köye, kendi deyişle 'bu işleri halleden' bir kadını görmeye gidiyor. Mikrop kaparak, ölme riski bile var. Bu çocuğu neden doğuramayacağını ve sevemeyeceğini anlamak mümkün değil. Orada bir saat oturup hepimizin bebeğe bakmasına yardım edeceğimizi söyledim. Ama sözümü dinleyecek mi? Hayır."

Elsa, "Bu senin için olağan dışı bir durum Vonni. İnsanların sözünü dinlememesi yani" diyerek, ona takıldı.

"Bunu neden söylüyorsun ?"

"Çünkü hepimiz seni dinliyoruz ve söylediğin her şeyi dikkate alıyoruz, inan bana. David'le saatlerce, babasının hasta olabileceğine ilişkin teorin üzerinde konuştuk."

"Hasta olabileceği değil, olduğu" dedi Vonni. "Peki neye karar verdi? Sözlerim pek hoşuna gitmedi, bunu sana söyleyebilirim."

"David bütün bunların bir tuzak olduğunu, onu eve döndürmek için tasarlandığını ve döndükten sonra bir kez daha uzaklaşmasının daha zor olacağını düşünüyor. Ama sen kafasını karıştırdın." "Ben böyle bir şey yapmak istemedim" dedi Vonni. "Evet, ama bir şekilde yaptın, onu

silkelemek, düşünmesini sağlamak istedin. Ve bunu basardın. Bugün evi arayacak."

Vonni, bunu onaylandığını gösterir şekilde başını sallayıp "Güzel" dedi. Küçük ve bakımsız bir evin önünde durdu. "Ben bu eve giriyorum, sende gel Nikolas'a kocakarı ilacını vereceğim." Heybesinden küçük bir toprak kap çıkardı.

Elsa hayretle, "Kocakarı ilaçları da mı yapıyorsun ?" diye sordu.

"Hayır, aslında bu antibiyotik bir merhem, ama Nikolas dok torlara ve modern tıbbı güvenmediğinden, Doktor Leros'la bu küçük hileye başvurduk."

Elsa, Vonni'nin ihtiyar adamın basit evinde dolaşıp ortalığı toparlayışını, onunla hiç zorlanmadan Yunanca sohbet edişini, sonra da kocakarı merhemini çıkarıp büyük bir ciddiyetle bacağındaki yaraya sürüşünü seyretti.

Evden ayrılırırken, ihtiyar ikisine de gülümsedi.

Elsa ve Vonni rüzgârlı bayırdan aşağı dostça yürümeye devanı ettiler. Vonni, Elsa'ya kerteriz noktalarını gösteriyor, geçtikleri yerlerin Yunanca adlarını söyleyip anlamlarını açıklıyordu.

"Burayı seviyorsun, değil mi ?" dedi Elsa.

"Burayı bulduğum için talihliydim. Belki başka bir yer, farklı bir yer bulabilirdim, ama Aya Anna bana iyi geldi, başka bir yerde asla yapamazdım."

"Giderken gerçekten üzüleceğim" dedi Elsa

"Yoksa gidiyor musun? Almanya'ya geri mi dönüyorsun?" Vonni pek sevinmişe benzemiyordu.

Elsa, "Evet, öyle, gitmem gerekiyor" dedi.

"Geri dön, daha doğrusu, kaçtığın şeye geri dön bakalım."

"Bilmiyorsun..." diye başladı Elsa

"Bana anlattıklarını, kötü bir durumdan kaçmaya nasıl karar verdiğini, sonra onun nasıl buraya gelip seni bulduğunu ve fikrini değiştirdiğini biliyorum."

Elsa, irkilerek, "Hayır, fikrimi o değiştirmede; ben değiştirdim" dedi.

"A, öylemi?"

"Sen birini sevmenin, onunla birlikte olmanın ve kıtalar aşmanın ne demek olduğunu herkesten iyi bilirsin Vonni. Sen bunu yaptın, Tanrı aşkına. Beni anlamalısın."

"Ben onları yaptığımda daha çocuktum, okul çağında genç bir kızdım. Sense bir mesleği, kumlu bir düzeni, güvenli bir geleceği oları, kültürlü ve yetişkin bir kadınsın. Bu ikisini karşılaştırırlayız."

"Tabii ki karşılaştırabiliriz. Sen Stavros'u sevdin ve onu sevdiğin için, onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçtin, ben de aynı şeyi Dieter için yapıyorum."

Vonni durdu ve şaşkınlıkla Elsa'ya baktı.

"Bunların birbiriyle alakası bile olmadığına inanmıyorsun. Sen neden vazgeçiyorsun ? Hiçbir şeyden, işine, hâlâ güvenmediğin sevgiline, her şeye yeniden sahip oluyorsun. Kaçtığın her şeye geri dönüyorsun ve bunun bir zafer olduğunu düşünüyorsun..."

Elsa öfkelenmişti. "Bu doğru değil, Dieter benimle evlenmek istiyor. Artık her şey açık olacak. Karıkoca gibi birlikte yaşayacağız, saklanmaca bitti. Zamanı gelince de karıkoca olacağız." Gözleri çakmak çakmak parlıyordu.

"Ve kaçmanın esas nedeni... onu evlenme teklif etmeye zorlamaktı, değil mi? Yanılmıyorsam, Dieter kızını terk ettiği ve bunun önemli olmadığı düşünmediği için kendini suçlu hissettiğim söylemiştin. Ona duyduğun tiksinti geçti mi peki ?"

"Dünyaya bir kez geliyoruz Vonni. Elimizi uzatıp istediğimizi almak zorundayız."

"Bunu kimden aldığımız önemli değil. Öyle mi ?"

"Sen istediğini almadın mı ?"

"Stavros'un kimseye verilmiş bir sözü yoklu, o özgürdü."

"Ya Kristina?"

"Buraya gelene kadar Kristina'dan haberim yoktu, ayrıca Stavros onu terk etmişti ve bebek öldü, dolayısıyla farklıydı."

Elsa parladı. "Ya para? O parayı aldın. Sütten çıkmış ak kaşık olduğunu söyleyemezsin!"

"O sadece paraydı ve hepsini geri ödedim, son kuruşuna kadar!"

"Ödemiş olamazsın Vonni, bu bir fantezi; beş kuruş kazanmıyordun. Durmadan hastaneye girip çıkıyordun. O parayı nereden bulacaktın?"

"Sana nasıl olduğunu anlatayım. Karkolda yerleri silerek, Andreas'ın tavernasında sebze ayıklayarak, mezecilerde mutfak temizleyerek, çocuklarını bana emanet edebilecekleri kadar ayılır ayırmaz okulda İngilizce dersleri vermeye başlayarak."

"Bütün bu işleri yaptın ha? Yer şildin ?"

"Bende senin vasıfların yoktu Elsa... senin özgüvenin ya da çekiciliğin. Başka türlü nasıl para kazanabilirdim ?"

"Sonunda Stavros'u kafandan silip attın, değil mi ? Öyle, değil mi?"

"Neden soruyorsun ?"

"Bilmiyorum. Kararımı değiştirecek olursam bilmem iyi olur." "Yo, hayır Elsa, sen kararını verdin: geri dönecek ve elini uzatıp istediğin şeyi alacaksın."

Elsa, "Neden bu kadar acımasız, ve yıkıcısın" diye bağırdı.

"Acımasız ve yıkıcı mıyım? Ben mi? Taun aşkına Elsa, kendine gel. Ağzından çıkanı kulağın duysun. Sana daha önce de söyledim, her istediğini elde etmeye fazla alışmışsın. Bunda ciddiylim. Güzel kadınlarda aldırışsız bir bencillik vardır. Magda'da vardı, sende de var. Bu yıkıcı bir tavidir, çünkü insanı bir süre için fazla güçlü yapar. Bir süre için."

"Magda'nın çekiciliği azaldı mı? Bana bunu mu söylemek isti yorsun ?"

"Nasıl bilebilirim?"

Elsa sert bir sesle, "Bilebilirsin, biri söylemiş olabilir" dedi.

"İşin komiği biri söyledi, aslında birkaç kişi birden söyledi. Çekiciliğini kaybettiği için Stavros'u da kaybetmek üzere olduğunu Anlaşıldığı kadarıyla, işyerlerinde çalışan daha genç bir kadın varmış ve Stavros bu kadını pek sık görüyormuş." Bu düşünce Vonni'yi gülümsetti.

"Sana bu hikâyeleri ne tür insanlar anlatıyor? Laf taşıyan kinci tipler mi?"

"Dur bir düşüneyim... Muhtemelen, her şeyi kaybettiğim ve canımı dişime takarak yeniden saygın bir yere geldiğim için biraz ödüllendirilmeyi hak ettiğimi düşünen insanlar."

Elsa, alaylı bir sesle, "Sen saygınlığı önemsemezsin" dedi.

"Nasıl önemsemem! Kendimizle barışık yaşamak ve olup bitenlerden bir anlam çıkarmak için hepimizin saygı görmeye ihtiyacı vardır."

Elsa, "Sen özgür bir ruhsun, başkalarının ne düşündüğüne aldırılmazsın" diye ısrar etti.

"Ben, kendi hakkımda ne düşündüğüme bakarım, bunu önem serim. Ha, bu arada, zaman zaman onu düşünsem de, Stavros def terini kapattım. Artık saçlarının kırıştığını biliyorum, ama normal insanlar gibi konuşabilsek, 25 Mart Sokağı'na geldiğini görmek isterdim. Ama böyle bir şey olmayacak."

"Anlaşıldı, şimdi benim durumuma dönelim." Elsa işini biliyordu. "Dieter'e neden geri dönmemeliyim ? Kavga etmeden, sakın sakın anlat şunu bana. Lütfen."

"Bunun bir yaran yok Elsa." Vonni göğüs geçirdi. "Söylediğim hiçbir şeyi dikkate almayacaksın. Ne istiyorsan onu yapacaksın Unut gitsin söylediklerimi."

Ve köye kadar, tedirgin edici bir sessizlik içinde yürüdüler.

"Shirley?" "Evet Thomas?"

"Andy orada mı?"

"Gerçekten Andy'yle konuşmak istemiyorsun herhalde?" "Hayır, sadece, oğlumla, yanında top sektiren Atletik Andy olmadan konuşabilmeyi umut ediyorum; onu antrenmana, eğitime falan götürmeden."

"Senin canın kavga etmek mi istiyor Thomas?" "Hayır, tabii ki hayır, sana gayet açık bir şekilde söylüyorum: ben sadece çocuğumla konuşmak istiyorum. Tamam mı?" "İyi, bekle de çağırayım."

"Adale Adam Andy, çocuğun burnunun dibinde solumasın lütfen."

"Her zamanki gibi, kaba bir şekilde haksızlık ediyorsun. Sen ne zaman araşan Andy ortadan kayboluyor, sonra da Bill'e, babasıyla güzel güzel sohbet edip etmediğini soruyor. Senden başka sorun çıkaran kimse yok."

"Bill'i çağırır mısın lütfen, uluslararası arıyorum" dedi Thomas. "Bu kimin kabahati?"

Thomas, Shirley'nin omuz silktiğini duyar gibi oldu. "Selam baba."

Thomas, "Bugün neler yaptın Bill, hadi anlat bana" dedi ve üniversitede aileler için düzenlenen bir atletizm yarışmasını anlatmaya başlayan çocuğu yarım kulak dinledi. Bili Andy'yle birlikte, ayakları birbirine bağlı koşma yarışında birinci gelmişti.

Thomas, "Şu babaoğul yarısı denen şeyde mi ?" diye sordu, sert bir sesle.

"Hayır baba, artık öyle denmiyor; biliyorsun, bir sürü aile kendini yeniden yapılandırıyor."

"Kendini yeniden yapılandırmak mı?" Thomas soluğunu tuttu. "Öğretmenimiz öyle diyor, boşanan falan bir sürü insan var ya, onlarla ilgili bir şey herhalde."

Bu o kadar da kötü bir laf değildi, ama ne olup bittiğine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

"Öyledir herhalde. Peki artık ne deniyor?" "Büyük küçük yarışı." "Harika."

"Senin kafan bir şeye mi bozuk baba?" "Şu anda yalnız mısın, biz bize miyiz?"

"Sen aradığında Andy hep bahçeye çıkıyor. Annem de mutfakta. Neden sordun?"

"Seni sevdiğimi söylemek istedim." "Baba"

"Tamam, artık söyledim. Bu konuşmada bunu bir daha tekrarlamayacağım. Bugün sana harika bir kitap aldım Bili. Bu küçücük yerde bir kitabevi var. Yunan mitolojisinden öyküler, ama günümüz için yazılmış. Bütün öğleden sonramı onları okumakla geçirdim. Sen hiç Yunan masalı biliyor musun?"

"Altın Postu aramak için uçan çocukları anlatan, Yunan masalı midir?"

Thomas keyiflenerek, "Aynen, biraz anlatsana" dedi. "Biri kız öteki erkek iki kardeş vardı ve bir koçun sırtına binip dolaşıyorlardı..."

"Bunu okulda mı okudunuz?"

"Evet baba, yeni bir tarih öğretmenimiz var ve bize sürekli masal okutuyor."

"Bu çok iyi bir şey Bili."

"Gelecek yıl bir kardeşim olduğunda harika olacak."

Thomas yüreğinin bir kurşun külçesi gibi ağırlaştığını hissetti. Shirley gene hamileydi. Ve tabii ki, ona bunu söyleme nezaketini ya da cesaretini göstermemişti. Andy'yle birlikte yeni bir aile kuruyorlardı ve ona hiçbir şey söylememişti. Thomas hayatında kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Ama Bill'e bütün kapıları ve kanalları açık tutmak zorundaydı.

Dişlerinin arasından, "Bu kesinlikle harika bir haber" dediğini duydu.

"Andy onun için bir bebek odası hazırlıyor, duvarları badana ediyor. Ona senin de benim için bir oda hazırladığını, daha ben doğmadan, odaya kitap rafları koyduğunu anlattım."

Ve Andy koca ayaklarıyla içeri girip bu güzelim sohbeti yarıda keserken, Thomas gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Bence, Andy zavallı bebeğe, spor aletlerini, malzemelerini ve madalyalarını koyacağı raflar yapacaktır. Bu defa kitapların canı cehenneme."

Bill'in hızlı hızlı soluduğunu duydu.

"Bu haksızlık baba."

Thomas, "Hayat adil değildir Bili" dedi ve telefonu kapattı.

Vonni birkaç saat sonra Thomas'ın yüzünü gördüğünde, "Ne oldu anlat, bakalım" dedi

Thomas, sabahları ben kıpırdamadan oturmakta olduğu koltuktan kalkmadı

"Hadi Thomas, gene çocuğa saçma sapan şeyler söyledin, değil mi""

"Onu rahat, bıraktım, ona alan açtım, yapılması gereken her şeyi yaptım, sen olsan ne yapardın ?"

"Oraya geri döner, haklarıma sahip çıkar, onun yanında olurum."

Thomas kupkuru bir sesle, "Shirley hamile" dedi.

"Annesi hamileyse, sana daha da çok ihtiyacı olacak demektir. Ama hayır, sen asil ve mesafeli olmak, o çocuğa hiç de istemediği bir alan açarak kalbini kırmak zorundasın."

"Vonni, bir çocuk için doğru olanı yapmanın ne kadar zor olduğunu sen herkesten daha iyi bilirsin. Bütün hayatını, bu yüzden pişmanlık duymakla geçirdin. Anlamalısın."

"Biliyor musun, şu 'sen herkesten daha iyi bilirsin' lafından nefret ediyorum. Ben neden herkesten daha iyi bilecektim v"

"Çünkü senin elinden alınan bir çocuğun var, bu acıyı bizzat yaşadın, başkaları bunu sadece hayal edebilir."

"Senin gibi insanlar sabrımı taşıyor Thomas Hem de çok Farklı bir kuşaktan olduğumu biliyorum, oğlum senin yaşında, ama ben hiç bir zaman senin yaptığın gibi kendime acıma duygu suna kapılmadım. Üstelik, çözüm kendi elinde. Sen bu çocuğu seviyorsun, onunla arana mesafe koyan sensin, başka kimse değil."

"Anlamıyorsun, ben akademik izindeyim."

"Oğlunu görmek için memleketine geri dönecek olursan, FBI'yi peşine takacak değiller herhalde."

Thomas içini çekerek, "Keşke bu kadar basit olsaydı" dedi.

Vonni kapıya doğru yürüdü.

"Yatak odan bu tarafta Vonni." Thomas başıyla küçük odayı işaret etti.

Vonni, "Bu gece tavuklarla uyuyacağım" dedi. "Gıdaklamaları falan insana tuhaf bir şekilde huzur veriyor. Onlar hayatlarını gereksiz yere karmaşıklaştırmıyor"

Sonra, kapıyı çekip çıktı.

Fiona, Hotel Anna Beach'in yöneticisi Bay Leftides'le iş görüşmesi yapıyordu.

"Müşterilerinizin çocuklarıyla ilgilenebilirim, onları ana babalarının başından uzaklaştırabilirim. Vasıflı bir hemşireyim, benim yanımda güvende olurlar."

Bay Leftides, "Tek kelime Yunanca bilmiyorsunuz" diye karşı çıktı

"Bilmiyorum, ama burada kalan turistlerin çoğu İngilizce biliyor, İsveçlilerin ve Almanların bile hepsi İngilizce konuşuyor "

Tam o anda, lobinin karşı tarafında, otele ait hediyelik eşya dükkânında raflara mal yerleştirmekte olan Vonni'yi gördü.

"Vonni size beni anlatır, güvenilir biri olduğumu söyler" dedi. Sonra "Vonni!" diye seslendi. "Bay Leftides'e, burada çalışmak için uygun biri olduğumu söyleyebilir misin ?"

"Ne olarak ?" diye bağırdı Vonni.

"Elsa geri döndüğünde yaşayacak bir yere ihtiyacım olacak, Bay Leftides'e yatacak yer ve az bir para karşılığında burada çalışıp çalışamayacağımı soruyordum." Fiona ona yalvaran gözlerle bakıyordu.

"İşe neden ihtiyacın var, sen eve dönmüyor musun?" Vonni'nin sesi buz gibiydi.

"Hayır, dönmüyorum, Shane geri gelene kadar buradan ayrılamayacağımı biliyorsun."

"Shane geri gelmeyecek."

"Bu doğru değil. Tabii ki geri gelecek. Lütfen, Bay Leftides'e güvenilir biri olduğumu söyle."

"Sen güvenilir biri değilsin Fiona, sana geri döneceğini düşünerek kendini aldatıyorsun!"

Tenis maçı izler gibi bir ona bir ötekine bakmakta oları Bay Leftides, bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi ve omuzlarını silkerek oradan uzaklaştı.

"Bunu neden yaptın Vonni ?" Fiona'nın gözleri öfkeden yaşarmıştı.

"Gülünç duruma düşüyorsun Fiona. Düşük yapıp o sarsıntıyı geçirdiğinde herkes senin için üzüldü, yakınlık gösterdi. Ama artık kendine gelmiş olman gerekiyor, değil mi ? Asla geri dönmeyecek bir adamı salak gibi beklediğini, burada senin için hiçbir gelecek olmadığını anlamak zorundasın. Dublin'e geri dön ve hayatına kaldığın yerden devam et."

Fiona titrek bir sesle, "O kadar acımasız ve soğuksun ki. Halbuki ben dostum olduğumu sanıyordum" dedi.

"Bunu görecektir kadar aklın olsaydı, hayattaki en iyi dostun olduğumu anlardın. Dostun oları biri, uyduruk bir iş için bu otele yerleşmene ve çektiğin acıyı uzatmana neden yardım etmeye çalışsın? Burada tek başına ne yapacaksın?"

"Tek başıma olmayacağım. Arkadaşlarım var, Elsa var, Thomas var, David var."

"Hepsi geri dönecek. Sözümü dinle, tek basma kalacaksın." "Tek başıma kalsam bile, bunun ne önemi var? Sen ne düşünürsen düşün, Shane bana geri dönecek. Şimdi, çalışmak ve yaşamak için başka bir yer bulmak zorundayım." Ağladığını göstermemek için arkasını dönüp yürüdü.

"Vonni, bir 'sabah keyfi' yapmaya ne dersin ?" Andreas sık sık hediyelik eşya dükkânından içeri başım uzatır ve onu, Yanni'nin karşı kaldırımındaki dükkânında, küçük bir madenî kap içinde üç renk karışık dondurma yemeğe davet ederdi.

Vonni, "İstemem" dedi. "Bol buzlu bir şişe votkayı tercih ederdim."

Andreas irkilmişti. Vonni içmek konusunda asla şaka yapmaz ve alkolik geçmişine atıfta bulunmazdı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet, var. O yabancı çocukların hepsiyle tek tek kavga ettim, her biriyle ayrı ayrı."

"Onlardan hoşlandığını düşünüyordum, hepsi de sana çok bağlı." Andreas çok şaşırılmıştı.

"Ne oldu bilmiyorum Andreas, çok alıngan oldum, bugünlerde hiçbir şey beni memnun etmiyor. Söyledikleri her şey batıyor."

"Bu senin için yadırgatıcı bir durum, sen her zaman sükûnetini korur, ortalığı yumuşatırsın..."

"Bugünlerde değil Andreas, kendimi sürekli sorun yaratıyormuş gibi hissediyorum. Sanırım, tekne kazası ve yok yere ölen onca insan yüzünden, her şey anlamsız görünüyor gözüme. Hiçbir şeyde hiçbir anlam bulamıyorum." Küçük dükkânının içinde volta atıp duruyordu.

"Senin hayatında bir sürü anlam var" dedi Andreas. "Var mı ? Gerçekten var mı ? Ben artık hiçbir anlam göremiyorum. Ölene kadar bu ücra yerde çakılı kalacak budalanın tekiyim."

"Vonni, hepimiz ölene kadar burada çakılı kalacağız." Andreas'ın kafası karışmıştı.

"Hayır, anlamıyorsun, her nedense bütün bunlar beyhude geliyor artık. Yıllar önce de böyle hissederdim, sonra köyün tepesine çıkar, kendimi kaybedene kadar içerdim. Yeniden o yola sapmama izin verme Andreas, sen benim en iyi dostumsun." Andreas elini Vonni'nin ellerinin üzerine koydu. "Elbette ki vermeyeceğim. İçine düştüğün o kuyudan çıkmak için o kadar büyük bir mücadele verdin ki, oraya tekrar düşmene kimse izin vermez."

"Ne kadar aptalca bir hayatım oldu, Tanrım; benimle uğraşmak, bana göz kulak olmak, beni kurtarmak zorunda kalan insanlar. Sanırım, son birkaç gün içinde o genç insanlara bütün bunları anlatmam, ne kadar budala ve bencil olduğumu anlamama neden oldu. İçmek ve her şeyi unutmak istememin nedeni bu işte."

"Sen sorunlarını başkalarına yardım ederek unutan birisin, seni ayakta tutan bu, buradaki herkesin seni bu kadar çok sevmesinin nedeni bu."

"Bu doğru olsa bile, artık bana bir faydası dokunmuyor. Hem biliyor musun, artık kimseye yardım etmek istemiyorum, her şeyi unutmak, kafamdan silip atmak istiyorum. Hem artık insanlar beni sevmiyor, bundan eminim. Şu anda herkesin benden yirmi fersah uzağa kaçtığını düşünüyorum."

Andreas ani bir karar verdi. "Yardıma ihtiyacım var Vonni, ellerim kazık gibi, gelip dolmades yapmama yardım eder misin ? Asma yapraklarını sarmak için ihtiyar parmaklarımı bükemiyorum. Lütfen dükkânını kapat ve benimle yukarı, tavernaya gel. Yardım etmek için. Gelecek misin ?"

"Ve tabii ki, beni oyalayıp o şeytan içecekten uzak tutmak için bir ton kahve ve dondurma ikram edeceksin." Andreas'a bakıp belli belirsiz gülümsedi.

Andreas, "Pek tabii ki. Planım tam olarak buydu" dedi ve birlikte kapıdan çıktılar.

Thomas koşarak kireç badanalı sokak merdivenlerinden aşağı iniyordu, ama yanlarından geçerken onları görmemiş olmalı M, selam vermeden yoluna devam etti.

Öğlen, limanın orada oturup Vonni'den konuştular.

Fiona, "Onun bana yüklenmesini anlayabiliyorum, çünkü, dürüst olmak gerekirse, bir sürü insanın Shane'le bir derdi var" dedi. "Ama sizler? Bunu anlamıyorum."

Bir süre bunun üzerinde düşündüler.

"Benimle neden çatıştığını anlamak kolay" dedi Elsa. "Zavallı masum bir delikanlıya, bana evlenme teklif etmesi için şantaj yapan sürtüğün tekiyim."

Thomas, "Etti mi bari?" diye sordu.

"Evet, ama olay bundan çok daha karmaşık. Vonni sana neden saldırdı peki ?" Elsa konuyu değiştirmişti.

Thomas düşünceli düşünceli çenesini sıvazladı. "Benim durumumda, onu neyin bu kadar öfkelenendirdiğini gerçekten bilmiyorum; ama benim çocuğumla ilgili olarak bir seçim yapma şansımın olduğunu, onunsa olmadığını söyleyip durdu Ben de kendime hâkim olamadım, hiç değilse, onun gibi alkol fıçılarında kendimi kaybetmediğimi söyledim. Ama onu gücendirmek istemedim, sadece sorumlu davranmaya, doğru olanı yapmaya çalıştığımı kabul etmesini istedim."

David, Vonni'ye arka çıkmaya çalıştı. "Sana neden gıpta ettiğini anlayabilirsin aslında. Oğlunun yanma gitmesine izin verilseydi, neresi olursa olsun giderdi. Bunun kendi hatası olduğunu biliyor; onu bu kadar öfkelenendiren bu."

Fiona, "Çok bağışlayıcısın David" dedi. "Üstelik sana da insafsızca saldırdı."

"Evet, ama durumumu yanlış anladı, anne ve babamın nasıl insanlar olduğunu bilmiyor, bunu anlamasına imkân yok. O mektubu tekrar tekrar okudum, içinde babamın iyi olmadığını düşündüren hiçbir şey yok..."

Elsa, "Peki sana tam olarak neden öfkeleni ?" diye sordu. "Andreas'ın iyi bir insan olduğunu ve oğlunun geri dönüp ona yardımcı olmamakla ne kadar bencillik ettiğini söylediğim için. Andreas'ı bir şekilde yücelttiğimi ve bir sürü insanın, benim de babama yardım etmek yerine uzaklara giderek, Adoni'yle aynı şeyi yaptığımı düşünebileceğini söyledi. Ama bu tamamen farklı bir şey tabii." Masanın çevresine baktı ve yüzlerinde,

bunun hiç de o kadar farklı bir şey olmayabileceğini anlatan bir ifade görür gibi oldu.

Biraz sert bir sesle, "Gidip Maria'yı çalıştırmam lazım" dedi ve siyahlara bürünmüş genç dulun kapıdan ona el salladığı eve doğru yürüdü.

David artık Maria'yla çat pat Yunanca konuşabiliyordu. Duraklamalı ve kekelemeli bir konuşmaydı, ama Maria'nın, yakında adadan ayrılacağını düşündüğünü anlamayı başardı. Vonni ona, İngiltere'de oturan babasının hasta olduğunu söylemişti. David, "Hayır!" diye bağırdı. "O iyi! Gayet iyi!" "Vonni söylemek sen eve telefon" dedi Maria. İngilizce konuşan insanlara durumu açıklamak zaten yeterince güçtü. Maria'ya açıklamanınsa imkânı yoktu.

David, Yunanca, "Eve telefon yok" diye kekeledi. "Yiati ?" diye sordu Maria. "Neden ?" David'in bu soruya verebileceği bir cevap yoktu.

Vonni fıstıklı dolma içini asma yapraklarına özenle sardı. Sesi soluğu çıkmıyordu.

Andreas çalı gibi kaşlarının altından ona baktı Vonni kaygılı olmakla hakliydi İrinde, onu yıllar önce o korkunç içme nöbetlerine sürükleyen aynı tedirginlik ve huzursuzluk duygusu vardı

İhtiyar adam, Kristina'yla temasa geçsem ini, diye düşündü Vonni ile Kristina iyi arkadaştlar ve zamanında birbirlerine muazzam destek olmuşlardı. Ama Vonni'ye sormadan hiçbir şey yapmamaya karar verdi.

Vonni'nin yüzü her zamanki gibi kırııştı, ama bugün müthiş kaygılı görünüyordu. Kaşlarını çatıp dudağını ısırđı.

Köye tepeden bakan terasta çalışmaya devam ettiler. Vonni iki defa kalkıp hiçbir neden yokken mutfağa gitti. Andreas belli etmeden onu seyretti. Birincisinde, konyak ve zeytinyağı şişelerinin durduğu rafa uzandı.

Ama elini geri çekti.

ikincisinde, mutfağa girdi ve baktı. Hiçbir şeye dokunmadı. Yarıştan çıkmış gibi kesik kesik soluyordu.

Andreas, "Senin için ne yapabilirim Vonni ? Söyle bana" diye yalvardı.

"Hayatımda işe yarayan hiçbir şey yapmadım Andreas. Benim için kim bir şey yapabilir? Kim?"

"Kız kardeşim için, benim için, Aya Anna'daki herkes için hep iyi bir dost oldun. Bunun bir kıymeti var, değil mi?"

"Özel bir kıymeti yok. Kendime acındırmaya çalışmıyorum, bunu yapanlardan nefret ederim, sadece, geçmişte, bugünde ve gelecekte hiçbir anlam göremiyorum, hepsi bu." Sesi dümdüzdü.

"o halde git ve o konyağı aç" dedi Andreas.

"Ne konyağı?"

"Metaksayı. Oradaki rafta duruyor, sabahtan beri ona bakıp duruyorsun. Yerinden indir, kafana dik, o zaman bunu ne zaman yapacaksın diye kaygılanmaktan kurtulmuş oluruz, olacak oları olmuş olur."

"Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü bu yolu tutabilirsin. Yılların çabasını, disiplinini, direncini birkaç saat içinde heder edebilirsin. Bu, istediğin unutuşu sağlar. Alışkın olmadığın için de, muhtemelen çok kısa bir sürede sağlar."

"Ve sen, dostum olarak, bütün bunlar olurken kılını bile kıpırdatmazsın."

"Eğer bunu yapacaksan, burada, Aya Anna'dakilerin gözünden uzakta yapman daha iyi" dedi Andreas bilgece.

Vonni, acıklı bir sesle, "Yapmak istemiyorum" dedi.

"istemiyorsun, bunu biliyorum. Ama ben, geçmişte, bugünde ve gelecekte hiçbir şey görmüyorsan, görmelisin diye düşünüyorum."

"Ya sen herhangi bir şeyde bir anlam görüyor musun?" "Bu, bazı günler diğerlerine göre daha zor oluyor" dedi Andreas. "Senin, her yerde iyi dostların var Vonni."

"Hayır, sonunda onları kendimden uzaklaştırıyorum." "Bunu söylerken kimi düşünüyorsun ?"

"O akılsız Fionacığı. Ona, erkek arkadaşının geri dönmeyeceğini söyledim. Gözyaşlarına boğuldu. Hem sonra, ben onun nerede olduğunu biliyorum. O bilmiyor." "Hadiii, sıkma canını."

"Bunu yapmaya hakkım yoktu Andreas, ben Tanrı değilim." Andreas, "Sen bunu onun iyiliği için yaptın" diyerek onu teskin etmeye çalıştı.

Vonni birden, "Ona, onun nerede olduğunu söylemek zorundayım" dedi.

"Bu akıllıca olur mu, bilmiyorum ?"

"Telefonunu kullanabilir miyim Andreas ?"

"Rica ederim..."

Vonni'nin numarayı tuşladığını, sonra Fiona'yla konuştuğunu duydu. "Bugün sana bağırma hakkım olmadığını söylemek için aradım. Üzgün olduğumu söylemek için. Çok üzgünüm."

Andreas, rahatça konuşması için oradan uzaklaştı. Vonni için, hatalı olduğunu kabul etmenin ne kadar zor bir şey olduğunu biliyordu.

Fiona, Elsa'nın evinde, hiçbir şey anlamadan elindeki telefona baktı. Böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordu. Ne diyeceğini bilemedi.

"Tamam Vonni" dedi, mahcup mahcup.

"Hayır, daha tamam değil. Seninle temas kurmamasının nedeni, Atina'da hapiste olması."

"Shane hapiste! Aman Tanrım, neden?"

"Uyuşturucuyla ilgili bir şey."

"Ondan haber alamayışıma şaşmamalı. Zavallı Shane... Peki beni arayıp söylemesine izin vermiyorlar mı?"

"En sonunda seninle irtibat kurmaya çalıştı, ama sadece kefalet ücretini bulasın diye, biz de..."

"Tabii ki bulurum. Ama neden kimse bana söylemedi?"

Vonni, zayıf bir sesle, "Çünkü biz, senin onsuz daha iyi olacağını düşündük" dedi.

Fiona öfkeden köpürmüştü. "Biz, biz de kim oluyor?"

Vonni, "Yorgis ve ben, ama asıl ben" diye itiraf etti.

"Buna nasıl cüret, edersin Vonni! Hayatıma burnunu sokmaya nasıl cüret edersin? Şimdi, onu arama zahmetine girmediğimi düşünüyör. Hep senin yüzünden."

Vonni, "Ben de seni bunun için aradım zaten" dedi. "Seni ona götüreceğim."

"Ne?"

"Sana bunu borçluyum. Sabah seninle Atina feribotuna bineceğim, ne olup bittiğini göresin diye seni onun yanına, hapishaneye götüreceğim."

"Bunu neden yapıyorsun?" Fiona kuşku içindeydi.

"Sanırım, bunun senin hayatın olduğunu anladım" dedi Vonni. "Yarın sabah sekiz feribotuna binmek üzere limanda buluşalım." Sonra, geri gelip Andreas'ın karşısına oturdu.

Andreas, "Bir işe yaradı mı bari ?" diye sordu.

"Bilmiyorum, yarın belli olur. Ama her nedense, kendimi daha güçlü hissediyorum. Az önce, bazı günlerin diğerlerinden daha iyi olduğunu söylemiştin. Bugün senin için nasıl bir gün ?"

"Harika değil. Chicago'ya, Adoni'ye yazmıştım, mektubun artık eline geçmiş olması gerekiyor. Ama ses seda yok. Yazmak zordu, ama cevap gelmemesine katlanmak daha zor. Gene de mücadeleye devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum Vonni. Manos'un ve teknedeki bütün o gençlerin böyle bir şansı olmadı, o yüzden, ben sonuna kadar devam edeceğim."

"Adoni'ye yazdın demek?" Vonni'nin gözleri merakla parlamıştı.

"Evet, bunu senden ve Yorgis'ten başka kimse bilmiyor."

"O kadar sevindim ki; harika bir şey yapmışsın. Seni arayacak, inan bana."

"Sana neden inanayım ? Sen kendin hiçbir şeye inanmıyorsun ki. Senin söylediklerini neden önemseyeyim ?"

"Arayacağını biliyorum. Telesekreterin açık mı ? Açmayı hep unutuyorsun. Adoni geri dönecek, döneceğim biliyorum. Diyelim yakında geri dönüyor, odası hazır mı ?"

Andreas, omuzlarını silkerek, "Bıraktığı gibi duruyor" dedi.

"Ama odayı boyayıp onun için hazır etmeliyiz."

"Hiçbir zaman geri dönmeyebilir, kendimize yeni yürek acıları hazırlamaktan başka bir şey yapmıyoruz."

"Yılgınlığa kapılmamamız gerek, bu suçların en büyüğüdür, hadi bugün yapalım şu işi. Kahrolası dolmades'i sarmayı bitirdim nasılsa; onları buzdolabına kaldır da biraz boya çıkar. Fırçan var mı?"

"Evet, arkadaki kulübede. Biraz sertleşmiş olabilirler, bakayım tiner var mı?"

"Tamam, ama gözünü bendeni ayırma, tiner kokusu burnuma değdiği an kendimi o kaygan yamaçta bulabilirim."

Andreas ona hayretle baktı. Gerçekten büyük bir badire atlatmıştı. Yüzünde canlılık ve coşku vardı. Sırf bunu devam ettirmek için olsa bile, onunla birlikte odayı boyamaya değerdi.

O çocuk asla gelmeyecek olsa bile, bunu yapmaya değerdi.

On dördüncü bölüm

"Anne?"

"David!" Annesinin sesinde, elle tutulacak kadar büyük bir mutluluk vardı.

"Anne, mektubunu aldım. Ödülle ilgili mektubunu."

"Ah David, arayacağını adım gibi biliyordum. Biliyordum bunu. Bu kadar çabuk telefon ettiğin için o kadar iyi bir çocuksun ki."

"Aslında, henüz tam olarak ne olduğunu bilmiyorum..." Dönüş tarihleri, uçuş saatleri, masada oturulacak yerler ve törende giyeceği kıyafet konusunda emrivakiye getirilmek istemiyordu.

"Baban aradığını öğrenince o kadar sevinecek ki. Sevinçten bayram yapacak."

Göğsünde ve omuzlarında, ona baskı yaptıklarında hep hissettiği o bildik ağırlığı hissetti.

Annesi heyecanla konuşmaya devam ediyordu. "Yarım saat içinde dönmüş olur. Bu haber onu gerçekten sevindirecek."

"Cumartesi olduğu halde işe gitmedi herhalde ?"

"Yok, yok... m... dışarı çıktı sadece..."

David şaşırılmıştı.

Babası sinagoga her hafta değil, sadece önemli dinî günlerde giderdi. Cumartesi günlerini hep evde geçirirdi.

David, "Ne yapıyor?" diye sordu.

"Hiç... onu bunu işte..." Annesi net bir şey söylemekten kaçmıyordu.

David birden ürperdiğini hissetti. "Babam hasta mı yoksa?" diye sordu.

"Bunu da nereden çıkardın?" Annesinin sesindeki korkuyu duyabiliyordu.

"Bilmiyorum anne, her nedense, hasta olabileceği duygusuna kapıldım ve bunu bana söylemediğini düşündüm, ikinizin de söylemediğinizi."

Annesi merakla, "Bu duyguya aniden mi kapıldın, ta oralarda, Yunanistan'da?" diye sordu

"Öyle denebilir." David üsteledi. "Peki, doğru mu bu anne?"

Annesinin cevabını beklerken zamanın durduğunu hissetti. Saniyeler yüzyıllar gibi uzadı. Limanın yakınlarındaki telefon kulübesinden dışarı baktı: günlük yaşam aynen devam ediyor, kasalar teknelere yüklenip indiriliyor, insanlar normal bir şekilde işlerine gidiyordu.

"Baban kalınbağırsak kanseri David, ameliyat edilemiyor. Altı ay ömrünün kaldığı söylendi."

David nefesini tuttuğundan, hatta bir an sessizlik oldu.

"Kendisi biliyor mu anne? Ona söylendi mi?"

"Evet, artık öyle yapıyorlar, insanların yüzüne söylüyorlar. Ama o çok sakın."

"İstirabı var mı peki ?"

"Hayır, şaşırtıcı bir şekilde, bir sürü ilaç alıyor."

David'den bir yutkunma sesi geldi; sanki hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

"Davidciğim üzülme, o her şeyi kabullenmiş durumda, korkmuyor."

"Bana neden söylemediniz ?"

"Babanın ne kadar gururlu bir insan olduğunu bilirsin, sırf ona acıdığı için geri dönmeni istemedi, sana söylememe izin vermedi."

David perişan bir şekilde, "Anlıyorum" dedi.

"Ama bunu telepatiyle hissetmiş olmana ihtimal vermeyecektir David. Onca mesafeden bunu hissettiğini düşünsene. Akıl alır şey değil, ama sen oldum olası duyarlı bir çocuksundur."

David hayatında ender olarak bu kadar utanmıştı.

"Pazartesi günü tekrar arayacağım" dedi.

Annesi hevesle, "Planlarınla mı?" dedi.

David yıkılmış bir halde, "Planlarımla" dedi.

Thomas annesini aradı.

"O kadar uzaklardan beni arama oğlum, bütün paranı bana harcıyorsun."

"Sorun değil anne, maaşımı aynen alıyorum, söyledim sana, burada milyonerler gibi yaşamama ve Bill'e para göndermeme yetiyor da artıyor bile."

"Ve bana hoş sürprizler yapmana. Sen iyi bir evlatsın, her ay yolladığın o dergiler çok hoşuma gidiyor. Bana kalsa., asla çıkıp almam kendime."

"Bilmez olur muyum anne, her şey bize, sana gelince başka sefere. Bu senin değişmez kuralın."

"Çocuğu olan çoğu insan böyle yapar, her zaman işe yaramaza bile. Tanrı, bana seni ve kardeşini vererek bir lütufta bulundu, bu herkese nasip olan bir şey değildir."

"Anne baba olmak kolay iş değil, değil mi anne ?"

"Ben bunu pek zor bir şey olarak yaşamadım. Ama sonra, eşi mi kaybettim; ama o öldü, seninki gibi başka biriyle gitmedi."

"Bir evliliği bitirmek için iki kişi olmak gerekir anne, her şey Shirley'nin hatası değildi."

"Peki ama sen ne zaman yeni bir eş bulacaksın kendine ?"

"Bir gün bulacağım, gönlünü ferah tut, bunu ilk öğrenenlerde biri sen olacaksın. Bu arada, sana Bill'i sormak istiyordum Onunla konuşuyor musun hiç?"

"Konuştuğumu biliyorsun oğlum, onu her pazar arıyorum. Okulda gayet iyi, bol bol oyun oynuyor; şimdilerde spora merak saldı

"Bundan eminim, sıkıcı eski babası kitaplarla, şiirlerle ve bunun gibi başka şeylerle kafasını ütülemek için yanında değil nasılsa"

"Seni deli gibi özlüyor Thomas, bunu biliyorsun." "Altın Çocuk Andy ve yolda oları kardeşi nesine yetmiyor? Beni niçin istiyor ?"

"Bana, yeni bebek haberinin hiç hoşuna gitmediğini söyledi."

"Sevinçten zil takıp oynamam bekleniyordu herhalde" der: Thomas, acı bir sesle.

"Hiçbir kan bağı olmadığı halde onu seven Andy gibi, senin de yeni bebeği seveceğini sanmış, öyle dedi."

"Yeni bebeği seveceğimi mi sanmış gerçekten?" Thomas hayret içindeydi.

"O bir çocuk Thomas. Daha dokuz yaşında, babası onu ve ülkesini bırakıp gitti. Çaresizdi, neye tutunacağını bilemiyordu Andy nasıl ona babalık ediyorsa, senin de babalık edeceğin yeni bir bebek olursa, geri dönebileceğim düşündü."

"Andy hıyarın teki anne."

"Olabilir oğlum, ama o iyi bir hıyar."

"Ben de iyiyim anne "

"Bundan eminim, öyle olduğunu biliyorum, ama Bill bunu biliyor mu, tam olarak emin değilim.

Hadi anne, ben doğru olanı yaptım, ona özgürlük tanıdım, başında kalabalık etmedim. Yeni hayatına uyum sağlaması için onu rahat, bıraktım."

"Ah ah, dokuz yaşında bir çocuk bütün bunları anlardı zaten."

"Sence ne yapmalıydım peki?"

"Bilmiyorum, yakınında olabilirdin, ondan binlerce kilometre uzakta olmayabilirdin."

"Bunun bir işe yarayacağına inanıyor musun ?"

"Bilmiyorum, ama en azından, Bili öz babasının onu terk ettiğini düşünmezdi."

"Kuşkusuz. Ne demek istediğini anlıyorum anne."

Elsa, Dieter'den gelen ikinci faksı okudu.

Geçen hafta yazdıklarımı okuduğunu biliyorum Otelden, meşinin sana ileildiğini söylediler. Lütfen oyun oynamayı bırak Elsa; bana sadece ne zaman geri döneceğini söyle. Sahnedeki tek oyuncu sen değil sin, benim de sürdürmem gereken bir hayatım var. Bu nedenle, ne zaman geri döneceğini öğrenene kadar kimseye hakkımızda hiçbir şey söylemeyeceğim.

Lütfen bana bugün cevap ver.

Seni hep seveceğim.

Dieter

Elsa mesajı tekrar tekrar okudu ve Dieter'in bunları ona söylerkenki sesini hayal etmeye çalıştı. Onu gayet iyi duyabiliyordu. Hızlı, kararlı ve sabırsız bir sesle konuşan Dieter'i. Lütfen bana bugün cevap ver.

Oysa başrolde oları oydu. Bütün bunların onun hayatım, onun geleceğini ilgilendirdiğini unutmuş muydu ? Ondan bu kadar çabuk bir cevap beklemeye nasıl cüret ediyordu ? Anna Beach'e gidip ona bir email göndermeye karar verdi.

Bu büyük bir karar. Zamana ihtiyacım var. Beni sıkıştırma. Sana birkaç gün içinde yazarım.

Ben de seni hep seveceğim, ama mesele bundan ibaret değil.

Elsa

Fiona erkenden kalktı ve Aya Anna'nın üzerinde günün doğuşunu seyretti. Önceki gece Vonni'yle yaptığı konuşmaya inanamıyordu.

Ona yalan söyledikleri için Vonni ve Yorgis'e kızgındı hala. Ona, Shane'le irtibat kurulamadığını söylemeye nasıl cüret ederlerdi? Ona, Shane'in onu aptalın, kalın kafalının teki olduğu için terk etmiş olabileceği duygusunu, o iğrenç duyguyu yaşatmaya nasıl cüret ederlerdi ? Oysa, Shane onunla temas kurmaya çalışmış ve o iki işgüzar ihtiyar bunu engellemiştir.

Shane'in tek amacının, kefalet parasını bulmak olduğunu söylemişlerdi. Dışarı çıkmak, hayata devam etmek için, tabii ki önce kefalet parasını bulması gerekiyordu. Başka ne bekliyorlardı?

Onu bugün görebileceği için çok mutluydu.

Yanında Vonni'yle feribot yolculuğu düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu. Geçen akşam bütün bunları Elsa'yla konuşmamış olmayı da tercih ederdi. Elsa ona hiç arka çıkmamıştı.

Fiona filmi başa sarabilmeyi isterdi. Keşke Elsa'dan, Barbara Dublin'den para yollayana kadar, birkaç günlüğüne bin euro borç vermesini istemeseydi.

Elsa alaycı bir sesle, "İçeriden çıkıp da yüzünü dağıtsın diye sana borç para vereceğim, öyle mi ?" diye sormuştu.

"O zaman durum farklıydı" demişti Fiona. "Şoktaydı, ona haberleri tamamen yanlış bir şekilde vermiştim, anlıyor musun ?"

Elsa, Fiona'nın saçlarını yüzünden çekmişti. "Ezik ve çürükler hâlâ duruyor" demişti, yumuşak bir sesle. "O adamı sonsuza kadar tutulması gereken bir yerden çıkarman için, kimse sana borç vermeyecektir Fiona."

Fiona perişan görünüyor olmalıydı, çünkü Elsa, anında söylediklerine pişman olmuştu.

"Dinle Fiona, ne yapman gerektiği konusunda ahkâm kesen Vonni kadar kötüyüm ben de, çok zor olduğunu biliyorum, biliyorum bunu. Ama sana benim ne yapmaya çalıştığımı söyleyeceğim: olanlara, kendi durumuma objektif bir gözle bakabilmek için kendimi dışarıda tutmaya çalışıyorum. Yaşadıklarımın parçası olmak yerine tepeden bakmak için. Bu sana da yardımcı olabilir belki."

Fiona kafasını sallamıştı. "Ben bunun, bir Yunan hapisanesinde çürümekte olan zavallı Shane'e dışarıdan bakmam dışında hiçbir işe yaramayacağını düşünüyorum. O beni seviyor ve benimle temas kurmaya çalıştı. Benim bütün görebildiğim bu Elsa, Shane onu terk ettiğimi düşünüyor. Ve bunun bana hiçbir faydası yok."

Elsa ona, açlık çekenlere yardım için verilmiş bir ilanda, açlıktan ölmekte oları yetim bir çocuğun fotoğrafına bakar gibi bakmıştı. Bakışlarında, acıma, kaygı ve dünyada böyle şeylerin olmasına izin veriliyor olmasının yarattığı hayret vardı

Vonni ve Fiona limanda buluştuklarında, Vonni biletleri çoktan almıştı, iki adet gidiş dönüş bilet. Fiona, ona bugün geri dönmeyeceğini söylemek için ağzını açtı. Ama geri kapattı.

Vonni, şaşkınlıkla, "Yanına koca bir çanta almışsın" dedi.

"Belli olmaz, bilirsin ya." Fiona'nın ne demek istediği belirsizdi.

Feribot limandan uzaklaşırken, Fiona dönüp Aya Anna'ya baktı. Burada geçirdiği kısacık süre içinde ne çok şey olmuştu.

Vonni aşağı, kahve ve içki satışı yapıları büfeye inmişti. Fiona onun aniden yeniden içmeye başladığı hayal etti. Burada, bu gemide. Olabilirdi bu. Andreas David'e, Vonni'nin moralinin çok bozuk olduğunu ve yıllardır ilk kez içmekten söz ettiğini söylemişti. Tanrım lütfen, denizin ortasında böyle bir şey olmasındı.

Vonni'nin, elinde kahve ve yapış yapış görünen iki porsiyon tatlıyla döndüğünü görünce rahatladı.

"Lukumades" diye açıkladı Vonni. "Yağda kızartılmış, şekerli tarçınlı hamur parçacıkları... Bugün, bunların enerjisine çok ihtiyacın olacak."

Fiona ona müteşekkir bir ifadeyle baktı. Kadın kendini affettirmek için her şeyi yapıyordu. Fiona nazik olması gerektiğine karar verdi.

Vonni'nin elini okşayarak, "Sen inceliğin ta kendisisin" dedi. Şaşkınlık içinde, Vonni'nin gözlerinin yaşardığını gördü. Sonra, oturup keyifle lokmalarını yediler.

"Yorgis?"

"Andreas! Ben de şimdi seni geçiriyordum aklımdan, içeri gel, gel hadi!" Baş komiser, ağabeyine bir iskemle çekti.

"Yorgis, bir şey oldu..."

"iyi bir şey mi kötü bir şey mi ?" diye sordu Yorgis.

"Bilmiyorum."

"Hadi canım, biliyorsundur."

"Hayır, bilmiyorum. Telesekreterde İngilizce bir mesaj vardı. Adoni'nin çalıştığı mağazadan aramışlar. Onu görür görmez, dükkânı aramasını söylememi istiyorlar; kimsenin bulamadığı bir depo anahtarının

yerini mi soracaklarmış neymiş. Karışık bir mesajdı, ama sanki... sanki Adoni'nin..."

Yorgis ağabeyinin elini tuttu. Kelimeleri telaffuz etmekten neredeyse korkarak sordu: "Eve dönüyor olabilir diye mi düşünüyorsun ?"

Andreas, "Olabilir Yorgis, olabilir" dedi. Yüzü umutla aydınlanmıştı.

Elsa'nın arkadaşı Hannah, haber odasında Dieter'in yalnız başına oturduğunu görüp yanına gitti. Gerçekten çok önemli bir şey olmadan, Dieter hazretlerinin yanına kimse yaklaşmazdı. Ama Hannah bunun oldukça önemli ve acil olduğuna karar verdi. Az önce bir email almıştı. Çok kısa ve özlü bir mesaj.

Bu küçük kasabada kendimi son derece güvende ve huzurlu hisse diyorum. Karar vermek için iyi bir yer. Ama burada, beynim dahil herşey çok yavaş çalışıyor. Dieter beni sorarsa, ona oyun oynamadığımı söyleyebilir misin ? Her şeyi enine boyuna düşünüyorum ve onunla temas kuracağım. Muhtemelen sana sormayacaktır, ama hazırlıklı olmanı istedim.

Sevgiler Elsa

Hannah mesajı Dieter'in masasına bıraktı. "Biliyorum, sormadın ama..." dedi, tereddütlü bir sesle. "Ama bunu okumam çok iyi oldu. Teşekkür ederim Hannah." Adım hatırlamıştı; bu, Dieter için olağandışı bir durumdur.

Vonni feribotun açığından geçtiği yerleri gösterip açıklamalar yapıyordu. Şuradaki, bir zamanlar bir cüzam kolonisinin bulunduğu bir adaydı; ötede, depremde ağır hasar görmüş bir yer vardı; şurada, ilkbahar aylarında bir festival düzenleniyordu; oradaki, kimselerin bilmediği bir nedenle bütün bir köyün bir gecede Kanada'ya göç ettiği bir burundu.

"Bu ülkeye geldiğin için şanslıydın, değil mi Vonni ? Burayı o kadar çok seviyorsun ki."

"Şanslı mı? Bazen şansın ne olduğunu merak ediyorum." "Bunda merak edecek ne var ?"

"Aslında böyle bir şey olduğuna inanmıyorum. Şans yüzlerine gülsün diye bekleyen, piyango biletleri satın alan bütün o insanları düşün, Las Vegas'a giden on binler, yıldız fallarını okuyan milyonlar, dört yapraklı yonca peşinde koşanlar ya da merdiven altından geçmeyenler. Bütün bunlar oldukça anlamsız, değil mi ?" "Ama insanların biraz umuda ihtiyacı var" dedi Fiona. "Öyle olduğu kesin, ama biz şansımızı kendimiz yaratıyoruz, iyi ya da kötü olduğu sonradan anlaşılan kararlar veriyoruz, bizim dışımızda, önümüzden geçen bir kara kedinin ya da Akrep burcunda doğmuş olmamızın hiçbir etkisi yok "

Fiona gülümseyerek. "Ya da Aziz Yahuda'ya dua etmemizin diye ekledi.

Vonni, "Sen Azız Yahuda'nın adını duymuş olamayacak kadar gençsin!" dedi.

"Anneannem gözlüklerini bulmak, lotoda çıkacak numaraları bilmek, acı acı havlayan korkunç Jack Russell teriyesini sakinleştirmek için ondan medet umardı. Her şeyde Aziz Yahuda yardıma çağrılırdı. Ve o, her zaman icabet ederdi."

"Her zaman mı ?" Vonni şüpheliydi.

"Eh, en büyük torunu için değil belki! Anneannem, bana evlenecek yakışıklı ve zengin bir doktor bulması için Aziz Yahuda'dan yardım istemişti. Bu dileği tutmadı."

Fiona, umutsuz vakaların koruyucu azizi, şanlı şöhretli Yahuda'yı tek başına hezimete uğratmış ve Shane'e azimle yapışarak planları engellemişçesine, gururla sırttı.

Vonni, "Onu görmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sonlu

"Yerimde duramıyorum, bu kadar geciktiğim için bana kızmaz, umarım." Suçlarına ve hırplarına korkusundan kurtulamamıştı.

"Sana söyledim. Ona durumu açıklayacağımı, bunun senini ha tan olmadığım söyleyeceğim."

"Bunu yapacağını biliyorum Vonni, teşekkür ederim., sadece biliyorsun ki..." Fiona bir şey açıklamaya çalışarak, sıkıntıyla ellerini büküp duruyordu.

Vonni, "Anlat hadi" diyerek onu cesaretlendirdi.

"Pekâlâ. Sen Shane'i tanıdın, biraz zorluk çıkarabilir, kulağa olduğundan çok daha saldırgan gelen laflar edebilir. Bu onun tepkisini gösterme şekli. Senin... düşünmeni istemem..."

Vonni, dişlerinin arasında, "Endişelenme Fiona, hiçbir şey düşünmem" dedi.

Thomas, "Elsa! Seni gördüğüme çok sevindim" diye seslendi.

"Bu adada buna sevinen tek insan sensin herhalde."

"Ne demezsin: Ben de sandal kiralamaya gidiyordum, şöyle birkaç saat dolaşayım diye. Güvenip de benimle gelir miydin?"

"Memnuniyetle. Hemen gidebilir miyiz?"

"Elbette. David kafeye gelmeyecek, babası hastaymış, Vonni bu konuda haklı çıktı. Eve dönmek için bilet ayarlamaya çalışıyor."

"Zavallı David." Elsa üzölmüştü. "Fiona da Vonni'yle birlikte Atina'ya gitti. Shane'i içeriden çıkarması için gereken kefalet parasını ödünç vermediğim için, bu sahalı giderken bana çok kızgındı

Tek başımıza kaldık desene dedi Thomas

"Sandalla bir veda gezintisi yapmak çok hoşuma gidecek, istersen kürek çekmene yardım edebilirim."

"Yok, sen arkana yaslanıp keyfine bak. Veda gezintisi mi dedin ? Yoksa Almanya'ya geri mi dönüyorsun ?"

"Evet, gününü tam bilmiyorum, ama gidiyorum."

"Dieter buna sevindi mi ?"

"O henüz bilmiyor."

Thomas şaşırmişti. "Ona neden söylemedin?"

Elsa, "Bilmiyorum" dedi. "Henüz kesin kararımı vermediğim bir iki sorun var."

"Anlıyorum" dedi Thomas. Ama sesinden anlamadığı anlaşılıyordu.

"Ya sen Thomas, sen ne zaman geri dönüyorsun ?"

"Duruma bağılı."

"Hangi duruma?"

"Bill'in orada olmamı istediğine gerçekten inanmama." Konuşması içtendi.

Elsa, "Elbette istiyordur" dedi. "Bundan daha aşikâr ne olabilir?"

"Bu senin için nasıl bu kadar aşikâr oluyor?"

"Çünkü benim babam bizi ben küçükken terk etti. Ondan, bizim sokağı yakın bir yerde yaşamak için geri döndüğünü ve artık her gün görüşebileceğimizi duymak için her şeyimi verirdim. Dünyada bundan daha harika bir şey olamazdı. Ama hiçbir zaman olmadı."

Thomas ona hayretle baktı. Birden, her şey gözüne o kadar basit, o kadar kolay görünmüştü ki. Elini Elsa'nın omzuna attı ve capcanlı renklere boyalı sandalları kiraladıkları yere doğru yürüdüler.

Kalabalık Pire limanında, Fiona, ağır çantasını güçlükle sürükleyerek, bilet almak için ilektrikos'un yolunu tutan Vonni'nin peşinden yürüdü.

Vonni, "Burası, hem Atina'nın yanı başında, hem de kendine özgü, hoş bir yerdir" diye açıkladı. "Çok güzel küçük balık lokantaları ve bronzdan, büyük bir Apollon heykeli var; ama şimdi bunlara ayıracak zamanımız yok."

Atina metrosuna binerlerken, Fiona, "Biliyor musun, onu tekrar göreceğim için biraz korkuyorum" dedi.

Vonni kuşkulu bir sesle sordu: "Ama o seni seviyor, seni gördüğüne çok sevinecek, öyle değil mi?"

"Evet, evet, tabii ki öyle. Sadece, kefalet ücretinin ne kadar tutacağını bilmiyoruz ve öğrendiğimizde nasıl bulacağımızdan tam olarak emin değilim. Dublin'dekilerin bana yardım edecekleri türden bir şey değil bu. Evdekilere, paranın başka bir şey için gerekli olduğunu söylemeni gerekebilir."

Vonni hiçbir şey demedi.

"Ama dostça bir yüz görmek çok hoşuna gidecek elbette."

Vonni, "Onu göreceğin için gerçekten korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu.

Fiona, "Düşünüyorum da, insan sevdiği biri için her zaman biraz heyecanlanır" dedi. "Bunlar birbirinin ayrılmaz parçasıdır, öyle değil mi?"

Yorgis, Vonni ile Fiona'nın yolda olduğunu bildirmek için Atina'ya önden telefon etmişti. Onlara, kim olduklarına dair kısaca bilgi vermiş, karakoldaki polis de sözünü bitirene kadar onu dinlemişti.

"Diyeceğim, o akılsız kız bir şekilde kefalet parasını bulur da onu gözümüzün önünden uzaklaştırırsa, buna en çok biz seviniriz" dedi, keyifsiz bir sesle. "Ondan kurtulmak için, az kalsın kıza parayı biz verecektik."

Karakoldan içeri girerlerken, Fiona makyaj çantasını ve tarağını çıkarmak için durdu. Vonni, kızın alnındaki morluğun üzerine fondöten sürüşünü ve saçlarını çürüğü iyice gizleyecek şekilde tarayışını, içi sızlayarak izledi. Fiona dudaklarına biraz ruj sürdü, bileklerine ve kulaklarının arkasına kolonya sıktı.

Kendine güven vermek için aynaya bakıp gülümsedi.

Sonra, titrek bir sesle, "Artık hazırım" dedi.

Shane'e Fiona'nın yolda olduğunu, ziyaretten sadece on dakika önce söylediler.

"Parayı bulmuş mu?" diye sordu.

Genç polis memuru Dimitri, "Hangi parayı?" dedi.

Shane, hücresinin duvarını tekmeleyerek, "Siz kan emicilerin, özgürlüklerimi geri vermek için istediğiniz parayı!" diye bağırdı.

"Ziyaret için temiz bir gömlek ister misin ?" Dimitri, Shane'in söylediklerini duymazdan gelmişti.

"Her şeyin güzel ve gıcır gıcır görünmesini istiyorsunuz; hayır, yeni bir gömlek istemiyorum, gömleğinizin canı cehenneme, her şeyi olduğu gibi görsün istiyorum."

"Az sonra burada olurlar" Dimitri ketumdu

"...lar da ne demek oluyor?"

"Yanında Aya Anna'dan başka bir kadın daha var."

"Kendisi gibi bir pısrık daha, tipik Fiona davranışı, buraya gelmek için sallanıp duruyor, harekete geçtiğinde de yanında başka birini sürüklüyor."

Dimitri kapıyı kapatıp kilitlerken, aşkın nasıl bir şey olduğunu düşündü. O da nişanlıydı. Sağlam ve güvenilir bir insandı, ama bazen, alımlı bir kız oları nişanlısı için renksiz biri olabileceğini düşünüp kaygılanıyordu. Sık sık, kızların biraz tehlikeden hoşlandığını söylerlerdi. Aya Anna'daki yaşlı polis, Shane'i görmek için gelen genç kadının hemşire olduğunu, iyi kalpli ve çekici bir kız olduğunu söylemişti... Hani şu, bir icim su dediklerinden. Genellemeler yapmamalıydı.

"Yaşın kaç Andreas ?" "Altmış sekiz."

"Babam altmış altı yaşında ve ölüyor" dedi David. "Ah David, bunu duyduğum için o kadar üzgünüm ki, gerçekten çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim dostum, gerçekten üzüldüğünü biliyorum."

"Yanında olmak için eve dönecek misin ?"

"Evet, döneceğim, tabii ki döneceğim."

"Yanında olmana o kadar sevinecek ki. inan bana. Sana bir nasihatte bulunabilir miyim ? Ona karşı çok nazik ol. Vonni size öğüt vermeye çalıştığında hepinizin keyfinin kaçtığını biliyorum..." Andreas tereddüt eder gibiydi.

"Evet, buna canım sıkılmıştı, ama sonunda haklı olduğu anlaşıldı, onu bulup bunu söylemek istedim, ama burada değil..." "Evet, bugün Atina'ya gitti, ama akşam dönecek."

"Farz et ki hastalandın Andreas, oğlunun sana ne söylemesini isterdin ?"

"Sanırım, ona karşı makul bir baba olduğumu söylemesini isterdim" dedi Andreas.

"Eve döndüğümde bunu söyleyeceğim." "Bunu duymak onu mutlu edecek David."

Vonni ile Fiona'yı, Shane'i görmesi için gözaltı hücresine götürdüler.

Dimitri kapıyı açtı. "Dostların geldi" dedi kısaca. Fiona, "Shane" diye bağırdı.

"iyi sallandın

Fiona ona doğru ilerleyerek, "düne kadar nerede olduğunu bilmiyordum dedi

Shane, ona uzanan kolları görmezden gelerek, "Hıh" dedi.

"Bütün hu olanlardan ben sorumluyum, bizimle irtibat kurduğunu ona söylemedim" dedi Vonni.

"Lanet olsun, sen de kim oluyorsun?"

"Adım Vonni, ırlanda asılıyım, ama otuz küsur yıldır Aya Anna'da yaşıyorum. Artık oranın yerlisi oldum sayılır."

Shane, "Burada ne işin var ?" diye sordu.

"Seni görmeye buralara gelmesine yardımcı olmak için Fiona'ya yol arkadaşlığı yaptım."

Shane, beş karış bir suratla, "Tamam, teşekkürler" dedi. "Şimdi buradan arabayı çekip beni kız arkadaşım ile yalnız bırakır mısınız?"

Vonni, tatlı bir sesle, "Sen bilirsin Fiona" dedi.

"Hayır efendim, o bilmez. Ben bilirim" dedi Shane.

Fiona, "Vonni, beni bekleyebilirsin belki... biraz... dışarıda" diye rica etti.

Vonni, "Bana ihtiyacın olursa dışarıdayım" deyip çıktı.

Dimitri kapının arkasında bekliyordu.

Vonni "Den pirazi" dedi.

Dimitri, telaşla, "Ne?" diye sordu.

Vonni, "Yıllardır burada yaşıyorum" dedi. "Bir Yunanlı'yla evlendim, yaşça senden büyük, Yunanlı bir oğlum var, Den pirazi diyordum, önemli değil, aslında hiçbir şey önemli değil, bu akılsız kız o korkunç oğlanın bütün yaptıklarını affedecek."

"Belki de, kadınlar bu tür erkeklerden hoşlanıyorlar." Dimitri'nin yüzünden mutsuzluk akıyordu.

"Buna inanma. Kadınlar böylelerinden ne hoşlanırlar ne de âşık olurlar. Bir süre bunun aşk olduğunu düşünebilirler. Ama geçer; kadınlar akılsız olabilirler, ama gen zekâlı değildirler. Fiona yakında, hücrelerdeki o oğlanın korkunç bir bela olduğunu anlayacak. Tek sorun, bunu ne zaman anlayacağı."

Vonni'nin bu konudaki güvenli tavrı, Dimitri'yi mutlu etmiş gibiydi.

Shane "Yanında getirdiğin o kart yarasa da kim?" diye sordu.

Çok nazikti

Beriki, şüphesiz diye homurdandı

Fiona sarılıp öpmek için ona doğru uzandı, ama buna dikkat eder gibi görünmedi.

"Shane, seni görmek o kadar harika ki."

"Parayı getirdin mi ?"

"Efendim?"

"Parayı, beni dışarı çıkarmak için!"

"Ama Shane, bende hiç para yok. Bunu biliyorsun." Fiona'nın gözleri irileşmişti. Ona sarılmak için neden uzanmıyordu ?

"Sonunda buraya, sana söyleyecek hiçbir şeyim yok demek için teşekkür etmedin herhalde, değil mi ?"

"Sana söyleyeceğim çok şey var Shane..."

"Söyle o halde."

Fiona neden hâlâ sarılmadıklarını düşündü, ama konuşmaya devam etmesi gerektiğini anladı. Ona, ilk önce iyi haberleri mi versin yoksa kötü haberleri mi, bilemedi.

"iyi haber, Barbara'dan haber aldım. Hastanenin hemen yakınında çok güzel daireler varmış; hemen bir tane tutup oraya dönebiliriz."

Shane ona hiçbir şey anlamadan baktı.

Fiona çabuk çabuk konuştu. "Kötü habere gelince, bebeğimizi kaybettik. Korkunçtu, ama oldu. Doktor Leros hiçbir problem olmadığını söyledi; bir daha denemek istediğimizde..."

"Ne?"

"Üzıldüğünü biliyorum Shane, ben de çok üzıldüm, kahroldum, ama Doktor Leros dedi ki..."

"Fiona, doktor doktor diye saçmalamayı kes artık. Paran var mı yok mu, sen bana onu söyle."

"Özür dilerim Shane, ne dedin ?"

"Beni buradan çıkarmak için paran var mı dedim."

"Tabii ki yok Shane, sana söyledim, ben sent görmeye geldim, bunu konuşmaya, seni sevdiğimi ve her şeyin düzeleceğini söylemeye..."

"Her şey nasıl düzelecek ?"

"Shane, borç alacağım ve Dublin'deki o daireyi tutacağız, sonra da parayı geri ödeyeceğiz..."

"Of Fiona, zırvalamayı kes, İsa aşkına. Kefalet ücretini nereden bulacağız ?"

Ona hâlâ dokunmamış, sarılmamış, ölen bebekleri hakkında konuşmamıştı.

"Shane, bebek için üzülmedin mi ?"

"Çeneni kapa ve bana parayı hangi cehennemden bulacağımızı söyle!"

"Bir yatağa yattım ve bebeğimiz içimden akıp gitti" dedi Fiona

"O bir bebek değildi, âdet kanamasıydı. Bunu biliyorsun, sen bana parayı nasıl bulacağımızı söyle."

"Onlara soracağız, Vonni ve ben, ne kadar istediklerini soracağız, sonra da ben uğraşıp bulacağım; ama asıl önemli oları bu değil Shane..."

"Asıl önemli oları ne peki ?"

"Seni bulmuş olmam ve seni hep sevecek olmam." Bir karşılık duymayı bekleyerek ona baktı.

Hiçbir karşılık gelmedi.

"Sana tapıyorum Shane..." dedi.

"Şüphesiz."

"O zaman beni neden öpmüyorsun ?"

"Of Tanrım, aşktan konuşmayı kesip parayı kimden alabileceğimizi düşünür müsün sen ?"

Fiona kaygılı bir sesle, "Borç alabilirsek, geri ödeyebilmek için iş bulmamız gerekir" dedi.

"Sen istiyorsan kendine iş bul, benim buradan çıkar çıkmaz görmem gereken insanlar, temas kurmam gereken kişiler var. Ondan sonra bir sürü param olacak."

"Aya Anna'ya geri dönmeyecek misin ?"

"O batakhaneye mi? Asla."

"O halde nereye gideceksin Shane ?"

"Bir süre Atina'da takılacağım, sonra İstanbul'a gitmem gerekebilir. Duruma bağlı."

"Durum neye bağlı ?"

"Kimlerle görüşeceğime, ne diyeceklerine."

Fiona, Shane'in gözlerinin içine baktı. "Peki, İstanbul'a falan giderken ben de seninle gelecek miyim ?"

Shane omuzlarını silkti. "Eğer istiyorsan ama yerleşelim, iş bulalım diye başımın etini yemeyecek ve beni o dağ başına geri, sürüklemeyeceksin. İrlanda'dan, bu tür saçmalıklardan kaçıp kurtulmak için ayrıldık."

"Hayır, İrlanda'dan birbirimizi sevdiğimiz ve kimse bunu anlamadığı için, önümüze engeller çıkarıp durdukları için ayrıldık."

"Her ne hal ise" dedi Shane.

Fiona, bu ses tonunu tanıyordu. Hu, onun düğmeyi kapatma sesiydi. Çok sıkıldığı insanlarla konuşurken kullanırdı bunu. Böyle insanlardan kurtulduklarında, demi bu oh çeker ve yürürlükte bu kadar çok yasa ve kısıtlama varken neden usandırıcı insanlara karşı bir yasa yok diye sorardı.

Fiona, Shane'ı sıkıldığını biliyordu. Yavaş yavaş, Shane'in onu hiçbir zaman sevmediğini anlıyordu.

Hiçbir zaman.

Bunu kabul etmek neredeyse imkânsızdı, ama yanılmadığını biliyordu. Demek, her şey bir hiç içindi, bütün umutları ve düşleri. Onunla irtibat kurmazsa diye uykusuz geçirdiği son birkaç günün bütün korkuları ve kaygıları. Kefalet parasına ihtiyacı olmasa, onu asla aramayacaktı.

Ağzının açıldığını, gözlerinin bileştiğini biliyordu. Bunu, Shane'in ona bakışından anlıyordu.

"Aval aval neye bakıyorsun öyle ?" dedi Shane.

Fiona titrek bir sesle, "Sen beni sevmiyorsun" dedi.

"Yüce Tanrım, aynı plağı daha kaç defa çalmam gerekecek Sana, eğer istiyorsan benimle gelebileceğini söyledim. Semim sadece başımın etini yememeni rica ettim. Suç mu bu ? Söyle "

Köşede tahta bir iskemle vardı. Fiona oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Hayır Fiona, şimdi değil. Ne yapacağımızı düşünmemiz gen kirken değil. Şimdi, gözyaşları ve duygusallıkla üzerime gelmenin sırası değil. Kes şunu, sen..."

Fiona başını kaldırıp ona baktı. Saçlarını geriye atmıştı. Yaptığı makyaja rağmen, morluk hâlâ çok belirgindi.

Shane, ona dik dik baktı.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu. Nedense tiksiniş gibiydi

"Sen yaptın. Burundaki o lokantada." Fiona, daha önce, attığı dayakların lafını asla etmemişti. Bu ilk defa oluyordu.

Shane dayılanmaya başladı. "Ben yapmadım" dedi.

Fiona sakindi. "Unuttun herhalde. Zaten artık önemli değil

Gitmek üzere ayağa kalktı.

'Nereye gidiyorsun? Daha demin geldin, bu işi halletmemiz gerekiyor."

'Hayır Shane, bu işi senin kendi başına halletmen gerekiyor

'Beni tehdit etmeyi kes,

"Ben seni tehdit etmiyorum, başının etini de yemiyorum gördüm, şimdi de gidiyorum."

Yapara? Kefalet ücreti?" Yüzü çarpılmıştı 'Bak eğer istediğin buysa, sana bütün o aşk meşk laflarını ederim... Fiona gitme .

Fiona kapıyı tıklattı. Dimitri gelip açtı. Vaziyeti kavramış görünüyordu. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı

Bu Shane'ı çıldırttı. Fiona'nın üzerine atlayıp saçlarına yapıştı.

Buraya, benimle böyle oyun oynamaya gelmedin diye kükredi.

Ama Dimitri kimsenin tahmin edemeyeceği kadar hızlıydı. Kolunu Shane'in boğazına dolayıp çenesini yukarı doğru zorladı. Bu, Shane'in

polisin elinden kurtulabilmek için, Fiona'yı rahat bırakmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Bu bir spor müsabakası değildi.

Dimitri iri yapılı ve kuvvetliydi. Shane onun dengi değildi.

Fiona kapıda bir an durup ona baktı, sonra koridora çıktı ve karakolun girişine doğru yürüdü.

Vonni orada, kıdemli bir polis memuruyla oturuyordu.

"İki bin euro'dan bahsediyorlar" diye söze başladı.

Fiona, "Bırak, aralarında konuşsunlar" dedi. "O parayı benden almayacak." Başı dik, gözleri ışıltılıydı.

Vonni, umutlanmaya cesaret edemeden baktı ona. Gerçekten bitmiş olabilir miydi? Fiona özgür olabilir miydi? Hakikaten öyle gibi görünüyordu...

On beşinci holüm

Thomas küreklere asılarak sandalın rotasını limana çevirdi Sanki eve dönüyorlardı.

Tepelere doğru baktılar ve bildikleri yerleri birbirlerine işaret ettiler. Şurası, Kalatriada yolundaki hastaneydi. Şuradakiyse Andreas'ın tavernasına çıkan yol.

Ve nihayet liman ve ekose masa örtülü kafe. Her şey Kaliforniya ve Almanya'dakinden o kadar farklıydı ki. Limana girdiklerin de ikisi de içini çekti.

Gerçeklerden kaçışın sonu gelmiş gibiydi.

Sandalı sahibine iade ettiler.

İhtiyar adam, "Gezintiniz güzel geçti mi?" diye sordu.

Elsa gülümseyerek, "Çok güzel geçti" dedi.

"Avrio ? Yarın da sandal kiralamaya gelecek misiniz?" işler pek açık değildi ve ihtiyar adam olabildiğince çok müşteri ayarlama ya çalışıyordu.

"Belki, ama kesin değil" dedi Thomas.

Tutamayacağı bir söz vermek istemiyordu. Elsa'nın yarın İm tün gününü, dönüş yolculuğu için hazırlanmakla geçireceğini biliyordu. Bundan

konuşmamışlardı, ama ikisi de, kıyı boyun, yaptıkları sandal gezintisinin bir çeşit vedalaşma olduğunu biliyordu.

Limandan köye doğru yürüdüler.

Thomas, "Sonunda burayı unuttur muyuz acaba?" diye sonlu

Elsa da aynı anda, "Bizsiz sürüp giden bütün o telaşı, koşturmacayı düşünsene!" demişti.

Neredeyse aynı şeyi düşünüyor olmalarına güldüler Bir kafenin önünden geçerlerken, Thomas oturmalarını teklif etti.

"Neden olmasın?" Elsa sevinmişti. "Gelecek hafta bu saatlerde bir kafeye takılma ihtimalimiz çok düşük olacak, sonuna kadar tadını çıkaralım."

Thomas, "A, sen kendi adına konuş" dedi. "Ben hâlâ burada olacağım, kafelere takılacak, kürek çekecek ve güneşte kitap okuyacağım."

Elsa. kendinden son derece emin bir sesle itiraz etti: "Hayır, son de Kaliforniya'ya dönüş yolunda olacaksın."

"Elsa! Sen de Vonni kadar kötüsün. Daha iznimin üçüncü ajandayım, bunu söyledim sana Bir yıl dolana kadar da geri dönmeyeceğim. Hem dönebilsem bile, bu, durumu daha da berbatlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı." Elsa'nın, bu kadar emin olmasına şaşırılmıştı.

Elsa, "Sana bir kart atacağım, orada olacak ve kartımı alacaksın" diyerek güldü.

"O kadar yanılıyorsun ki. Peki, neden gitmem gerekiyor sence?"

"Çünkü bu adanın Ana Tanrıçası Vonni gitmen gerektiğini söyledi ve o ne derse o olur. Hem baksana, yatın David de gidiyor..."

"Ama sadece o gidiyor, çocuğun babası ölüyor; gitmek zorunda. Vonni onun için söylediklerinde haklıydı. Bizler ise onun nasihatlerine kulak asmıyoruz. Fiona o kaçığı görmeye Atina'ya gitti, sen adadan ayrılıyorsun, ben kalıyorum. Dörtte bir, yüksek bir oran sayılmaz."

"Oyun bitmedi daha. Vonni'nin sonunda çok daha yüksek bir oran tutturacağını söyleyebilirim."

Andreas masalarına yaklaştı.

"Yanınıza oturabilir miyim? Sizinle paylaşacağım güzel haberler var."

"Adoni ?" Elsa heyecanla soluğunu tuttu. ,

Andreas başını salladı. "Hayır, ne yazıkki o kadar güzel değil, ama gene de güzel. Küçük Fiona Shane'i terk etmiş, arkasına bile bakmadan

çekip gitmiş karakoldan. Şu anda Vonni'yle birlikte son feribottalar, akşamüzeri burada olurlar."

Thomas, "Bunları nereden öğrendin?" diye sordu.

"Polislerden biri Yorgis'e haber vermek için telefon etmiş. Fiona kefalet ücretini bulmaya bile çalışmamış; onu terk etmiş, hepsi bu kadar." Andreas bütün bunları ne kadar anlaşılmaz bulduğunu göstermek için ellerini iki yana açtı.

"Ama neden? Neden başına bu kadar dert açıyor, sonra da ona arkasını dönüp yürüyor?" Elsa şaşırılmıştı.

Andreas, tereddütlü bir sesle, "Anlaşıldığı kadarıyla, kıza vurmuş ya da bir şekilde kalbini kırmış" dedi.

Thomas söylendi. "Hiç şüphesiz bunu daha önce de yapıyordu, ama Fiona dert etmiyordu."

"Bu defa farklı olmalı. Orada, onun gerçek yüzünü görmesini neden oları bir şey oldu." Elsa düşünceliydi.

"Her neyse, böylesi çok daha iyi" dedi Andreas. "David bu akşam vedalaşmak için benim oraya yemeğe geliyor, yarın öğleden sonra adadan ayrılıyor. Siz de gelir miydiniz diye soracaktım. Yorgis Fiona'yı feribottan alıp getirecek. Ne dersiniz?"

Thomas, "Vonni de gelecek mi?" diye sordu.

"Umarım, gelirse çok sevinirim." Andreas dost bildiği bu kadar insan için yemek pişireceğini düşünüp tatlı tatlı gülümsedi.

Thomas hızlı hızlı konuştu. "Çok naziksin Andreas, ama Elsa ile benim bu akşam yemek için biriyle buluşmamız gerekiyor Keşke sözümüz olmasaydı, sana gelmeyi tercih ederdik."

Elsa mesajı hemen aldı. "Evet, çok kötü bir zamanlama" dedi "David'e yarın öğlen onu görmek için limanda olacağımızı söyleyebilir misin?"

Andreas anlamıştı.

Onların düşündüğünden çok daha fazlasını anlamıştı. "Tabii, zaten son dakikada haber verdim" diyerek içlerini rahatlattı. Ama herkes gibi o da işaretlerden anlam çıkarmayı biliyordu. İkisi yalnız kalmak istiyordu.

Ama bunu söylemedi ve nazikçe yanlarından ayrıldı. Andreas'ın garsonları ve müşterileri selamlayışım seyrettiler ihtiyar adamın arkasından bakan Thomas, hayranlıkla, "Onun kadar dengeli ve bir yere bu kadar kök salmış olmak olağanüstü bir şey" dedi.

Elsa, "Neden akşam yemeğe çıkacağımızı söyledin?" diye sordu

Thomas bir an sustu. "Aslında bilmiyorum Elsa, ama Vonni'yle bir defa daha didişmek istemeyeceğini düşündüm ve bu konuda seninle hemfikirim. Bunu ben de istemiyorum. Ben de bu gece Shane hakkında tek laf işitmek istemiyorum. Ve... ve..."

"Ve?"

"Ve gittiğinde seni özleyeceğim. Ayrılmadan önce biraz dahi birlikte olalım istedim, sadece ikimiz."

Elsa ona baktı. Yüzünde o harikulade gülümsemelerinden bin vardı.

"Bunların hepsi çok güzel nedenler Thomas ve senin lafını tekrarlayacak olursam, hepsinde seninle hemfikirim!"

Vonni ve Fiona Pire sokaklarına daldılar. Başlı başına bir şehir olan Pire, son derece hareketli bir yerdi. Kalabalığın içinde itile kakıla ilerlediler. Fiona koca çantasını peşinden güçlkle sürüklüyordu. Ama keyfi çok yerindeydi.

"Bütün bu balık lokantaları konusunda haklıymışsın Vonni. Sana bir yemek ısmarlayabilir miyim ? Ne yemeği diyeceğimi bilemiyorum, gecikmiş bir öğle yemeği mi, yoksa beş çayı mı?"

Vonni dondurma lafı duymuş bir çocuk gibi ellerini çırparak, "A, barbuni yemek isterdim doğrusu" dedi.

"Şu kırmızı balıklardan değil mi? Bu kadarım ben de biliyorum. Şuraya oturmaya ne dersin ?"

"İyi bir yere benziyor, iki porsiyon barbuni tava söyleyeyim mi?"

"Harika, ben bir şişe retsinayı da zıyan edebilirim."

Vonni, üstüne basa basa, "Elbette" dedi.

Fiona dudakım ısırıldı. Alkole asla el sürmemesi gereken bir kadına böyle bir şey söylemek ne büyük düşüncesizlikti.

inandırıcı olmayan bir sesle, "Ya da buz gibi bir şişe su" diye düzeltilti.

"Tanrı aşkına Fiona, sen retsinanı iç, bunu fazlasıyla hak ettin. Yemek arkadaşım burnunu o tiner gibi şaraba soktu diye yeniden içkiye başlayacak değilim herhalde. En berbat zamanlarımda bile ağzıma koymazdım onu. Dolayısıyla, beni yoldan çıkarman mümkün değil."

iki eski dost gibi oturup böyle büyük bir limandaki yaşamdan, gelip giden denizcilerden, yüklerini boşaltan balıkçılardan konuştular. Teknelerden inen sırt çantalı öğrencilerden ve marinaya giren lüks yatlardan...

Çok canlı bir görüntüydü.

Vonni konuşma boyunca karakolda yaşananlardan söz etmedi. Fiona'nın bundan sonra Shane'siz ne yapacağını da sormadı. Fiona isterse konuyu açardı; bu noktada ikisinin de içi rahattı.

Onları Aya Anna'ya geri götürecek feribota binme vakti geldiğinde, Fiona hesabı istedi.

Garson Fiona'ya hesabı uzatırken, "O logariasmos " dedi.

"Okulda öğrendiğimiz logaritmayı andıran bir sözcük..."

Vonni, "Hâlâ logaritma öğretiyorlar mı?" dedi. "Bırak da yarısını ben ödeyeyim."

"Benden sonra kaldırılmış olabilir" dedi Fiona. "Hayır, sok cebine o parayı, vapur biletlerini sen aldın."

Vonni karşı çıktı: "Benim hiç olmazsa bir işim var."

".Şöyle düşün bugünkü olaylar nedeniyle iki bin euro kârdayım. Bence bu, lotoda para kazanmak gibi bir şey " iki kadın birbirlerine bakıp gülümsediler. Bu, pek çok açıdan lotoda para kazanmaktan daha iyiydi.

Aya Anna'ya dönen feribotta, Vonni, Fiona'nın güverte parmaklıklarına dayanarak denize baktığını gördü.

Dudakları kıpırdıyordu. Dua ediyor olmalıydı. Ya da ağlıyordu Ya da sadece bir şeyler düşünüyordu. Ne olursa olsun, yardıma hatta konuşmaya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

David mutfakta Andreas'a yardım ediyordu.

"Bütün bunları o kadar çok özleyeceğim ki" dedi.

"Bir süre babana yemek pişirebilirsin belki."

"Aynı şey değil."

"Değil, ama çok uzun sürmeyecek. Üstelik, bundan hoşlanabilir. Defterini çıkar da not al. Sana güzel bir musakka tarifi vereceğim. İngiltere'de melitzanes bulunuyor mu?"

"Patlıcan mı? Evet, bulunuyor."

"Tamam o zaman, onun için yemek pişirdiğini görmek hoşuna gidecek."

"Öyle mi düşünüyorsun ?" David kuşkuluydu.

"Öyle düşünmüyorum, öyle olacağını biliyorum" dedi Andreas

Yorgis limandan telefon etti. Fiona ile Vonni'yi karşılamak için limana inmişti, on beş dakika içinde tavernada olurlardı.

"Yorgis, Fiona'nın acayip formda olduğunu söylüyor" dedi Andreas.

David asık bir suratla, "O salağı içeriden çıkardı o halde" diye karşılık verdi.

"Hayır, tam tersine, ben de tam bunu söyleyecektim sana. Fi ona onu terk etti. Onu orada bıraktı."

"Şimdilik. Ona geri dönecektir."

"Ben öyle düşünmüyorum, ama bırakalım bize kendisi anlatsın. Ne dersin ?"

David, "Olur" dedi. "Ben hep bu politikayı uygulamam zaten Vonni'yle barışmış mı peki ?"

"Yorgis'e göre, görüldüğü kadarıyla aralarından su sızıyor muş."

David güldü. "Sizi gidi ihtiyar dedikoducular sizi, harikulade bir ikilisiniz!"

"Sorarım sana, eğer kardeşinle dedikodu yapamazsan, kiminle yapacaksın? Defterin nerede? Eveet, bir kilo ince çekilmiş Kuzu kıyması, sonra..."

Thomas Elsa'ya "Anna Beach'e gitmek ister miydin?" diye sordu.

"Hayır, orası... bilmiyorum... fazla yapay ve gösterişli. Ayrıca bana güzel şeyler hatırlatmıyor. Dalgaların patladığı, burundaki o küçük yere gitmeye ne dersin?"

Thomas oraya gitmek istemedi. "Orası da bana o vahşi adamın Fiona'yı dövdüğü günü hatırlatıyor. Yumruğunu sıkıp kızın üzerine yürümüştü; yüzündeki bütün kemikleri kırabilirdi..."

Elsa, "Ama öyle bir şey olmadı ve Fiona onu terk etti" diyerek Thomas'ı yatıştırdı. "O zaman nereye gidelim ? Çok göz önünde bir yer olmamalı, biriyle buluşacağımızı söyledik..."

Thomas, "Neden biraz çöp şiş ve şarap alıp benim eve gitmiyoruz?" diye sordu.

"Tabii ya, harika olur. Vonni bizi görürse, bir şey deriz artık..."

"O şu anda kümes nöbetindedir, eve gelmez. Ama diyelim ki geldi, ona, güvenilmez bir Alman oları arkadaşımızın bizi ektiğini söyleriz."

"Olmaz! Buna dünyada inanmaz. Güvenilmez bir Alman! Milyon yılda bir bile çıkmaz." Elsa güldü. "Gel şuna güvenilmez bir Amerikalı diyelim..."

"Nasıl da adaletsiz ve ırkçısın! Hayır, halkıma böyle bir iftira attırmam. Güvenilmez bir İrlandalı olabilir belki."

"Olmaz, Vonni İrlandalı, güvenilir olsun olmasın onu tanıyacaktır. Başka bir milletten olması daha iyi. İngiliz mesela"

"Bu, dördümüzün arasında en güvenilir insan oları zavallı David'e o kadar büyük bir haksızlık ki. Ama olağanüstü önlemler gerektiren olağanüstü bir durum söz konusu. O halde, bizi eken kötü adam İngiliz olsun."

Elsa, "Fiona'ya bir not bırakıp eve geç döneceğimi söyleyeyim" dedi. "Sonra gider, akşam yemeği için alışverişimizi yaparız."

Fiona'da kesin bir değişiklik vardı, bunu hepsi hissedebiliyordu. Omuzlarını dik tutuyor, daha kolay gülümsüyordu. O ezik ve hafif savunmacı hali kaybolmuştu. Şimdi, eskiden nasıl bir kız olduğu anlaşılabilirdi.

Akşam yemeği servisine yardımcı olmak için koşturup duruyordu.

Hepsi de İngilizce konuşan, üç masa dolusu müşteri vardı. Fiona menüyü tercüme etti ve hepsine, dolmades'le başlamalarını tavsiye etti. Yaprak sarmaların olağanüstü lezzetli ve ev mamulü olduğu konusunda güvence verdi Hesaplı ve kaliteli ev şarabından içmelerini önerdi. Her şeyi kısa zamanda o kadar iyi organize etti ki, mutfak işlerine yardımcı olan Rina adlı küçük kız hemen servise başlayabildi.

Böylece, Andreas da, kendi ekibiyle oturup Aya Anna'nın yanıp sönen ışıklarını seyretme imkânını buldu.

"Keşke Thomas ile Elsa da bizimle birlikte olabilselerdi" dedi David.

Andreas, "Ne yaparsın, olamadılar işte" deyip omuzlarını silkti Diğerleri bilmiyordu, ama bu, üzerinde fikir yürütülecek, tartışılacak bir konu değildi.

David, boğazı düğümlenerek, "Burayı asla unutmayacağım, as la" dedi.

"Buraya daha defalarca gelecek ve bizi ziyaret edeceksin." Andreas, David'in duygusallaştığını görüp çabuk çabuk konuşmuştu.

David, "Gene geleceğim" diye söz verdi. "Aynı şey olmayacak, ama gene geleceğim."

Andreas, Fiona'ya dönüp kimsenin beklemediği bir öneride bulundu.

"Sana gelince Fiona, insanlarla ilişkilerin çok iyi, hepsiyle güzel güzel ilgileniyorsun, burada çalışmak ister miydin ?"

"Çalışmak mı? Burada mı?" Fiona kulaklarına inanamıyordu "Müşterilerle ilişkilerine baktım, tam aradığım insansın. Hem burada, Adoni'nin odasında kalabilirsin. Elsa gittiğinde kalacak bir yere ihtiyacın olacak."

Fiona, Andreas'ın elini tuttu. "Bunu bana dün akşam, hatta bu sabah söylemiş olsaydın, minnet gözyaşlarına boğulurdum. Sana tüm kalbimle teşekkür ediyorum, ama artık gelip burada çalışmam mümkün değil."

Andreas, "Köye çok uzak olduğu için mi ?" diye sordu. "Hayır, Andreas, köye uzak falan değil. Ben eve dönüyorum Dublin'e."

Bakışlarını masanın çevresinde gezdirip şaşkınlık içindeki yüzlerine baktı.

"Evet, Atina'dan dönerken, feribotta yol boyu bunu düşündüm Buraya sizlere veda etmek için döndüm."

Hannah Elsa'ya bir email yazdı.

Sevgili Elsa,

Tam olarak neyi öğrenmek istediğini bilmiyorum Ama son mailim Dieter'e gösterdim. Dikkatle okudu ve bana teşekkür etti Son derece nazikti. Hu, onun için yadırgatıcı bir tavidir. Bilmende fayda olacağım düşündüm. Hu arada, Birgit'in, Dieter'in dikkatini çekmek için masasının önünde soyunmak dışında her şeyi yaptığını ve seninkinin bundan çok rahatsız olduğunu bilersen iyi olur.

Sana bunları, her ne karar vereceksen her şeyi bilerek ver diye söylüyorum.

Ben tabii ki eve dönmeni çok isterim. Ama nerede olursan ol, biz seninle hep dost kalacağız.

Sevgiler Hannah

Thomas ve. Elsa yemeklerini bitirdiler ve balkona çıkıp çatıların üzerinden görünen denize bakarak oturdular.

"Senin oranın manzarası daha güzel" dedi Thomas.

"Yıldızları buradan da görebiliyorsun, önemli olan bu" dedi Elsa

Thomas, ağır bir ırlanda aksanıyla, "Yıldızlar nedir Joxer?" diye bir dize okudu.

"Bu dizenin kime ait olduğunu söylesem, bana ukala der miydin?"

Thomas, "Hadi söyle, utandır beni pes dedirt!" diyerek güldü.

Elsa, "Sean O'Casey'nin" dedi.

"Tam not Elsa. Gene, şairin hayranı bir öğretmen mi ?"

"Yok, değil. Dieter'le gizli bir Londra kaçamağı yapmış, bunu orada izlemiştik. Harikaydı."

Thomas, "Onunla tekrar birlikte olmayı düşünüyor musun ?" diye sordu.

"Bir sorun var" dedi Elsa.

Thomas, sevecenlikle, "Hep olmaz mı zaten ?" diye sordu.

"Öyle sanırım. Ama bu sorun biraz sıradışı: bir daha aldatmaca, insanlardan saklanıp gizlenmece olmayacağına söz veriyor. Her şey apaçık ortada olacaktı." Sesinde kuşku vardı.

Thomas şaşırarak sordu. "Bu daha iyi değil mi, açıklık yani ?"

"Ben öyle düşünüyorum, ama bir şekilde olmayabilir de." Elsa dudaklarını ısırıldı.

"Gizlilikten heyecan duyduğunu mu söylemek istiyorsun ?"

"Hayır, kesinlikle bunu söylemek istemiyorum. Sorun, asla kabullenmediği başka bir şeyin olması. Başka bir kadından bir çocuğu var."

"Siz birlikteken mi oldu bu?"

"Hayır, yıllar önce olmuş, ama o, bu küçük kızı hiçbir zaman tanımamış "

"Kaçtığın şey bu mu?"

"Ben kaçmadım, işimden ayrılp dünya turuna çıktım. Ama o gözümde düştü. İsteyerek ya da kazara çocuk sahibi oları her kes çocuğuna sahip çıkmalı, onun yanında olmalı." "O böyle düşünmüyor mu ?"

"Hayır ve her nedense, bu beni çok rahatsız etti. Ona bir daha asla güvenemeyeceğimi hissettim. Ona âşık olduğum için utanç duydum. Bütün bunları ona söyledim."

"O halde değişen ne ? Sana, şimdi ona geri dönmenin doğru olacağını düşündüren şey ne ?"

"Onunla burada görüşmemiz, beni sevdiğini, benim için her şeyi yapacağını biliyor olmam." Anladığını umarak ona baktı.

Thomas başını salladı. "Evet, ben de olsam inanırdım ona Eğer birini seviyorsan o insanı kaybetmemek için her şeyi yaparmış gibi yaparsın. Bunu ben de yaptım, biliyorum." Elsa kibarca, "Neyi yaparmış gibi yaptın ?" diye

sordu. "Bill'in benim oğlum olduğuna inanıyormuş gibi yaptım, o zamanlar Shirley'yi o kadar çok seviyordum ki, onun benim oğlum olamayacağını kesin kanıtım göstererek yüzleşemedim onunla." "O senin oğlun değil mi ?" Elsa hayret içindeydi. Thomas hikâyeyi kısaca ve duygusallaşmadan anlattı. Kısır olduğunu kanıtlayan testleri, Shirley'nin sevinç içinde hamile olduğunu haber verişini ve Bili doğduğunda, çocuğu taparcasına sevdiğini ve biyolojik babalığın artık hiçbir öneminin olmadığını fark etmesiyle gelen hiç beklenmedik ikramiyeyi.

Çocuğun gerçek babasının kim olduğunu öğrenmek için kılını bile kıpırdatmamıştı, bunun hiçbir anlamı yoktu.

Ve şimdi dönüp geriye baktığında, dram yaratmamakla doğru yaptığını görüyordu. Bili için babalık davası açmış olsaydı, boşandıktan sonra çocuğu hiçbir şekilde göremezdi. "Ona hâlâ seviyor musun ? Shirley'yi yani ?" "Hayır, bir tür nezle gibi, yaz yağmuru gibi gelip geçti. Ondan nefret de etmiyorum. Beni sinirlendiriyor. Şimdi Andy'yle bir çocukları olacak ve buna da sinirleniyorum. Hem de çok. Bir yan dan, bunu yapabildikleri için, öte yandan, Bili kendisine yeni bir kardeş gelecek diye bu kadar heyecanlı olduğu için..."

"Shirley'nin bir sevgilisi olabileceğini düşünmüş müydün hiç?" "Hayır, aklımdan bile geçilmemiştim. Ama şöyle denebilir, Bill'in varlığı, Shirley'nin bana sadık kalmadığını gösteriyordu Sanırım, bunun bir defalık bir çılgınlık olduğunu düşündüm." "Muhtemelen de öyleydi" dedi Elsa.

"Evet, bence de, ama her nedense, giderek birbirimizle daha az konuşur olduk Sonrada boşandık." Üzgün görünüyordu.

"Peki, başka birini buldun mu ?"

"Hayır, sanırım, gerçekten aramadım da. Bill'i o kadar önemsiyordum ki. Shirley, planlarını anlatabilmeleri için Andy'yi benimle görüşmeye getirdiğinde, gerçekten çok şaşırdım. Shirley sorunun 'medeni' bir şekilde çözülmesini istediğini söyledi. Gizlilikten ve mış gibi yapmaktan nefret ediyordu. Bu söylediklerinde son derece içten görünüyordu, yemin ederim. Her konuda dürüst ve açık olmamızı istiyordu." Thomas'ın sesinde küçümseme vardı.

Elsa, "Peki, bunda yanlış oları neydi ?" diye sordu.

"Ne miydi? Aylardır benden bir şeyler gizliyor ve mış gibi yapıyordu ! Âşık insanlar kendilerini müthiş beğenebilirler ve diğer herkesin planlarına uymasını beklerler."

Elsa susuyordu. Derin derin düşünüyor, bir konuda karar vermeye çalışıyordu.

Thomas, "Mızırdanıp durduğum için özür dilerim" dedi. "Hayır, tam tersine, bir konuda kafamı netleştirdin." "Ben mi?"

"Evet, eğer Dieter bir şekilde sevmeye, sayılmaya değer bir insan olacaksa, bir kızı olduğu gerçeğini kabul etmek ve onu tanımak zorunda."

Thomas, "Bu, seni kaybetmesi anlamına gelse bile mi ?" diye sordu.

"O kızın bir babaya ihtiyacı olduğuna gerçekten inanabilseydi, bu yüzden beni kaybetmezdi. Problem, rol yapıyor olabilmesi. Benim istediğimin elmas bir yüzük, saygınlık, evlilik vaadi olduğunu düşünüyor. Bu tür şeyler işte."

Thomas, "O halde, seni pek iyi tanımıyor, öyle değil mi ?" dedi.

"Ne demek istiyorsun ?"

"Demek istediğim, iki yıldan uzun süredir onunla birliktesin ve senin neye değer verdiğini anlamıyor."

"Bu kesinlikle doğru, beni zerre kadar anlamıyor, ama bu hiç önemli olmadı, işin yatak kısmı her şeyi ikinci plana itti. Demin, âşık insanlar kendilerini müthiş beğenirler ve diğerlerini önemsemezler demiştin ya, bu da o kadar doğru ki. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

Thomas, gülerek, "Dost dediğin, arada bir yeni bir fikir üretmeyecekse ne işe yarar ki ?" dedi.

"Ama sen, onu bırakmamın iyi olacağını düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil "

"Ama benim için önemli."

"O halde söyleyeyim, senin, seni anlayan biriyle birlikte olman gerektiğini düşünüyorum... öteki zımbırtının yanı sıra."

Elsa, "Hangi öteki zımbırtı ?" diye güldü.

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun Elsa; cinsellik, yatak, çekim. Bütün bunlar çok güzel, ama ancak, bunların yanı sıra karşıdaki insan tarafından anlaşılıyorsan mutlu olabilirsin." "Peki, bunların hepsini aynı kişide nasıl bulacağım Thomas "

Thomas kadehini onu doğru kaldırarak, "Ooo, bu sorunun cevabını bilseydim dünyayı yönetiyor olurum" dedi.

Andreas'ın tavernasında, masadakiler hâlâ Fiona'nın verdimi haberlerin şaşkınlığını yaşıyorlardı. Rina sofrayı topladı ve kahvelerini alıp oturdular.

David, "Annen baban biliyor mu ?" diye sordu. Fiona, "Hayır, henüz sadece ben biliyorum" dedi. "Sizlerden buradaki dostlarımdan başka kimse bilmiyor."

Gerçek hayata ve hemşireliğe dönmesi gerektiğini kabul ederek, kararını onayladıklarını mırıldandılar. Kimse Shane'in adım anmadı. Andreas, Fiona'ya, anne ve babasının buna müthiş sevineceklerinden emin olduğunu söyledi. Yorgis hastanedeki işine geri dönme imkânı olup olmadığını sordu. David ise, evde yaşa maya devam edip etmeyeceğini öğrenmek istedi. Gene kimse Shane'in adını anmadı.

Sohbete katılmayan tek kişi Vonni'ydi. Son derecede yadırgatıcı bir şekilde, gözlerini ileriye dikmiş, öylece oturuyordu. Sonunda, Fiona ona seslendi.

"Sen başından beri haklıydın Vonni, bunu itiraf etmesi gereken ilk insan benim. Haklı çıktığın için sevinmiyor musun ?"

"Bu, puan kazanılıp kaybedilen bir oyun değil, bütün hayatın geleceğin söz konusu."

"Bu,, sevinmek için ek bir neden" dedi Fiona. "'Ben sana demi,, tim' diyebilmek. Senin bunu söylemeye hakkın var."

"Ben bunu söylemek istemiyorum, hepinize yeterince laf ettim. Ve hepinizin canını sıkmayı başardım. Benim sorunum hep kendim hariç herkes için neyin doğru olduğunu bilmek oldu Andreas ve Yorgis bunu doğrulayacaklardır. Dünyayı yönet im becerisi oları, ama kendi hayatını yönetmekten âciz, salak ve buyurgan Vonni."

Sessizlik oldu. Sonra, Yorgis konuştu.

"Kız kardeşimiz Kristina'nın hayatını nasıl yoluna koyacağım bildin ama" dedi. "Sen olmasan asla toparlanamazdı."

"Ve gece gündüz demeden, burada birilerinin hayatını iyileştirmek için bir şeyler yapıyorsun, Maria'ya araba kullanmayı öğreterek, çocuklarla ilgilenerek, hastaları ziyaret ederek. Bu bana, hiç de salakça ve buyurganca gelmiyor" dedi Andreas.

"Sen olmasaydın, babamın ölmekte olduğunu asla öğrenemezdim Vonni" dedi David. "Bunu öğrenmeseydim, hayatımın sonuna kadar yaşayacağım suçluluk duygusunu düşün."

"Ve bugün benimle birlikte geldin ve beni bir kez olsun etkilemeye çalışmadın. Hayatıma müdahale ettiğini kesinlikle düşünmüyorum. Haklı olduğun ortaya çıktı" dedi Fiona. "Ve beni düşüncelerimle yalnız bıraktın. Bunu hiçbir zaman unutmayacağım."

Vonni hepsinin yüzüne teker teker baktı. O kadar müteessir olmuştu ki, kendinde konuşacak gücü bulamadı. Sonunda, İrlanda dilinde iki kelime etmeyi başardı.

Ürkek bir sesle, "Slan abhaile, Fiona" dedi.

"Bu ne demek?" diye sordu David.

"Evim evim, canım evim" dedi Fiona.

Thomas ve Elsa balkonda iki eski dost gibi konuştular. Birbirlerini yıllardan beri değil, yaklaşık iki haftadır tanıdıklarına inanmak imkânsızdı. İkisi de birbirinin en derin sırları biliyordu.

Elsa, "O halde, bir yıl dolmadan geri döneceksin" dedi. "Shirley'nin bebeği doğmadan önce."

Thomas Elsa'ya baktı. "Dönmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hey, ben kimseye ne yapması gerektiğini söylemiyorum. Vonni bize neyi yapıp neyi yapmamız gerektiğini söylediğinde hepimizin ne kadar öfkeli olduğunu hatırla. Sen bana ne yapmam gerektiğini söylemedin."

"Ama bu farklı" dedi Thomas. "Ben sana ne düşündüğünü soluyorum ve bunu gerçekten bilmek istiyorum."

"Pekâlâ... Bill'i sevdiğini, onun da seni sevdiğini düşünüyorum ve hayatta böyle güçlü, hakiki bir sevgi bulmak çok zor olduğundan, onun yanında olmamanın büyük bir kayıp olduğuna inanıyorum. Onu hayatından çıkarıp kendine yeni bir hayat kuracakmışın gibi görünmüyor. Sürekli onu düşünüyor, onun için kaygılanıyorsun. O halde neden onun yakınında olmayasın, neden beklendiğini, istendiğini hissettiği bir evi olmasın? Bebek doğduğunda onu kıskanacaktır, prensi olacağı bir yere ihtiyaç duyacaktır."

Thomas onu dikkatle dinledi.

"Bir zamanlar aramızda çok güçlü, hakiki bir sevgi vardı, ama ben Andy'ye kötü niyetli davrandım bu sevgiyi eksilttim." Thomas çok üzgün görünüyordu.

Elsa, "O zaman, dağılan parçaları yeniden birleştirmeye, çok geç olmadan bu sevgiyi pekiştirmeye çalışabilirsin belki" dedi

"Aklım seninle aynı şeyi söylüyor, ama yüreğim, her şeyi elime yüzüme bulaştıracağım için onun yolundan çekilmemin dahi doğru olacağını söylüyor... benim için olduğu kadar, onun selameti için de."

"Thomas, sonunda doğru yolu bulacaksın. Artık seni yeterince tanıyorum. Peki, gitmeden önce ki gideceksin bana benim karman çorman hayatımı ne yapacağımı söyleyecek misin ?"

"Sanırım sana, kendimizi âşık insanlardan kurtarabileceğimizi senin de kendini ondan kurtarmaya bakacağını ümit ettiğimi söyleyebilirim."

"Ama ondan kurtulmamı neden istiyorsun ? Sen benim dostumsun, ben nasıl senin iyiliğini istersem sen de benim iyiliğimi istersin. Dieter'in hayatımın aşkı olduğunu biliyorsun." Kafası karışmıştı.

Thomas, sadece, "Bana ne düşündüğümü sordun, ben de söyledim" dedi.

"Ama onu terk etmemi, ondan kurtulmamı neden istediğini anlayamıyorum bir türlü."

"Ben seni avutabilirdim."

Elsa, ağzı bir karış açık bakakaldı. Soluğu kesilerek, "Bu doğru olamaz Thomas!" dedi. "Biz sizinle arkadaşız, dostuz. Beni arzuluyor olamazsın, yıldızların ve şarabın etkisiyle böyle söylüyorsun."

Thomas başını yana eğerek, "Bana hiç o gözle bakmadın değil mi ?" diye sordu.

"Dieter gibi huzursuz ve sabırsız bir erkeğe âşık olmaktansa senin gibi kibar ve düşünceli bir insanı sevmenin ne kadar kolay olacağını düşündüm. Ama gerçekleşmeyen o kadar çok dilek tuttum ki geçmişte. Gerçekleşmesi imkânsız dilekler."

"Pekâlâ, yarından tezi yok ona dön o halde. Oyalanmanın âlemi ne?"

Elsa, cilveli bir sesle, "Çok kolay pes ediyorsun" dedi. "Hadi Elsa, ben senin söylediklerini ciddiye alma inceliğın gösterdim. Sen bunu yapmıyorsun." "Ben oyun oynuyorum sizinle." "Oynama" dedi Thomas.

Elsa yaptığına pişman olmuştu. "Erkekler yer vermek için ayağa kalktıklarında da kalkmadıklarında da kafaları bozulan o feministler gibi olduğumu biliyorum. Oyun oynuyorum, çünkü başka bir şey yapmayı bilmiyorum. Ama sizin ne yapman gerektiğini biliyorum. Bu o kadar açık ve net ki. Diğer herkesin, Dieter'in, David'in, Fiona'nın, Andreas'ın, Vonni'nin ne yapması gerektiğini de biliyorum. Net olmayan sadece benim kendi kararım."

Thomas, ilgiyle, "Vonni ne yapmalı?" diye sordu.

"Andreas ve Yorgis'e oğlunu buldurmak ve ona artık nasıl bir insan olduğunu anlatmalarını sağlamalı. Ona anlatsalardı, genç Stavros eve dönerdi."

Thomas ona gülümsedi. Müşfik bir tavırla elini okşayarak, "Savaşkan Elsa" dedi.

Tavernada, Fiona'nın dönüş yolculuğundan ve gidiş tarihinden konuşuyorlardı.

"Yarın benimle son feribota binebilirsin belki" dedi David. "Yolda birbirimize arkadaşlık ederiz, hatta Londra'ya birlikte uçabiliriz."

"Fena fikir değil, vedalaşıp ayrılmayı biraz olsun kolaylaştırabilir bu" dedi Fiona.

"Bir süreliğine" dedi Vonni. "Buraya gene geleceksiniz, ikinizin de burada bir sürü dostunuz var."

"Yarın Eleni'ye gidip vedalaşacağım ve ona her şey için teşekkür edeceğim. Doktor Leros'a da uğrayacağım."

"Ben de Maria'ya son bir direksiyon dersi verip bundan sonra Vonni'yle devam edeceğini söyleyeceğim. Olur mu Vonni ?"

Vonni, "Bu günlerde koordinasyonu nasıl ?" diye sordu.

David, "Çok daha iyi" diyerek içini rahatlattı. "Hele ona bağırılmayı becerip kendine güvenmesini sağladığında, harika oluyor."

Vonni, "insanlar bize bağırılmayı becerip kendimize güvenmemizi sağladıklarında, hepimiz harika olmuyor muyuz ?" diye homurdandı.

Andreas Fiona'ya dönüp, "İrlanda'dakilere geri döndüğünü bildirdin mi?" diye sordu.

"Daha değil, yarın Anna Beach'ten telefon edeceğim."

Andreas, "içeri gir de benim telefonumdan ara" dedi. Onca zaman önce, Manos'unn teknesiyle birlikte yitip gittiği o gün de aynı şeyi söylemişti.

"O halde arkadaşım Barbara'yla iki dakika konuşayım. Çok teşekkür ederim Andreas." Fiona koşarak mutfağa gitti.

Yorgis, "Sizin gibi genç insanların cep telefonlarının olmaması tuhaf değil mi?" diye sordu.

"Evet, garip" dedi David. "Dördümüzün de burada çalışan bir telefonumuz yok."

"Bu hiç de tuhaf değil" dedi Vonni. "Hepiniz bir şeylerden kaçırıyorsunuz. izinizi bulabilecekleri bir telefonunuzun olmasını neden isteyesiniz ?"

"Barbara?"

"Ulu Tanrım, Fiona!"

"Barbara eve dönüyorum!"

"Harika bir haber bu, ne zaman dönüyorsunuz?"

"Dönmüyoruz. Ben dönüyorum."

Hattın öteki ucunda bir sessizlik oldu.

Barbara sonunda, "Shane orada mı kalıyor?" dedi.

"Evet, öyle denebilir."

"Yazık" dedi Barbara, renk vermeden.

"Riyakârlık etme Barbara, sevindin buna."

"Haksızlık etme, onun üzgün olmasına neden sevinecekmişim'

"Ben üzgün değilim Barbara. Sen ve ben bir daireyi paylaşabilir miyiz, ne dersin ?"

"Tabii ki paylaşabiliriz, hemen bakınmaya başlayayım."

"Harika. Bu arada, anneme babama söyleyebilir misin ?"

"Elbette, onlara tam olarak ne söyleyeyim ?"

Fiona, "Eve döndüğümü" dedi. Bunu sorma gereği hissetmesine şaşırmişti.

Barbara, "Evet, ama bilirisin, o kuşaktan insanlar hep soru sormak isterler..." diye başladı.

Fiona, kayıtsız bir sesle, "Bir şeyler uydur işte" dedi.

Thomas Elsa'yla evine kadar yürüdü. Kapıya geldiklerinde onu yanağından öptü.

"Schlaf gutdedi.

Elsa, "Beni etkilemek için Almanca mı öğreniyorsun ?" diye gülümsedi.

Thomas, üzgün bir sesle, "Hayır Elsa, seni etkilemek için 'İyi uykular' demekten çok daha fazlasını yapmam gerekiyor" dedi

Elsa, "Ne gibi?" diye sordu.

"Huzursuz ve sabırsız olmam gerekiyor. Bunu deneyebilirim ama uzun zaman alabilir."

"Sen böyle çok daha iyisin Thomas, inan bana. Yarın öğlen limanda görüşmek üzere."

"Sen o saatte Almanya'ya geri dönmüş olmayacak mısın ?"

"Ya sen Kaliforniya'ya?"

Thomas, "İyi geceler güzel Elsa" dedi ve arkasını dönüp yürüdü.

Fiona, Elsa'nın dairesine dönmüş, valizini topluyordu.

"Her şeyden önce senden özür dilemek istiyorum Elsa" dedi. "Senden ödünç para almaya falan çalışarak tamamen saçmaladım."

"Hiç önemli değil, asıl ben sana karşı çok sert ve ilgisiz davrandım, özür dilemesi gereken benim."

"Artık önemli değil. Shane defterini kapattım ben. Dublin'e geri dönüyorum. Birden ona baktım ve onunla nasıl bir geleceğim olacağını ve buna değmeyeceğini gördüm. Her neyse, bu kadar çabuk bittiğine göre, bunun gerçek bir aşk olmadığı düşünüyorsundur herhalde. "

Elsa, "Hayır, bu gerçek bir aşktı" diyerek onu teselli etti. "Ama söylediğin gibi artık bitti ve bu hayatını epeyce kolaylaştıracak."

"Ben onu hayatımı kolaylaştırmak için terk etmedim" dedi Fiona. "Onu birden farklı bir açıdan gördüm, sanırım hepimizin gördüğü açıdan, ondan sonra da arkamı dönüp yürümem zor olmadı. Düşündüğüm gibi bir insan olmadığı için üzgünüm elbette. Bu, seninkinden farklı bir durum."

"Bunu neden söylüyorsun ?"

"Shane sadece, kendimi ona bağlamama tahammül ediyordu. Oysa Dieter, senin için değişeceğine söz verip ona geri dönmen için yalvarıyor. Gerçek aşk bu işte."

Elsa, bu sözleri duymazdan geldi. "Sonunda ne oldu da Shane'i terk etmeye karar verdin peki?" diye sordu.

"Sanırım, sesinde bir tür kayıtsızlık vardı, beni umursamıyordu."

Elsa, başını ağır ağır sallayarak, "Ne demek istediğini anlıyorum" dedi.

"Anlayamazsın! Senin sevgilin, dizlerinin üzerine çökmüş, ona geri dönmen için yalvarıyor. Bu tamamen farklı!"

"Demin ses tonuyla ilgili bir şey dedin ya, bu bana çok şey söylüyor. Ben denize bakmak için balkona çıkıyorum, sen de gelmek isler misin?"

"Hayır Elsa, çok yorgunum. Aynı gün içinde Atina'ya gidip geldim ve hayalimin bütün yönünü değiştirdim. Gidip uyuyacağım."

Elsa, uzun bir süre denize vuran ay ışığını seyrettikten sonra, oturma odasına döndü. Bir kâğıt aldı ve ertesi gün faksleyeceği bir mektup yazmaya başladı.

Sevgili Hannah,

Sen o kadar iyi ve özverili bir arkadaşsın ki. Hiçbir şey sormayan ve dinlemeye hep hazır. Buraya gelmemim benim için çok iyi bir karar olduğu belli oldu. Ve şu anda, hayallere değil de gerçeklere dayalı bir karar

verebildiğime göre, burada Dieter'le tekrar buluşmam daha da iyi oldu. Henüz ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Ama bu huzurlu adada birkaç gün daha kalırsam, her şey iyice netleşecek. Bu gece iki şey duydum: birini, bana insanlardan kurtulabileceğimizi, sorunlu ilişkilerimizi bitirebileceğimizi söyleyen Amerikalı bir adamım Bunu, son derece sıradan bir şeyden söz eder gibi, "insan boğmacaya yakalanabilir, ama sonunda ondan kurtulur" der gibi söyledi. Haklı olup olmadığını bilmiyorum. Sonra, İrlandalı bir kız, şanslı olduğumu çünkü Dieter'in benim için değişmeye söz verdiğini söyledi. Ve ben insanları neden değiştirmek istediğimizi düşünmeye başladım. Onları ya oldukları gibi sevmeli ya da bırakıp yolumuza devam etmeliyiz.

Burada gecenin ileri bir saati ve bu mektubu ay ışığında yazıyorum Dieter'le hayatımı, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde gözden geçiriyorum. Bu ilişki bir kaçıştı benim için. Kaçacağım epeyce şey vardı Babam evi ben çocukken terk etti; beni televizyonda görünce araya çağını umut edip durdum hep, ama hiç aramadı. Annemle birbirimize hiçbir zaman yakın olmadık; muhtemelen birbirimize çok benzediğimizden, her zaman kusursuz olmaya çalıştığımızdan.

Ama yola çıktıktan sonraki haftalarda, gerçekte kusursuz bir yaşam olmadığını, dolayısıyla da bunu aramaktan vazgeçmemiz gerektiğini öğrendim. Bu yolculukta, benden çok daha büyük sorunları olan pek çok insanla tanıştım. Bu beni tuhaf bir şekilde dinginleştirdi.

Ve seni düşündüm Hannah, seni ve Johann'la olan mutlu evliliğini Bundan beş yıl önce, evlendiğin gün, onda değiştirmek isteyeceğin hiçbir şey olmadığını söylemiştin.

işte sende bunu kısıkanıyorum, sevgili arkadaşım benim.

Sevgilerle

Elsa

On altıncı bölüm

Miriam Fine, David'in odasını hazırlamış, leylak rengi yeni bir kuştüyü yorgan ile buna uygun perdeler almış, yatağa mor bir nevresim takımı geçirmişti.

"Göze hoş ve her nedense erkeksi geliyor" dedi. "Umarım beğenir."

"Onun üzerine fazla düşme Miriam, üzerine düşülmesinden nefret ediyor" dedi kocası.

"Bunu bana sen mi söylüyorsun ? Söyle bana, evet, kapıya geldiği an ne yapacaksın ?"

"Onu tedirgin edecek hiçbir şey yapmayacağım."

"Ona sorumluluktan bahsetmeye başlayacaksın. Onu tedirgin edeceği kesin oları tek bir şey varsa o da bu!"

"Hayır, sorumluluktan bahsetmeyeceğim, en azından, o çılgın fikirlerden vazgeçmeye kararlı ve akli başında görünüyorsa."

"Eve sen hasta olduğun için dönüyor Harold. Bunu kendiliğinden anladı, ona gönderdiğim mektubu gösterdim sana. Ona hastalığından hiç söz etmedim. Bir defa bile."

"Ben ondan acıma istemiyorum, merhametini kabul etmeyeceğim." Harold Fine'in gözleri dolmuştu.

"Ama onun sevgisini kabul edebilirsin Harold, her şey bir yana, eve bunun için dönüyor, seni sevdiği için."

Fiona'nın babası anahtarı kilide sokup çevirdi, işyerinde uzun ve yorucu bir gün geçirmişti. Ellinci yaş gününe" bir hafta vardı. Ama o kendini seksen beş yaşında hissediyordu. Omuzları sertleşmiş ve tutulmuştu. Büroda, soluğunu ensesinde hissettiği genç çocuklar vardı. Bir sonraki terfi sırasında pekâlâ da es geçilebilirdi.

Canı, mahalledeki pub'a gidip üç Arjantin atmak istedi, ama sonra, Maureen'in akşam yemeğini hazırlamış olacağını düşündü Kavga çıkarmaya değmezdi.

Kapıyı açar açmaz, karısı onu karşılamak için koştu.

"Sean, buna inanmayacaksın! Fiona eve dönüyor. Bu hafta' Maureen Ryan sevinçten uçuyordu.

"Nereden biliyorsun ?"

"Sen dışarıdayken Barbara aradı."

Sean, "O hödük oradaki bankalardan işsizlik parasını çekememiş mi ? Sorun bu muymuş ?" diye homurdandı.

"Hayır, bekle de anlatayım, Fiona onu bırakmış, eve tek başına dönüyormuş!"

Sean çantasını ve akşam gazetesini bırakıp oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. "Bugün öğle yemeğinde, biri, Tanrı'nın varlığına inanıp inanmadığımı sordu" dedi. "Delikanlıya biraz büyüme sini, tabii ki Tanrı diye bir şey olmadığını söyledim. Bütün bu kötülüklerin ve kargaşanın sürmesine

hangi Tanrı izin verir? Ama şimdi cevabımı bir daha düşünmem gerekebilir. Yukarıda, ger çekten de biri olabilir. Sahiden dönüyor mu?"

"Yarın ya da öbür gün. Barbara'dan bize söylemesini rica etmiş, o da eski işine dönüp dönemeyeceğini araştırıyor."

"Güzel. Harika bir durum, öyle değil mi ? Kızlar biliyor mu ?"

"Hayır, önce sana söylemek için bekledim."

"Odasını hazırlıyoursundur herhalde?" Sean Ryan yorgun yorgun gülümsedi.

"Hayır, çünkü Fiona Barbara'yla ayrı bir evde yaşamak istiyor "Güzel. Gayet iyi olur, değil mi ?"

Fiona'nın annesi, gözleri yaşararak, "Bence, bundan iyisi can sağlığı Sean" dedi.

Andy, "Sana büyük bir sürprizim var Bili" dedi. "Annemi ve seni küçük bir seyahate götürüyorum!"

"Hey, harika! Nereye gidiyoruz ?"

"Babaannen bir grup arkadaşıyla Büyük Kanyon'a gidiyor, sana söylemişti, hatırlıyor musun ?"

"Evet?" Bili çok heyecanlanmış görünüyordu. Babası ona sil. sık Büyük Kanyon'dan bahseder, fotoğraflarım gösterir, bir gün oraya gideceklerini söylerdi. "Biz de mi oraya gidiyoruz yanı' Yüzü sabırsızlıktan ışıldıyordu.

"Shirley'ye, oraya gitmeye hep niyetlendiğimizi, hazır sen baba annenle de görüşebilecekken bunu neden yapmadığımızı sordum "Annem ne dedi peki ?"

"Benim ince bir insan olduğumu söyledi ve bu çok hoşuma gitti, ama ben bunu incelik olsun diye yapmadım, hepimiz için iyi olacağını düşündüğüm için önerdim."

Bili, "Sen ince bir insansın Andy" dedi.

"Seni çok seviyorum Bili, bunu biliyorsun ve yeni bebek doğduğunda ben de senin kadar şanslı bir insan olacağım. Sevecek iki çocuğum olacak."

"Neden benim kadar şanslı olacaksın ki ?"

"Senin iki baban yok mu ? Bu arada, Yunanistan'ı arayıp babana bu seyahatten bahsetsen iyi olur."

Bili babasını aradı, fakat karşısına telesekreter çıktı.

O da bir mesaj bıraktı.

"Baba, Andy bizi Arizona'ya, Büyük Kanyon'u görmeye götürüyor, Sierra Nevada'dan geçeceğiz ve orada babaannemle buluşacağız; o da kitap kulübünden arkadaşlarıyla gelecek. Andy oraya vardığımızda seni arayabileceğimi söylüyor, böylece babaannem ve ben sana oradan merhaba diyebileceğiz."

Sonra, telefonu Andy aldı.

"Thomas, bu mesajı biz yola çıkmadan önce almaz ve Bill'i aramak istersen diye cep numaramı bırakıyorum. Oğluna her şeyi, doğru düzgün göstermeye çalışacağım; yolda bakmak için atlası çıkardık, ama bir sürü şeyi atlayacağımı tahmin ediyorum. Geri geldiğinde, bir ara seninle tekrar gidebilir belki."

Bili, "Bir gün geri gelirse tabii" dedi.

Bili bunu söylediğinde, Andy henüz telefonu kapatmamış olduğundan, Thomas, Elsa'yı bırakıp eve dönüşünde, telesekreterdeki mesajın sonundaki bu sözleri duydu.

Uzun bir süre oturup hayatım düşündü. Kümeste el fenerinin ışığının gezindiğini gördü. Vonni'nin bu gece misafir odasında yatmaya gelmeyeceğini tahmin ederken yanılmamıştı. Vonni'nin Aya Anna'daki bu insanlar arasında yaşadığı garip, ve çileli hayatı düşündü.

Onu sadece bir ganimet olarak gören o bencil Alman'a geri dönen, güzel ve akıllı Elsa'yı düşündü. Hep kötü bir insan olarak görmeye ve göstermeye çalıştığı, o basit ve efendi adamı, Andy'yi düşündü.

Sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan Andy'yi.

Bir daha eve dönmeyebileceğin)' inanan Bill'i düşündü. Gökyüzünde yıldızlar sonene ve tepelerin ardında ilk ışıklar belirene kadar, orada öylece oturup düşündü

Birlikte son bir öğle yemeği yemek için mavi ekose örtülü restoranda buluştular.

Fiona, "Düşünsenize, buraya bu kadar sık geliyoruz ve daha adını bile bilmiyoruz" dedi.

"Adı 'Geceyarısı'" dedi David. "Harflere bak." Ve harfleri tek tek okudu: Mesanihta.

Elsa merakla soru: "Nasıl oluyor da içinden çıkıyorsun bunların?"

David, harflerin üzerinden bir defa daha geçti: "V" gibi görünen harf, aslında "N"ydi.

Elsa, büyük bir içtenlikle, "Sen şahane bir öğretmen olurdun David" dedi.

"Bilmiyorum, ben kendimden o kadar emin bir insan değilim

"Bir öğretmen için, bu çok daha iyi" dedi Thomas.

David, "Hepinizi çok özleyeceğim, İngiltere'de pek fazla arkadaşım yok" dedi.

"Benim de öyle, ama uzun süre arkadaşsız kalacak olsan buna pek şaşırırdım" dedi Thomas. "Hem unutma, direksiyon dersleriyle kendine yepyeni bir çevre edineceksin!"

"O iş burada kolay, İngiltere'de, otobanlarla falan durum biraz farklı" dedi David. "Kendi okulumu açacağımı sanmıyorum."

Fiona, "Senin Almanya'da çok arkadaşın var mı Elsa?" diye sordu.

"Yok denebilir, bir sürü tanıdığım var, ama yalnızca bir tane iyi arkadaşım var, Hannah. Hız şeridindeysen ya da öyle olduğunu düşünüyorsan, üstelik her an emre amade olmak zorundaysan, arkadaşlara ayıracak zamanın olmuyor." Sesi hüzünlüydü.

Hepsi başını salladı, bunu anlamak zor değildi.

Fiona, eve dönüş gerginliğinin azalmasına yardım edebilmek, bu büyüleyici adadaki yaşamı ve bundan nasıl etkilendiklerini biraz olsun anlatabilmek için, David'le birlikte trene binip anne ha basını görmeye gideceğini söyledi.

Elsa, "Lotus yiyenler gibi" dedi.

Thomas ona sevgiyle bakarak, "Elsa bize İngiliz edebiyatına n« kadar hâkim olduğunu göstermek istiyor" dedi.

Elsa bunu duymazdan gelip gülümseyerek, "Tennyson" dedi "Sanki hep ikinci saati oları bir ülkede, lotus yiyenlerin yaşadığı yere gelip bal gibi yemişi tattıklarında, içlerinden biri şöyle dedi 'Şükürler olsun denizci kardeşlerim, oradan oraya sürüklenip durmayacağız bundan böyle.' Düşünüyorum da, burası hepimizin üzerinde aynı etkiyi yarattı."

"Buradan ayrılari Fiona ve ben hariç" dedi David, üzgün hu sesle.

"Ama ikiniz de bir gün buraya geri geleceksiniz. Koşullar, Tennyson'ın zamanındakinden çok farklı; o, ucuz uçak biletlerinin olmadığı, daha doğrusu uçak bileti diye bir şeyin olmadığı XIX. yüzyılda yaşıyordu." Thomas onları neşelendirmeye çalışıyordu.

"Arkadaşım Barbara'nın bir gün benimle buraya gelmesini çok isterdim, ama sizens aynı şey olmasına imkân yok" dedi Fiona.

"Vonni hep burada olacak, Andreas, Yorgis ve Eleni de öyle... bir sürü insan." Thomas hâlâ işe olumlu tarafından bakıyordu.

"Ya sen Thomas, uzun bir süre daha kalacak mısın burada?" diye sordu Fiona.

Thomas, "Hayır, sanmıyorum" dedi. "Kısa bir süre sonra Kaliforniya'ya geri döneceğim sanırım." Bakışları dalgındı. Ona daha fazla soru sormak istemediler. Bunun, henüz kesinleşmemiş bir karar olduğu açıktı.

David, konuyu değiştirmek için, "Ya sen Elsa, sen ne zaman dönüyorsun ülkeneye ?" diye sordu nazikçe.

"Ben dönmüyorum."

Fiona, nefesini tutarak, "Yani burada mı kalıyorsun?" diye sordu.

"Emin değilim, ama Dieter'e geri dönmeyeceğim."

"Buna ne zaman karar verdin ?" Thomas öne doğru eğilip ona tutkuyla baktı.

"Dün akşam, balkonda, denize bakarken."

"Peki bunu kimseye söyledin mi? Dieter'e mesela?"

"Ona yazdım. Mektubu bu sabah buraya gelirken postaya verdim. Dört beş gün içinde eline geçmiş olur. Dolayısıyla, şimdi nereye gideceğime karar vermek için bol bol zamanım var." Ve Thomas'a bakıp onu Almanya'da televizyonların sevgilisi yapan o yumuşak ve sıcak tebessümlerinden biriyle gülümsedi.

Geçerken hediyelik eşya dükkânına uğrayan Andreas, Vonni'ye seslendi. "Onlara güle güle demek için Mesanihta'ya. inmiyor musun ?"

Vonni, başım kaldırmadan, "Hayır, burada kalırlarken yeterince canlarını sıktım zaten" dedi. "Bir de giderlerken huzurlarını kaçırmayayım."

"Zor bir kadınsın Vonni, çalı gibi dikenli Geçen akşam, David de Fiona da sana ne kadar minnetini olduklarını söylediler" Andreas bir şey anlamadan başını salladı

"Evet, söylediler, çok naziktiler, Yorgis ile sen de öyleydiniz, teşekkür ederim. Bu arada, anladığım kadarıyla, içimdeki içme isteği saman alevi gibi geçti. Ama diğer ikisini, Thomas ile Elsa'yı gerçekten tedirgin ettim, orada oturup onlara yaşlı bir yarasa gibi ahkâm kesmek istemiyorum. Sen ve ben yıllar önce bir sürü nasihat işittik Andreas, ama birini olsun dinledik mi ? Hayır."

"Hayatına tekrardan başlayabilseydin neleri değiştirirdin Vonni ?"
Bu, Andreas'tan beklenmedik bir soruydu. Normalde, hiçbir şeyi kurcalamaz, soru sorup yorum yapmazdı.

"Stavros'u kaybetmemek işin Magda'yla savaşırdım. O sırada kazanamazdım, ama daha sonra kazanabilirdim. Ondan sıkıldığın da bana dönebilirdi. Stavros'la benzin istasyonu işin de savaşırdım tabii. Buranın insanları adildir, orayı ona benim aldığımı bilirlerdi. Sonra, oğlumu büyütebilirdim. Ama bunların hişbirini yapmadım, çözümlün rakı şişesinin dibinde bir yerde olduğunu düşündüm. O zaman da olmadı işte." Umutsuzlukla çevresine bakındı. Andreas, kibarca, "O zaman kimse sana böyle bir nasihatte bulundu mu ?" diye sordu.

"Evet, Doktor Leros'un babası ve kız kardeşin Kristina benimle konuştular, ama ben başımı içkiye o kadar gömmüştüm ki onları dinleyemedim."

Andreas, "Bana şans verilseydi neleri değiştireceğimi sormadın" dedi.

"Sanırım, Adoni'yi burada tutmanın bir yolunu bulurdun. Yanılıyor muyum ?"

"Hayır, tabii ki bunu yapardım. Ama bana bunu söyleyen insanları dinler miydin ? Hayır." Gözlerinde hüznün vardı. "Ve yirmi beş yıl önce sana evlenme teklif ederdim."

Vonni ona hayretle baktı. "Andreas! Böyle bir şey söylüyor olamazsın. Biz birbirimize hiçbir zaman âşık olmadık."

"Ben kanma da âşık değildim; gerçek anlamda yani. İnsanların kitaplarda okudukları ya da şarkılarını söyledikleri gibi değil. Biz güzel güzel geçindik ve birbirimize arkadaşlık ettik. Sen ve ben çok iyi arkadaş olabilirdik."

Vonni, zayıf bir sesle, "Biz zaten çok iyi arkadaşız Andreas" dedi Andreas, "Evet, ama..." diye mırıldandı. "Hayır, asla yürümezdi, beş dakika bile. inan bana. Sen doğru olanı yaptın. Ben Stavros'u, tam da kitaplarda okuduğun, şarkılarını söylediğin ve hayal ettiğin şekilde sevdim. Başka türlü bir sevgiye asla razı gelmezdim."

Vonni bunu, konuşmayı yeniden normale döndüren, makul bir tarzda söylemişti.

"Öyleyse, böylesi daha iyi oldu" dedi Andreas.

"Kesinlikle. Hem sen beni dinle, Adoni seni görmek işin geri gelecek derken ciddiymdim. Dönecek, bunu biliyorum."

Andreas koca kafasını salladı. "Hayır, bu sadece bir dilek, bir peri masalı."

"O. otuz dört yaşında bir adam, ona yazdın, tabii ki gelecek." "O halde, neden hâlâ aramadı ya da iki satır yazmadı?" Vonni'ye, Adoni'nin geri gelmiş olabileceğini düşündüren esrarengiz telefon mesajından bahsetmek istemedi. Bu bir hata, bir yanlış anlama olabilirdi, kendisi ve kardeşi gibi onu da boş yere umutlandırmak istemedi. Ama Vonni, gelen telefondan habersiz olduğu halde, inancını koruyordu.

"Biraz zamana ihtiyacı var Andreas. Chicago buraya çok uzak. Kafasını toparlaması gerekecek. Ama buraya gelecek."

Andreas, "Teşekkür ederim Vonni, sen gerçekten iyi bir arkadaşsın" dedi ve gürültüyle burnunu çekti.

Shane, "Hey, Dimitri ?" diye seslendi.

"Evet ?" Dimitri'nin sesi soğuktu. Sırf sevgisinden ve iyi niyetinden Shane denen bu adamı ziyarete gelen o tatlı kıza yapıları saldın kadar şiddetlisini görmemişti hiç.

"Bir mektup yazabilir miyim ?"

"Gidip kâğıt getireyim."

Dimitri arada bir gidip içeri bakıyordu; Shane yazıyor, düşünüyor, sonra gene yazıyordu. Sonunda kalemi bıraktı ve bir zarf istedi.

"Mektubunu biz zarflayacağız. Sen bana nereye gideceğini söyle." Dimitri onunla zaman kaybetmek istemiyordu.

"Nah zarflarsınız" dedi Shane. "Mektubumu size okutacak değilim."

Dimitri omzunu silkti ve "Paşa gönlün bilir" deyip gitti.

Birkaç saat sonra, Shane içeriden seslendi.

Dimitri adresi yazdı... Andreas'ın tavernası, Aya Anna.

"Ne tuhaf!" dedi.

"O lanet olası adresi sen istedin, eleştirmeye başlama dedi Shane.

"Hayır, eleştirmiyorum, sadece, o adamın oğlunu tanıyorum, Adoni arkadaşım olur."

"Arkadaş mı? Hah. Babası onun için pek iyi düşünmüyor" dedi Shane.

Dimitri, büyük bir ağırbaşlılıkla, "Bir konuda görüş ayrılığına düştüler, bu, pek çok baba ve oğul arasında olan şey" dedi.

Kalkıştan yarım saat önce feribotta buluşmaya karar verdiler Ve hep birlikte, artık adının Geceyarısı olduğunu bildikleri kafeden kalkıp farklı yönere dağıldılar.

Fiona ve David dostlarına veda etmeye gittiler. Herkes onlara birer hediye hazırlamıştı.

Maria David'e, anne babasına götürmesi için bir kek yapmıştı. Eleni Fiona'ya dantel bir yaka örmüştü.

Yorgis ikisine de kehribar rengi birer cam tespih almıştı.

Andreas, David'le çektiği bir fotoğrafı çerçeveletmişti; ahşap oyma küçük bir çerçeveydi bu.

Doktor Leros Fiona'ya, duvarına asıp Yunanistan'ı hatırlaması için çini karolar hediye etmişti. Vonni'yi bulamadılar. Evde değildi. "Bizi uğurlamaya gelecektir" dedi David.

Fiona, "Bu günlerde pek keyifsiz" dedi. "Her nedense canlılığını kaybetti."

David, "Belki de, senin İrlanda'ya geri dönüyor olmanı kıskanı yordur... kendisinin asla yapamadığı bir şey" diye yorumda bulundu.

"Evet, ama aşk ilişkisinin epeyce bir süre gayet iyi gittiğini kendi söylüyor. Ve bunun sonucunda bir oğlu oldu; bu, pek çok insana nasip olmayan bir şey."

"Peki ama oğlu nerede?" diye sordu David. "Bilmediğini söylüyor, ama bildiğine bahse girerim." "Oğlu geri gelse harika olmaz mıydı ? Adoni'yle Chicago'da bir yerde buluşsalar ve geri dönüp tavernanın oradaki yaşlı ağaçta yeniden salıncağa binmeye karar verseler..."

"Ah David ah, bir de, İrlandalıların peri masallarına inanan duygusal insanlar olduklarını söylerler."

Fiona kahkahayı bastı ve ona değil, duruma güldüğünü göstermek için David'in kolunu sıvazladı.

"Sen gerçek bir muammasın Elsa, bütün bu planları yapıyor ve bana tek kelime etmiyorsun." Yukarı, köye doğru yürürlerken. Thomas hoşnutsuzlukla dilini şaklattı.

"Sana söyledim."

"Ama herkes oradayken."

"İyi de, konu açıldığında orada, diğer herkesle birlikteydik.' Elsa'da en ulak bir pişmanlık belirtisi yoktu.

"Ama ben, bir şeyleri oldukça özel bir şekilde konuştuk sanı yordum..." Thomas tereddüt içindeydi.

"Konuştuk ve bu çok hoşuma gitti."

"Şimdi nereye gidiyorsun ? Ben biraz şekerleme yapmayı düşünüyorum."

Elsa güldü. "Nereye mi gidiyorum? Vonni'yi bulmaya."

Vonni kümeste de, hediyelik eşya dükkânında da, karakolda da yoktu.

Elsa, modem tıbbı inanmayan o ihtiyarın oturduğu yere gitmeye karar verdi. Vonni'yi orada bulabilirdi.

Güneş iyice yükseldiğinden, basma sıcak geçmesin diye beyaz keten şapkasını giydi. Yol toz içindeydi. Yıkık dökük yapılardan çıkan çocuklar, onu minik parmaklarını açıp kapayarak selamladılar.

Önlerinden geçerken, "Yasas " diye bağırdılar.

Elsa yanında, buradakilerin karameles dediği o şekerlemelerden getirmediğine hayıflandı, ama karşısına böyle bir karşılama komitesinin çıkacağı düşünememişti.

İhtiyar adamın evini hatırladı ve arkadaşı Vonni'yi aradığını söylemek için, bildiği kırık dökük birkaç Yunanca kelimeyi kafasında topladı. Ama bunları kullanmasına gerek kalmadı. Vonni orada, ihtiyarın yatağının yanı başında oturuyordu. İhtiyarın eli avucundaydı.

Elsa'yı gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi.

"Ölüyor" dedi, olağan bir şeyden söz eder gibi.

"Gidip doktor getireyim mi ?" Elsa pratik düşünüyordu.

"Hayır, doktorun kapıdan içeri geçmesine bile izin vermez, ama senin şifalı bitki uzmanı olduğunu söyleyecek olursam, ne verirsen alır."

"Bunu yapamazsın Vonni." Elsa sersemlemişti.

"Acı çekerek ölmesini mi tercih ederdin ?"

"Hayır, ama bir insanın hayatıyla oyun oynayamayız..."

"En çok altı yedi saatlik ömrü kaldı.. Yardım etmek istiyorsan Doktor Leros'a git, Fiona için gitmiştin, evin yerini hatırlarsın. Ona buradaki durumu anlat ve morfin iste."

"Ama şey... gerekmiyor mu?"

"Hiçbir şey gerekmiyor. Bu arada benim dükkâna uğrayıp toprak bir çanak al. Hadi, git hemen."

Elsa tozlu yoldan köye inerken karşıdan eski bir minibüsün geldiğini gördü. Aracı durdurup ilaç almak için doktora gitmesi gerektiğini söyledi. İki erkek ona hayranlıkla haklılar ve memnuniyetle doktorun evine götürdüler. Vonni'nin öngördüğü gibi, ilaçları almakta hiçbir sorun çıkmadı, minibüsteki adamlar çanağı almasını beklediler, sonra da onu ihtiyarın evine geri götürdüler.

Vonni, onaylayıcı bir tonla, "Çok çabuk halloldu" dedi. Elsa ihtiyarın zayıf elini tutup defalarca, "Den ine sovaro... Den ine sovaro. Ciddi bir şey yok... Ciddi bir şey yok" diye tekrarladı.

Vonni morfin tabletlerini ezip toz haline getirdi, toprak çanakta balla karıştırdı ve karışımı kaşıkla ihtiyarın ağzına verdi.

"Enjeksiyon yapabilirsek daha iyi olurdu, aranda rahatlardı, ama bunu duymak bile istemez." Vonni çok keyifsizdi.

"Ne kadar sürede etkiler?"

"Birkaç dakika içinde. Bu, gerçekten sihirli bir madde" dedi Vonni.

İhtiyar ağzının içinde bir şeyler geveledi. "Ne dedi?"

Vonni, alaylı bir sesle, "Şifalı ot uzmanının çok güzel olduğunu söylüyor" dedi.

"Bunu söylememesini isterdim." Elsa üzgün görünüyordu.

"Hadiiii, bunlar hayatta bakacağı son şeyler: senin yüzün ve benimki. Karşısında, yoğunlaşmak için senin yüzünün olması daha iyi değil mi ?"

"Vonni, lütfen." Elsa'nın gözlerinde yaşlar vardı. "Yardım etmek istiyorsan ona gülümsemeye devam et Elsa, birazdan acısı hafifleyecek."

Gerçekten de, ihtiyarın yüzü gevşemeye başlamıştı; artık elini de daha az sıkıyordu.

Vonni Elsa'ya, "Onun baban olduğunu düşün, ona sevgiyle, ılık ılık bak" dedi.

Elsa Vonni'ye, onu terk eden babasının yüzünü bile hatırlamadığını söylemenin zamanı olmadığını hissetti. Bunun yerine, Yunanlı ihtiyarcığa baktı ve düşündü: onu ve ölüm döşeginde ona çok yüksek dozda morfin veren İrlandalı ve Alman iki kadının yanında son buları tuhaf yaşamını...

"Yorgis, ben Atina'dan Dimitri, hatırlarsan birkaç defa konuşmuştuk."

"Tabii ki hatırladım! Nasılsın evlat, sesini duymak ne güzel! Düğünün için hazırlanıyor musun ?"

"Kadınları bilmez misin, tek bir gün için bir telaş, bir tantana. Demek istediğim, asıl önemli olanı ondan sonrası, öyle değil mi ?"

"Bizim için tabii ki öyle, ama kadınlar o günün kendisine çok önem verir."

"Şu İrlandalı uyuşturucu satıcısını biliyor musun?"

"Shane'i mi? Biliyorum, ama en önemlisi kızın onu terk etmesiydi. Kız senin önünde onu bırakıp gitti, değil mi?"

"Aynen. Sen nereden biliyorsun ?"

"Vonni söyledi, kızla oraya gelen bizim buralı kadın. Bize senin kahramanlar gibi davrandığını anlattı."

"Yaşlı kadınları bilmez misin? Kahramanlık sayılabilecek hiçbir şey yapmadım. Bu arada, seninki, ağabeyin Andreas'a bir mektup yazıp tavernaya gönderdi, sana söylemek istedim. Mektup İngilizce'ydi, benim İngilizce okumam zayıftır, neyle ilgili olduğunu merak ettim."

"Muhtemelen, Andreas'ın kolay ikna edilebilir biri olduğunu düşünüyor, ama planı sökmeyecek. Fiona İrlanda'ya geri dönüyor, Andreas ve ben onunla vedalaşmak için bu akşam limana ineceğiz. O yüzden, Andreas'a ne yazmış olursa olsun, çok geç olacak."

"Güzel" dedi Dimitri. "Ha, hazır seni bulmuşken sorayım, Adoni Aya Anna'ya geri geldi mi hiç ? Onu Atina'dan tanırım bilirsin, bugün onu düşünüyordum."

"Hayır, hiç gelmedi."

"Orada çok iyi para kazanıyor herhalde ?"

"Öyle bir şey duymadım, hem buradan biri oralarda yükünü tutsaydı mutlaka duyardık. Her neyse! İşin tuhafı, birkaç gün önce ben de geri geliyor olabileceğini düşündüm, ama haber fos çıktı."

"Nasıl yani?"

"Chicago'dan arayıp karışık bir mesaj bırakmışlar, birtakım anahtarları nereye koyduğunu öğrenmek istiyorlarmış. Buraya dönüyor olabilir diye düşündüm... umutlandım, ama ne yazık ki gelmedi."

Dimitri içini çekerek, "Bence, sonunda hepimiz bildiğimizi okuyoruz" dedi.

"Sen bir filozofsun evladım, ihtiyarlar ise, insanlar hayatın ne kadar kısa olduğunu, hiçbir dargınlığı sürdürmeye değmediğini hatırlayacak da hayat kolaylaşacak diye ümit edip duruyor."

Aya Anna'dan kalkan son feribotun yolcuları kuyruk olmaya başlamıştı.

Fiona ve David, onlara iyi yolculuklar dilemeye gelen küçük bir kalabalığın ortasında duruyorlardı. Maria ve çocukları oradaydı, Fiona ve Shane'in kaldığı evin sahibesi Eleni çocuklarıyla oradaydı. İki de yorgun ve gergin görünen, ama barıştıkları belli olan Vonni ve Elsa oradaydı. Thomas gülünç pantolonuyla oradaydı. ikisine de adayla ilgili küçük bir kitap almış ve dördünün her gün buldukları kafede çektiydikleri bir fotoğrafı çoğaltıp getirmişti.

Resimlerin üzerine "Geceyarısı'nda öğlen" yazmıştı. Andreas ve Yorgis, Aya Anna'ya bir dahaki gelişlerinde gene kuzu çevirme vaadiyle oradaydı.

Vonni, gidenlerin iyice duygulandıklarını görebiliyordu.

Otoriter bir tonla konuştu, "Bizleri Akdeniz'deki bu kaya parçasının üzerinde, eve vardığınızda olanlardan habersiz bırakamazsınız" dedi sert bir sesle. "Bana yazabilirsiniz, ben de Mesanihta'ya. iner, ötekilere okurum."

Ona mutlaka yazacaklarına söz verdiler.

Vonni, hırçın bir sesle, "Eve döndükten yirmi dört saat sonra, unutmak yok" dedi. "Neler olduğunu bilmek istiyoruz."

"Her şeyi yazmak zor olmayacak" dedi David. "Sana yaları söylememiz gerekmiyor."

Fiona, "Ya da numara yapmamız" diyerek onu onayladı.

Ve tam o anda feribotun kalkış düdüğü sert sert öttü; bazıları çamaşır sepetini andıran kutular taşıyan insanların arasına karışarak, iskeleye doğru yürüdüler. Birkaçının, içeri hava girsin diye delikler açılmış kutularda tavuk ve kaz taşıdığı kesindi.

Gemi limandan çıkıp kıyıdan iyice uzaklaşana ve arkadaşları gözden kaybolana kadar el salladılar.

"Kendimi korkunç yalnız hissediyorum" dedi Fiona.

"Ben de öyle" dedi David. "Orada sonsuza kadar mutluluk için de yaşayabilirdim."

Fiona, "Yaşayabilir miydik? Yoksa kendimizi mi kandırıyoruz?" diye sordu.

"Senin durumun farklı Fiona, gerçekten farklı, işini seviyor sun, arkadaşların var, ailen seni ezmeyecek, boğazına yapışmayacak."

"Nasıl tepki vereceklerinden tam emin değilim, en büyük çocuk benim, vesikalı bir deliyle evden kaçmakla kız kardeşlerime güzel örnek olmadım."

"Ama hiç değilse kardeşlerin var, ben tek çocuğum. Bunun tüm ağırlığını taşıyorum. Ve babam ölüyor; her gün yüzüne bakıp şirketinde çalışmaktan gurur duyacağımı söylemem gerekecek."

"Belki de, düşündüğün kadar kötü olmayacak." Fiona umutluydu.

"Olacak, babamın deyişiyle dizginleri elimden bıraktığım için daha da kötü olacak. Benimle gelip buzları eritmeme yardım edeceğin için çok iyisin."

"Kız arkadaşın olduğumu düşünürler mi dersin? Geleneklerinizi yok etmeye gelen korkunç bir Katolik!"

David, karamsar bir ifadeyle, "Zaten öyle düşünüyorlar" dedi.

"O halde, ertesi gün ırlanda'nın yolunu tutacak olmama müthiş sevinecekler" dedi Fiona neşeyle. "Öyle rahatlayacaklar ki, seni bağirlarına basacaklar."

"Biz birbirimizi bağırımıza basmakta hep aşırıya kaçtık... problemin bir parçası da bu ya zaten" dedi David.

Her nedense, ikisi de bunu inanılmaz derecede komik buldular.

Elsa ve Thomas, feribot gözden kaybolana kadar arkasından baktılar. Sonra, ağır adımlarla köye geri döndüler.

Thomas, "Bugün öğleden sonra neredeydin ?" diye sordu. "Sana bakındım, gene sandalla gezebiliriz diye düşündüm."

"Bunu yarın yapsak çok hoş olur" dedi Elsa "Eğer boşsan tabii."

"Boşum."

"Kaliforniya'ya gerçekten dönüyor olman beni ilgilendiriyor" dedi Elsa.

"Senin Almanya'ya gerçekten dönmüyor olman beni daha da çok ilgilendiriyor" dedi Thomas.

"O halde, kalan zamanımızın olabildiğince tadını çıkaralım."

Thomas, "Tam olarak ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Yarın bir tekne kirayıp piknik yaparak, bir başka gün otobüsle Kalatriada'ya giderek, orayı o kadar gergin olmadığım bir sırada yeniden görmek isterdim. Söylemek istediğim buydu."

"Tamam, anlaştık" dedi Thomas. Ve birbirlerine bakıp manidar bir şekilde gülümsediler.

Thomas, konuyu değiştirmek için, "Bana bütün öğleden sonra ne yaptığını söylemedin ?" dedi.

"izbe bir evde, Vonni'yle birlikte yaşlı bir adamın ölüşünü seyrettim. Ailesi, eşi dostu olmayan yaşlı bir adam, sadece Vonni ile ben. Daha önce hiç ölen birini görmemiştim."

"Ah, zavallı Elsa" Ona doğru eğildi ve elini okşadı. "Zavallı Elsa"

"Zavallı Elsa değil, ben gencim, önümde koca bir hayat var, o ise yaşlı, yalnız ve korkmuştu. Zavallı ihtiyar Nikolas. Zavallı ihtiyar."

"Ona iyilik ettin, yapabileceğini yaptın."

Elsa kendini geriye çekti. "Ah Thomas, Vonni'yi görseydin. Olağanüstüydü... Hakkında söylediğini her şeyi geri alıyorum Ona kaşıkla bal yedirdi ve bana elini tutturdu. Melek gibiydi "

Birlikte, Elsa'nın kaldığı eve doğru yürüdüler.

Thomas, "Yarın, küçük mavi bir tekne kiralayıp denize açılırı/ dedi.

Elsa, eve girmek üzere arkasını dönmeden önce durup ona M ki sıkı sarıldı.

"Andy, konuşmak için uygun bir zaman mı ?"

"Kesinlikle Thomas, benim için gayet uygun, ama korkanın Bili ve annesi arabada değiller keşfe çıktılar."

"Keşfe mi?"

"Aslında alışverişe demek istedim, buna keşfe çıkmak diyorlar Yarım saat sonra arayabilir miydin ? Hadi şuna kırk beş dakika diyelim. Alışverişin nasıl bir şey olduğunu bilirsin, sırf benimle konuşmak için boşuna para harcamam istemem."

"Ben seninle konuştuğum için memnunum Andy, çünkü sana bir şey sormak istiyorum."

"Elbette Thomas, bana istediğini sorabilirsin." Thomas, Andy'nin sesindeki belli belirsiz kuşkuğu algılamıştı.

"Sana, düşünülenden biraz daha erken dönecek olsam, iyi olur mu diye soracaktım."

"Dönmek mi? Özür dilerim Thomas, seni tam anlayamadım Buraya dönmekten mi bahsediyorsun?"

"Evet, ondan bahsediyorum." Thomas gerildiğini hissetti. Andy bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyecekti. Bunu biliyordu.

"Ama daireni bir yıllığına kiraya verdin, öyle değil mi ?"

"Evet, ama daha büyük bir yere, Bill'in oyun oynayacağı bahçeli bir yere geçmemin daha iyi olacağını düşündüm."

"Bill'i yanına almaya mı çalışacaksın yani ?" Andy'nin sesi boğulmuştu.

"Beraber yaşamak için değil elbette, sadece ziyaret edebileceği bir yer." Thomas sabırsızlandığını belli etmemeye çalıştı.

"Evet, anlıyorum."

Tanrım, Andy ne kadar yavaştı. Söyleneni anlaması yüzyıllar sürüyor, cevap vermesi için de bir yüzyıl daha beklemek gerekiyordu.

"Peki ne diyorsun? Ona bir sokak mesafede olmam, Bill'in hoşuna gider mi? Yoksa bu kafasını mı karıştırır? Olay mahallinde ki kişi sensin. Söyle. Ben, en iyisi neyse onu yapmak istiyorum sadece."

Thomas binlerce kilometre mesafeden, Andy'nin yakışıklı ve boş yüzüne ağır ağır bir tebessümün yayıldığı görür gibi oldu.

"Thomas, çocuk buna çok sevinir, Noel Baba'nın ziyareti ile bütün doğum günleri aynı güne gelmiş gibi olur!"

Andy'nin samimi olduğuna kuşku yoktu. Thomas güçlükle kekeleydi. "Ona bunu hemen söylemeyeceğim, sen okey diyorsan, ona bundan bahsetmeden önce hazırlanmak ve kesin bir tarih vermek isterim. Anlıyor musun Andy ?"

"Kesinlikle, senden haber alana kadar ona hiçbir şey söylemeyeceğim."

Thomas, "Anladığın için teşekkürler" diye mırıldandı.

"Anlamak mı ? Bir adamın çocuğunun yanında olmak istemesini mi? Bunda anlayacak ne var?"

Thomas telefonu kapattı ve uzun bir süre karanlıkta oturdu. Herkes Bill'in onun çocuğu olduğuna inanıyordu. Shirley hariç herkes. Aslına bakılırsa, Shirley de buna inanıyor olabilirdi. Ona hiçbir zaman doktor raporundan bahsetmemişti. Ona bunu söylemek için çok geçti.

Pekâlâ da bilmiyor olabilirdi.

Vonni, Thomas'ın tavuk kümesi dediği kulübede oturmuş dinleniyordu. Thomas'ın telefonla konuştuğunu görmüştü. Ondan önce de, Elsa'nın elini tuttuğunu. Önlerinde o kadar çok zaman vardı ki.

Gıptayla içini çekti.

İnsanın önünde uzun yılların olması harika bir şeydi. Kararlar almak, bir yerlere gitmek, yeni bir şeyler öğrenmek için. Yeniden âşık olmak için. Ne yapacaklarını merak etti. Sonra, gece geç vakit Atina'dan Londra uçağına binecek oları Fiona ve David'i düşündü.

Onları evde nasıl bir karşılama bekliyordu ? Fırtınalı mı, duygusal mı ? Onu olanlardan haberdar edeceklerini umdu. Eve vardıklarında yazmaları için gözlerini iyice korkutmuştu.

Geride kalan uzun, sıcak günü düşündü; ölüm raporunu yazması için Doktor Leros'u ağırtmadan önce Nikolas'ın gözlerini nasıl kapattığını, çenesindeki balı nasıl sildiğini... Karakoldaki Yorgis'i düşündü. Karısından asla bahsedilmeyen Yorgis'i.

Magda'nın şimdi nasıl bir görünüşü olduğunu hayal etmeye çalıştı; Stavros başka bir kadınla ilgilendiği için o iri siyah gözlerinden yaşlar döküp dökmediğini. Yıllar önce evlenmeliydik diyen Andreas'ı düşündü. Bu konuda yanılıyordu elbette. Ama evlenmiş olsalardı, o, Adoni'yi geri getirebilirdi. Hu o kadar kolay olurdu ki. Oğlan ağrılmak için can atıyordu. O, asla geri dönmeyecek oları kendi oğlu gibi değildi.

Bir zamanlar ona bir mesaj yollayıp çocukluğunu aldığını, onu bir daha asla görmek istemediğini söyleyen oğlu gibi. İtirafı sırasında ve hikâyesini anlatırken, hiçbirine bahsetmemişti bundan. Bunu söylemek, hatta düşünmek bile o kadar inciticiydi ki. Ve otuz yıldır her gece yaptığı gibi oğlu Stavros için dua etti. Belki yukarıda bir Tanrı vardır da bir işe yarar diye.

On yedinci bölüm

Thomas ertesi sabah onu almak için uğradığında, Elsa piknik malzemelerini hazırlamış, yiyeceklerin üstüne serdiği bir bezle birlikte bir sepete koymuştu.

"Düşünüyordum da..." diye başladı Thomas.

"Ne düşünüyordun Thomasım ?"

Thomas, "Benimle dalga geçme" diye yalvardı. "Ben zavallı, kırılğan bir yaratığım!"

"Seninle dalga geçmiyorum, yemin ederim."

"Sandalla kıyıda Kalatriada'ya kadar gidip orada kalsak mı acaba? Akşam yani. Düşündüğüm buydu işte."

"Bence artık düşünme, harika bir fikir bu." Elsa eve geri girmek için döndü.

Thomas kaygıyla, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Diş fırçası, yedek iç çamaşır ve temiz bir bluz almaya. Tamam mı?"

"Pek tabii ki." Ondan bir tür direniş bekliyordu. Elsa otuz saniye sonra dışarıdaydı.

"Sandalları kiralayan adam o kadar uzağa gitmemize izin verecek mi peki ?" diye sordu.

"Sormak için limana indim, yani sen evet dersen diye; hiçbir sorun olmadığını söyledi." Thomas biraz sıkılmış görünüyordu.

"Hadi Thomas, gerçekten ne dedi?" Elsa ona sevgiyle güldü.

"Senden sürekli... sizigos'um olarak söz etti ya da öyle bir şey işte..."

"O da ne demek?"

"Kitaba haklım, eş ya da kan ya da ona yakın bir şey demek sanırım."

Elsa, neşeyle, "Peki sizigos, gidip denize açılalım o halde!" dedi.

Sandalı aldılar ve küreklere asılıp limandan çıktılar. Sandalın ipini çözen ihtiyar adam, havanın bozması halinde, nerede olurlarsa olsunlar hemen kıyıya yanaşıp tekneyi haklamaları gerekliliğini tekrarlayıp durdu. Bunu yapmadığı irin canı yanan pek çok insan vardı.

Limanın dışında deniz sakindi. Geçtikleri yerlerin neresi olduğunu kestirmeye çalışarak kıyı boyunca ilerlediler. Şurası, Vonni'nin uzun süre kaldığı hastaneydi, şurası da Elsa'nın çocuklarla yüzdüğü plaj. Şurası ise, o sabah cenaze töreni için hep birlikte geri dönerlerken otobüsün önünde durduğu, yol kenarındaki adak yeri olmalıydı. O günün üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi, çok ama çok uzun bir zaman.

Yan yola geldiklerinde, kıyıda yaklaşık yüz metre açıkta, bu yük, tahta bir platform çıktı karşlarına. Bu, insanlar açıkta yüze bilsinler diye konmuş bir saldı. Thomas sandalı kazıklardan biri ne bağlayabilirdi. Burası piknik yapmak için ideal bir yerdi. Elsa sala çıkıp örtüyü aralarına yaydı.

Sandviç ekmeklerinin üzerine tarama ve humus sürdü, incirleri ve karpuzu bir tabağa yerleştirdi. Sonra bir bardak şarap koyup Thomas'a uzattı.

Thomas, "Gerçekten göz kamaştıracak kadar güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Elsa, heyecansız bir sesle, "Teşekkür ederim, çok nazıksın, ama bu önemli değil" dedi. Onu küçümsemiyordu. Sadece bir gerçeği dile getiriyordu.

Thomas, "Pekâlâ. O kadar önemli değil, ama gerçek" dedi ve bir daha bu konuyu açmadı.

Kalatriada'nın gerçek bir limanı olmadığından, sandalı dalgakırana bağladılar ve küçük köye çıkan dik yokuşu tırmandılar.

İrini onları son ziyaretlerinden hatırladı. Ellerini tutup ikisini de sıcak bir şekilde selamladı. Bu mutlu ve güzel çiftin iki ayrı oda istemesini hiç yadırgamamış gibiydi.

"Sadece bir tane boş odamız var, ama iki yataklı, herkes için ayrı bir yatak" dedi.

"Bence idare edebiliriz, ne dersin Elsa?"

Elsa, "Tabii ki" diyerek onu onayladı.

irini doğduğu köyden uzaklaşmamış olabilirdi, ama dünya işlerinden anlardı. İnsanın hiçbir şeye şaşırması gerektiğini bilirdi

"Yanında getirdiği o kız hakkında hiçbir şey söylemedi mi "

Harold Fine bunu üçüncü defadır soruyordu.

"Sadece sana söylediklerimi, o kız ve iki kişiyle daha adada arkadaş olmuş ve dönüş yolculuğunu birlikte yapıyorlarmış."

"Hımm" dedi David'in babası.

Bayan Fine, "Ben bunun romantik bir ilişki olduğunu sanmıyorum" dedi.

"Daha önce eve hiç kız arkadaş getirmemişti Miriam."

"Biliyorum, ama gene de öyle olduğunu sanmıyorum. Birincisi, kız irlandalı."

"Buna neden takılsın ki? Bütün yazı Yunanistan'ın en uzak ve yabancı köşelerinde geçirmedim mi?"

"Kız sadece bir gece kalacak Harold."

David'in babası, karamsar bir sesle, "O şu an için söyledikleri" dedi.

Sean Ryan, Barbara'ya, "Tanrı aşkına, neden Manchester'a uğruyor ki ?" diye sordu.

Barbara, "Anlatmaya zamanı yoktu, ama anlaşıldığı kadarıyla, orada tanıştığı birisinin babası ölmek üzereymiş, Fiona ona destek olmak için gidip aileyle bir gece geçirecekmış" dedi.

Fiona'nın babası, "Bir gariban daha desene" diye söylendi.

"Fiona'nın inceliğinden" dedi Barbara.

Sean Ryan, "inceliğin basma ne işler açtığını hatırla" diye mırıldandı.

"Ama bunların hepsi geçmişte kaldı Bay Ryan." Barbara bazen, hayatın inatla iyimser ve neşeli olmaktan ibaret olduğunu düşünüyordu; hastanede de dışarıda da "Fiona yarın saat altıda, yanında Shane olmadan eve dönüyor, istediğimiz bu değil miydi?"

"Bizden kimsenin havaalanına gelmesini istemiyor mu gerçekten ?" Maureen Ryan'ın kafası karıştı.

"istemiyor, yabancıların önünde duygusal sahneler yaşamaktan nefret ettiğini söylüyor. Uçağı dörtte iniyor, altıya kalmaz burada olur."

Fiona'nın annesi, "Barbara, eğer müsaitsen, acaba..." diye başladı.

Bay Ryan, karısının cümlesini tamamladı. "O geldiğinde burada olabilir miydin..."

Barbara, "Havayı yumuşatmak için mi'." diye sordu.

Sean Ryan, bütün açık sözlülüğüyle, "Benim yanlış laflar etmeme engel olmak için" dedi.

"Elbette" dedi Barbara. "Nöbet saatlerimi değiştiririm "

"Giderken od ilen laflar nedeniyle, sadece bu nedenle" diye açıkladı Maureen.

"A, hep birtakım laflar edilir, inanın bana." Barbara kafasının dan, istifamı verip dünyayı yönetmeye mi talip olsam acaba, diye geçirdi. Zaten boş zamanlarında hep bu işi yapıyor gibiydi.

"Peki, burada kalır mı dersin? Yoksa geceyi seninle mi geçirir'

"Biliyor musunuz Bayan Ryan, burada hep birlikte güzel bir hoş geldin yemeği yesek, sonra da bana gelse harika olur bence, böylece Rosemary de Fiona'nın eski odasından çıkmak zorunda kalmaz ve daha fazla laf etme tehlikesi ortadan kalkmış olur."

Barbara otobüse doğru koşarken, Birleşmiş Milletlerin yönetimini bu ay mı devralsam yoksa biraz daha beklesem mi diye düşündü.

"Dimitri?". "Evet?"

"Mektubu postaladın mı?" "Postalandı. Evet."

"Peki o salak ihtiyar neden cevap vermedi?" Dimitri omuzlarını silkerek, "Hiçbir fikrim yok" dedi. "Belki de okuması yoktur; yaz ortasında bağcıklı bot giyen bunak ihtiyar."

Dimitri gitmek için arkasını döndü, ama Shane kolunu tuttu.

"Lütfen gitme... Ben... Ben... Doğrusunu söylemek gerekirse, burada kendimi biraz yalnız hissediyorum ve korkuyorum."

Dimitri ona baktı. Kızın saçlarına yapışıp onu hücrenin duvarlarına savurmak üzereyken yüzünün nasıl buruştuğunu hatırladı

Kolunu Shane'in elinden kurtarıp hücrenin kapısını arkasından kilitlerken, "Zaman zaman hepimiz korkar ve kendimizi yalnız hissederiz Shane. Sana mahkeme için bir avukat ayarladık" dedi.

Dimitri'nin telefonu çaldı.

Arayan Andreas'tı, numarayı kardeşi Yorgis'ten almıştı.

"Şu genç İrlandalı için aramıştım" dedi.

Dimitri, "A, evet..." diyerek içini çekti.

"Fiona'nın nasıl olduğunu öğrenmek için bana mektup yazmış. kıza, çok üzgün olduğunu ve onu incitmek istemediğini söyleme mi istiyor."

"Onu incitmek istedi" dedi Dimitri.

"Evet, sen de ben de biliyoruz bunu, ama o benden kıza bunu söylememi istiyor. Ona, bunu yapamayacağımı. Fiona'nın gittiğini bildirmek istedim. Kız ülkesine geri döndü." "İyi" dedi Dimitri. "Ona bu mesajı iletebilir misin?"

"Sen bir mektup, faks ya da email gönderemez miydin? Herhangi bir şey? Bana inanmayacaktır."

"Ben doğru dürüst İngilizce yazamam ki." "Orada senin için bunu yapacak biri yok mu?" "Evet, evet var, teşekkür ederim, kimden yardım isteyeceğimi biliyorum."

"Kapatmadan önce sana bir şey sormak istiyorum Andreas. Oğlun Adoni nasıl? Onunla askerdeyken tanışmıştım."

"Sanırım iyi, artık Chicago'da yaşıyor."

"Peki, arada geliyor mu?"

"Pek denemez, neden soruyorsun?"

"Çünkü onu tekrar görmek isterim. Ve yakında evleniyorum. Onu düğünüme davet etmek istemiştim."

Andreas, "Eğer ondan haber alırsam seni aramasını söylerim" dedi. Yüreği kabarmıştı.

Dimitri uzun bir süre telefona bakarak oturdu. İnsanlar tuhaf şeyler yapıyorlardı. Kışlada birlikte askerlik yaparlarken, Adoni harika bir arkadaşı, babasından ve köyün tepesindeki tavernadan sevgiyle bahsederdi. Dimitri içini çekti. Hayatı anlamak giderek zorlaşıyordu.

Bu, Kalatriada'daki ikinci geceleriydi; David ve Fiona'yla birlikte burada kaldıkları gecenin tersine, gökyüzü açık ve yıldızlıydı.

İrini, onlara açık havada, meydanı ve gelip geçenleri görebilecekleri küçük bir sofra kurdu. Masayı süslemek için beyaz bir porselen vazoya iki küçük begonvil dalı koymuştu.

Thomas Elsa'nın elini tutup okşadı.

"Kendimi burada çok mutlu hissediyorum, fırtınalar dinmiş gibi sakin ve huzurluyum her nedense."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum" dedi Elsa.

"Bu çok saçma tabii" dedi Thomas. "Fırtınaların dindiği falan yok. Bütün sorunlarımız, er ya da geç, tarafımızdan çözülmeyi bekliyor."

"Ama belki de, artık onları çözebileceğimizi bildiğimiz için sakin ve huzurlu hissediyoruz kendimizi" dedi Elsa.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen Bill'e geri dönüyorsun. Cevap bekleyen tek soru, bunun ne zaman olacağı ben ise Almanya'ya dönmüyorum, dolayısıyla cevaplanması gereken tek soru, nereye gideceğim."

"Elsa, kafan ne kadar iyi ve hızlı çalışıyor!.. Her şeyi ne de güzel özetliyorsun."

"O kadar da hızlı değilim; bu, uzun süre önce görmem gereken bir şeydi."

Thomas, "Gene de, pişmanlıklarla vakit kaybetmeyeceğiz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır, pişmanlığın faydasız olduğunu kabul ediyorum. Hatta zararlı olduğunu."

Thomas, "Kahve ister miydin?" diye sordu.

"Bilmem; şu an biraz gerginim Thomas."

"Ben de öyle, hem kahvenin şimdiye kadar kimseyi yatıştırdığını görmedim. Kalksak mı dersin?" Ahşap merdivenlere doğru yürürlerken, Elsa Thomas'ın elini tuttu.

irini onlara gülümsedi; bunun önemli bir gece olduğunu anlamış gibi görünüyordu.

Odada, ikisi de ne yapacaklarını bilemediler. Elsa parmağıyla dağların doruklarını gösterip bir ikisinin adım saydı.

Yumuşacık bir sesle, "Burada olmak çok güzel" dedi.

Thomas yanına geldi, onu kendine çekti ve boynundan usulca öptü. Elsa hafifçe ürperdi.

Thomas geri çekildi.

Kararsız bir sesle, "Kabalık mı ettim yoksa?" diye sordu.

"Hayır, çok güzel ve heyecanlandırıcıydı. Yanıma gel."

Önce yüzünü okşadı, sonra sarılıp dudaklarından öptü. Ellen sırtında geziniyordu.

Thomas, usulca, bluzunun düğmelerini açtı. "Bilmiyorum Elsa... Umarım..." dedi.

Elsa, "Ben de bilmiyorum ve umuyorum" diye mırıldandı. "Ama sakın unutma, geriye bakmak yok, pişmanlık yok, kıyaslama yapmak yok."

"Çok güzelsin Elsa."

"Sarıl bana Thomas. Sev beni. Bu harikulade adada seviş benimle ve bu gece başka hiçbir şey düşünmeyelim..."

Vonni Andreas'la birlikte oturup Shane'e bir mektup yazdı

Fiona Ryan'la ilgili mektubuna cevap veriyorum. Kendisi iki gün önce, İrlanda'ya dönmek üzere bu adadan ayrıldı; orada, hemşirelik işine bıraktığı yerden devam edebilmeyi ümit ediyor. Bu nedenle, yolladığın özür mesajını ona iletmedim, ama sen onunla Dublin'de nasıl temas kuracağını biliyorsundur mutlaka.

Tutukluluğun konusunda, Atina'daki yetkililerle işbirliği yapacağını umut ediyorum. Zira uyuşturucu işini çok sıkı tutuyorlar.

En içten dileklerle Andreas

Vonni yazdıklarını Andreas'a tercüme etti.

Andreas, "Sence biraz soğuk değil mi?" diye sordu,

Vonni, "Çok soğuk" diyerek onu onayladı. "Kefalet ücretini ödeyip onu altı aylığına buraya davet etmeyi mi tercih ederdin yoksa?"

"Hayır, her şeyi biliyorum. Sadece, şu anda hapiste olduğu ve özür dilediği için..."

"Andreas, herkese karşı müşfiksin... oğlun dışında herkese karşı."

"Şu anda ona karşı da müşfikim Vonni, ama ne yazık ki artık çok geç. Hayır, bana içinde bir his olduğunu söyleme sakın, artık hislere inanmıyorum."

"Pekâlâ. Bu konuyu bir daha açmayacağım, yemin ediyorum. Mektubu postaya mı verelim, yoksa Yorgis'ten fakslamasını mı rica edelim, ne dersin ?"

"Soğuk olduğunu kabul ettiğin halde, mektubu olduğu gibi göndermek mi istiyorsun?" diye sordu Andreas.

"Benim fikrim elbette yanılıyor da olabilirim hayatta soğuk olunacak zamanların olduğu ve bu, o zamanlardan biri."

"Sen yanılacaksın ha Vonni? imkânsız bu!" Andreas gülümsedi. "Hadi şunu fakslayalım da, o zavallı akılsızı cevap beklemekten kurtaralım."

"Ben eve giderken karakola uğrar, bırakırım" dedi Vonni. Andreas, "Bu gece nerede kalıyorsun ? Dairende mi, kümesinde mi?" diye sordu.

"Şu anda Thomas'tan da kötüsün! Bir tek ev düzenimle dalga geçmediğin kalmıştı! Ama madem o kadar merak ediyorsun söyleyeyim, bu gece küçük misafir odasında yatacağım. Thomas ve Elsa birlikte Kalatriada'ya gittiler, bütün ev bana kaldı."

"Birlikte oraya geri gittiler demek." Andreas yanağını sıvazladı. "Anlıyorum..."

"Düşünebiliyor musun?" dedi Vonni.

Andreas, "Peki ne zaman dönecekler" diye sordu.

"Thomas bir not bırakmış, her şey yolunda giderse birkaç gün kalabileceklerini söylüyor."

'Onlar için her şeyin yolunda gideceğini umulun" dedi Andreas.

"Sen değerli bir insansın" dedi Vonni.

"Bunu daha önce hiç söylememiştin."

"Öyle, ama yıllar boyu bir sürü saçma sapan şey söyledim. Sen her zaman, ne demek istediğimi, ne demek istemediğimi anlama becerisini

gösterdin. Sana, sen değerli ve iyi bir insansın demek istiyorum. Umarım bunu biliyorsun."

"Biliyorum Vonni ve hakkımda böyle düşündüğün için çok mutluyum."

David, Fiona'yla provasını yaptığı gibi, oturup babasıyla konuştu. Hayatına son vermekte oları hastalıktan hiç söz etmeyip bol bol işyerinden ve yakında alacağı ödülünden bahsetti.

"Senin böyle bir şeyi önemseyeceğin aklıma gelmezdi" dedi Harold Ryan.

"Ama seni onurlandırıyorlar baba, bunu neden önemsemeyeyim ve gururlanmayayım ?"

Babası başım sallayarak gülümsedi. "Sana dürüstçe söyleyeyim oğlum, törene katılmak için buraya gelmeseydin aynı şey olmayacaktı, insanın evladı yanında olup paylaşmadıkça, bu gibi şeylerin ne anlamı var?"

Yan odada, Fiona, David'in annesiyle konuşuyordu.

"Bayan Fine, bu gece beni konuk ettiğiniz için çok nazıksınız. Size o kadar müteşekkirim ki."

"David'in arkadaşlarına kapımız sonuna kadar açıktır."

"David bana evinizin güzelliğinden bahsetmişti, ama hakkını yemiş, eviniz güzel değil, şahane."

Miriam Fine memnun olmuştu, ama bir o kadar da kafası karışmıştı.

"David bana Dublin'de yaşadığınızı söyledi."

"Evet, haftalardır evimden uzaktayım, hepsini yeniden göreceğim için çok sabırsızlanıyorum." Fiona'nın gülümsemesinde hiç bir eksilme olmamıştı.

"Birlikte olduğunuz o ada güzel bir yer miydi bari ?"

"Ah, çok güzeldi Bayan Fine, çok basit, çok hoş insanlardı. Yeniden gitmeyi çok isterim, gideceğim de... gideceğimi biliyorum "

"Peki, tam olarak ne yapıyordunuz orada?"

Fiona neşeyle, "Küçük bir iş arasıydı" dedi. David'le konuşmuş, Shane'den, düşükten, uyuşturucudan ve tutuklamadan bahsetmeye gerek olmadığı konusunda kendi aralarında anlaşmışlar di. Mazbut ve düzenli bir hayatı oları Fine ailesini tedirgin edecek şeylerden bahsetmenin hiç âlemi yoktu.

"Dublin'de hemşireymişsiniz galiba?" Miriam Fine artık daha rahat nefes almaya başlamıştı. Karşısındaki, biricik oğlu üzerinde planlar kuran bir kız değildi.

"Yurtdışına gitmeden önce altı ay bir onkoloji servisinde çalıştım Bayan Fine. Ve sizi temin ederim ki, bunlar iyi günler."

"Efendim?"

"Artık insanlara yardım etmek için o kadar çok şey yapabiliyorlar ki, hayret edersiniz. Balon anlatayım size..."

Ve Miriam Fine, bir süre sonra hayretle, ona pek çok konuda son derece yararlı bilgiler veren, İrlanda aksanlı bu kızla oturmuş sohbet etmekte olduğunu fark etti. Evine bundan daha iyi bir misafir davet edemezdi.

Hotel Anna Beach'in resepsiyonunda, Elsa'ya gönderilmiş bir tomar faks birikmişti. Giderek acilleşen mesajlarda, Elsa'dan email'lerine bakması isteniyordu. Ama Elsa ortalarda yoktu.

Resepsiyon görevlisi, fuayedeki hediyelik eşya dükkânında Vonni'yi gördü.

"Bu mesajları ne yapmalıyım dersiniz ? Alman bayan bir süredir buraya gelmiyor da..."

Vonni kâğıtlara ilgiyle baktı. "Ben Almanca okuyamıyorum. Ne diyor?"

"Almanya'dan bir adam, böyle oyun oynayamayacağını, onu terk edemeyeceğini söylüyor. Bunun gibi şeyler işte."

"Anlıyorum." Vonni memnun olmuştu.

Görevli, "Ona bir faks çekip bayanın ortalarda olmadığını bildirsek mi acaba, ne dersiniz ?" diye sordu. Anna Beach için kötü bir işletme denmesini istemiyor, bunun önüne geçmeye çalışıyordu.

"Hayır, ben olsam bırakırdım. Karışmamak daha iyi. Ama arayacak olursa, bayanın buradan gittiğini duyduğunuzu söyleyebilirsiniz tabii."

"Gerçekten gitti mi?"

"Evet, sadece birkaç gün için, bu arada rahatsız edilmek istemeyecektir."

Dublin

Sevgili Vonni,

Sana, eve döndükten yirmi dört saat sonra yazacağıma söz vermiştim. İşte sözümü tutuyorum.

Yolculuk iyi geçti, uçak turistlerle ve tatilcilerle doluydu. David ve ben, sadece plajları ve diskoları değil, gerçek Yunanistan'ı tanıdığımız için kendimizi çok üstün hissettik. Sonra, David m evine gitmek için trene bindik. Bu arada, David gerçekten zenginmiş, ailesinin harikulade antikalar ve değerli eşyalarla dolu çok büyük bir evi var. Annesi temiz kalpli ve pımpirikli bir kadın ve besbelli hayatını kocasına vakfetmiş. Bay Fine çok berbat görünüyor, bir iki ay ömrü ya var ya yok. Epeyce korkuyordu, ama benimle semptom tedavisi hakkında konuşabildi. Doktorların ne yaptıklarını gerçekten bilmiyor ve sormak istemiyordu. David ve ben Manchester Havalimanı'nda ağladık; insanlar birbiriyle vedalaşan iki sevgili olduğumuzu sandı.

Ben gittiğimde, Barbara havayı yumuşatmak için evdeydi. Babam müthiş temkinli davranıp kinci tek laf etmemeye çalıştı, annem TV'deki hazır yemek ve sos reklamlarındaki gibiydi; görsen, harikulade kokular ve lezzetlerle dolu bir adadan değil de, Gulag'dan döndüğümü sanırdın. Geceyarısı Kafe'deki mangal kömürünün kokusu ile Andreas'ın tavernasındaki kuzu çevirme ve çamfıstığı kokuları hâlâ burnumda tütüyor.

Andreas'a sevgilerimi ilet, işe başlayıp Barbara'yla birlikte yeni dairemize taşınır taşınmaz ona yazacağım. Şimdilik Barbara'nın kanepesinde uyuyor ve iki günde bir annemleri görmeye gidiyorum. İki de iyiler ve o lanet olası gümüş yıldönümlerinden daha hiç bahsetmediler. Kız kardeşlerim dayanılmaz olmuşlar. Düşük ve Shane'in içeri girmesi konularında fazla teferruata girmememin daha iyi olacağım düşündüm. Aslında, teferruata girmek bir yana, bu konuda tek kelime etmedim.

Vonni, sana ne kadar teşekkür etsem azdır, özellikle de Atina'da geçirdiğimiz o gün için içimde, kocanı ve oğlunu yeniden bulacağına dair bir his, bir umut var. Bunu hak ediyorsun.

Sevgiler Fiona Manchester Sevgili Vonni,

Seni ve Aya Anna'yı her gün her saat özlüyorum. Pırıl pırıl bir güne uyanıp gece yıldızlar belirene kadar dertsiz, tasasız bir gün geçirmek ne güzel olurdu. Burada da yıldızların olduğunu varsayıyorum, ama hava kapalı olduğundan olsa gerek onları göremiyorum.

Babam korkunç görünüyor. Bu arada, Fiona harikaydı. Onunla, çocukluğundan beri tanıdığı biriymiş gibi konuştu ve uyuşturucuların ağırları dindirmekte ne kadar etkili olduğunu anlattı. Annem bile onu sevdi ve eve Yahudi olmayan bir kız getiriyor olmanı düşüncesi tüylerini diken diken ettiği halde, sadece arkadaş olduğumuzu anlayınca epeyce mahcup oldu. Ondandır, babamın durumu daha da kötüleşmeden gene geleceğine söz vermesini istediler; ben geleceğinden eminim. Havalimanında ağladık. Bu her şeyin yazın, Yunanistan'ın, dostluğun, umudun bitişini simgeliyordu.

Geri geldiğim için mutlu muyum ? Meseleyi basit bir şekilde koyarsa, buna mecburdum. Sen olmasaydın bunu yapmayabileceğimi düşün .ünce kendimi güçsüz hissediyorum. Gerçekleri görmemi sağlarken o kadar sağduyulu ve güçlüydün ki. Korkunç oları, bir şeylerin yolunda gitmediğine dair güçlü "sezgim" nedeniyle amcalarım, teyzelerim ve arkadaşlarım tarafından övülüp duruyor olmam. Ne sezgi ama! Her şeyi sezen sendin Vonni! Ama seninle anlaştığımız gibi, bunu onlara söylemiyorum.

Günlerim çok sıkıntılı geçiyor ve babamın işyerinde çalışmaya başlayacağım gün yaklaşıyor. Kafamı toplamam lazım, çünkü babam her akşam bu konuyla ilgili konuşmak istiyor, işin başındaki adam tabii ki benden nefret ediyor ve cam pek sıkkın. Sürekli, ne zaman başlayacağımı öğrenmek istiyor. Ona neler hissettiğimi anlatmak istiyorum. Ama bunu yapmam mümkün değil elbette. Ödül töreni gelecek hafta Aya iniş yapıyor olsa, bu kadar hazırlık ve tantana yapılmaz. Sana yazıp töreni anlatacağım. Sen de bana yazabilir misin ? Maria'nın direksiyon derslerini, Geceyarısı'ndaki insanları, Thomas ile Elsa'nın gidip gitmediklerini merak ediyorum, eğer düşündüğüm gibi çıkarsa, o ikisi çıkmaya başlamış bile olabilirler.

Geçen gece rüyamda, oğlunun geri döndüğünü gördüm. Kıçtan motorlu bir tekneyle limana yanaşıyordu. Bu olabilir değil mi?

Sevgiyle David

Kalâtriada'nın çevresindeki tepeleri ve mağaraları gezmekle geçen birkaç günden sonra, Elsa, "Gerçek dünyaya ne zaman geri dönüyoruz?" diye sordu.

"Aya Anna'ya mı demek istiyorsun, yoksa daha Batı'daki bir yerlere mi ?" Thomas Elsa'ya kır çiçekleri toplamış, bir parça iple demet yapmaya çalışıyordu.

Elsa, "Ben Aya Anna'yı merkez üssü olarak görüyorum" dedi. Burada, gerçek dünyadan tamamen kopuk, tuhaf bir hayat yaşıyorlardı. Pazara alışverişe çıkmışlar ve tepelerde yürürken acıktıklarında yemek için peynir almışlardı Bir kitapçada bazı İngilizce kitaplar bulmuşlardı Thomas. bir çömlekçiye üzerine annesinin ismini yazacakları bir tabak sipariş etmişti

Yanlarına, bu kadar uzayan bir ziyaret için yeterli giyim eşyası almadıklarından, pazarın kurulduğu gün işportadan birkaç parça giysi satın aldılar. Thomas renkli Yunan gömleğiyle muhteşem görünüyordu; Elsa, onu, anlaşılan çok sevdiği o bol cepli bermuda şortundan vazgeçirmek için umutsuz bir girişimde bulunarak, krem rengi şık bir pantolon satın almıştı.

İrini onu yeni kıyafetiyle görünce, "Orea" dedi. Elsa da, "Evet, gerçekten harika oldu" diyerek onu onayladı. Thomas, "Öbür pantolonumu özlüyorum" diye homurdandı. "Onu özleyen tek kişi sensin; korkunç bir şey!" Thomas, "Oh Elsa, n'olur hoş gör beni, bırak da onu giyeyim, bebek battaniyesi gibi alıştım ona. Lütfen" diye yalvardı.

"Battaniyeye sarınsan daha şık olursun" dedi Elsa. Sonra gülerek ekledi. "Tüh, karın gibi konuştum. Asla yapılmaması gereken bir şey. Ne istiyorsan onu giy."

Thomas, "Yarın Aya Anna'ya dönsek mi ?" diye sordu. Elsa, "Evet, böylece vedalaşmak için dönüyor gibi olmayız, orada bir süre daha birlikte kalabiliriz" diyerek kendini teselli etti.

Thomas, "Tabii ki kalabiliriz, hiçbir yere gitmek için acelemiz yok" diyerek onu onayladı.

Maria ve Vonni onları az önce limanda, sandalı sahibine iade ederken gördüklerinden, Kalatriada'dan döndüklerini biliyorlardı.

Maria, onaylayıcı bir sesle, "Amerikalı çok iyi görünüyor, o saçma sapan pantolonu çıkarmış üzerinden" dedi.

Vonni, inançlı biri gibi, "Ulu Tanrı'ya şükürler olsun" dedi. "Demek istediğim, çok zeki genç bir Alman kadınından yardım ve destek gören Ulu Tanrı'ya." Vonni öpüşerek vedalaşmalarını, sonra Elsa'nın Anna Beach'e, Thomas'ın da köye doğru yürümesini seyretti. Gevşemiş ve pek rahat görünüyorlardı. Gezinin başarılı geçtiği açıktı.

"Haydi Maria, pame, gidelim artık. Bugün epeyce bir geri manevra çalışmamız gerekiyor, bu iş için en uygun yer yukarıdaki meydan sanırım. Bu arada, haber verdiler, gidip Avukat Takısı görmem gerekiyormuş, anlaşılana bana ileticeği bir mesaj var."

"Ne hakkında?"

"Hiçbir fikrim yok. Mahkeme celbi olamaz. Neredeyse çeyrek asırdır kötü bir şey yapmadım. Neyse, göreceğiz bakalım." Vonni renk vermiyordu. Maria, onun gece yarısına kadar oturup mesajın Stavros'la bir ilgisinin olup olmadığını düşündüğünü bilmiyordu. İki Stavros'tan biriyle; kocası ya da oğlu.

Elsa Anna Beach'te, ajandasını yanına alıp oturdu ve aylardır ilk defa, Almanya'daki bağlantılarına, medyada çalışan tanıdıklarının adlarına göz attı.

Resepsiyon görevlisi ona bir tomar faks ile dört telefon mesajı notu getirmişti. Sonuncu notta, Dieter'in onu bulmak için iki hafta içinde oraya geleceği yazılıydı.

Elsa, faksları okumadan yırttı ve diğer notlarla birlikte çöp sepetine attı. Gayet sakindi. Sonra, email çekmek üzere aşağı indi ve oturup çalışmaya başladı.

ilk mail'i Dieter'eydi.

Neden geri dönmediğimi açıklayan uzun bir mektup yazdım. Canın istiyorsa Yunanistan'a gel, ama ben gitmiş olacağım. Boşuna bir seyahat olacak.

Elsa

"Andy, rahatsız etmiyorum ya, ben Thomas."

"Ne münasebet. Bugün Sedona denen başka bir kanyonun dibindeyiz, burası gerçekten çok güzel Thomas."

Thomas, heyecanla bağırarak Bill'in sesini duyabiliyordu.

"Babam mı? Onunla konuşabilir miyim?"

"Elbette Bill, baban seninle konuşmak için aradı. Telefonu al ve biraz uzağa gidip onunla güzel güzel sohbet et bakalım."

"Baba? Gerçekten sen misin?"

"Başka kim olacak Bill? Benim."

"Baba, burayı bir görsen. Burada harika zaman geçiriyoruz, renkler durmadan değişiyor. Ve babaannemin bütün arkadaşları yanında; yaşlı başlı kadınlar, babaannem onlara kızlar diyor. Ben de 'Buruşuk yüzlü kızlar' dedim, hepsi güldü."

"Eminim gülmüşlerdir."

"Sen ne yapıyorsun baba?"

"Küçük bir köye gittim, gerçekten eski tarz ufacık bir yer. Bir gün seni de götüreceğim oraya."

"Götürecek misin baba?"

"Ben yapmayacağım şeyleri asla söylemem. Bir gün seninle bu adada tatil yapacağız oğlum."

Bili, "O küçücük köyde tek başına yalnızlık çekmedin mi?" diye sordu.

"İıı, hayır, yalnızlık, hayır..."

Çocuk, "Demek bizi ya da başka bir şeyi özlemedin?" dedi. Sesinde duş kırıklığı vardı.

"Tabii ki özledim Bili, seni her gün her saat özleyorum ve bunun için ne yapacağım biliyor musun ?" "Hayır."

"On gün içinde geri geleceğim ve birlikte harika zaman geçireceğiz."

"Baba bu müthiş bir haber! Ne kadar kalacaksın?"

"Temelli" dedi Thomas.

Ve hep oğlu olarak kalacak çocuğun, "Anne, Andy, babam eve dönüyor. On gün içinde, hem artık hep burada kalacak" diye bağırdığım duyunca, yanaklarından aşağı yaşların süzüldüğünü hissetti.

"Takis! Nasılsın?" "İyiyim Vonni, ya sen ?"

"Yazıhaneni yerle bir edip bizi ortamızdan biçer falan diye, gözümü Maria'nın üzerinden ayırmamaya çalışıyorum."

Takis, Vonni'yi içeri buyur ederek, "İstersen onu yazıhanenin içinden izleyelim, böylece doğrudan ateş hattında olmayız" dedi. "Seninle ne hakkında konuşmak istediğimi biliyor musun ?" "Hayır, hiçbir fikrim yok." "Tahmin edebilir misin ?"

Vonni, tereddütlü bir sesle, "Stavros'la ilgili bir şey mi ?" diye sordu.

Takis şaşırarak, "Hayır, ilgisi yok" dedi.

"O halde bana anlatman gerekecek Takis." Vonni'nin yüzündeki ışık kaybolmuştu.

Takis hızlı hızlı konuştu. "Anlatacaklarım Nikolas Yannilakis'le ilgili. Senin de bildiğin gibi, Nikolas geçen hafta öldü."

"Zavallı Nikolas." Vonni biraz endişelenmiş gibi göründü. Ona morfin verdiği için sorun çıkmış, soruşturma falan açılmış olamazdı; Doktor Leros her şeyi biliyordu ve yol boyu onunla işbirliği yapmıştı.

"Her şeyini sana bıraktı."

Vonni gözlerini iri iri açarak, "Ama onun bırakacak hiçbir şeyi yoktu ki!" dedi.

"Yeterince vardı. Altı ay önce buraya geldi ve bir vasiyetname düzenledi. Her şeyini sana bıraktı. Küçük evini, eşyalarını, birikmiş parasını..."

"Böyle bir şey yapacağı kimin aklına gelirdi!" Vonni afallamıştı. "Bence evi Nikolas'ın komşularına vermeliyiz, bir sürü çocukları var, biraz daha yerleri olsa hiç fena olmaz. Ben evi onlar için bir şekilde boşaltabilirim."

Takis ciddi bir sesle, "Parayla ilgili hiçbir şey sormadın" dedi. "Fukara Nikolas'ın lafını edecek bir tasarrufu yoktu şüphesiz" dedi Vonni.

Takis, "Sana yüz bin euro'nun üzerinde bir para bıraktı" dedi.

Vonni ona hayretle baktı. "Olamaz Takis, adamcağızın hiçbir şeyi yoktu. Bir mezbelede yaşıyordu..."

"Bütün parası bankadaydı, bir kısmı nakitte, bir kısmı hisse senetlerinde; sana söylemeden önce, toplamının hesaplanmasını beklemem gerekti."

"Peki ama bu kadar parayı nereden bulmuş, Tanrı aşkına?"

"Besbelli aileden."

"Peki ama parasını neden biraz daha rahat yaşamak için kullanmamış ?" Kendini sahip olabileceği şeylerden mahrum ettiği için ölü adamcağıza öfkelenmişti.

"Of Vonni, bana gelmiş geçmiş en tuhaf kurum oları aileden bahsetme. Biri birine bir şekilde hakaret etmiştir. Bana sorma, çünkü bilmiyorum. Ama sonuçta, Nikolas bu paraya elini sürmedi. Dolayısıyla, şimdi hepsi senin."

Vonni hiçbir şey demedi.

"Hem doğru oları da bu Vonni. Kimse bunu senden daha çok hak etmiyor, sen ona başka kimsenin bakamayacağı gibi baktın."

Vonni ileriye bakarak kımıldamadan oturuyordu.

"Ne yapacaksın ? Seyahat falan ? ırlanda'ya gidip onları ziyaret edecek misin ?"

Vonni hâlâ şokun etkisinde, sesini çıkarmadan oturuyordu.

Takis onu böyle görmeye alışık değildi.

"Şu anda herhangi bir karar vermen gerekmiyor elbette. Devir işlemlerini, her şeyi enine boyuna düşünüp bana talimat vermek istediğin zaman halledeceğim."

"Eğer bir sakıncası yoksa bunu şimdi yapmak istiyorum Takis."

"Elbette." Vonni'nin karşısına, yüzü meydana bakan pencereye gelecek şekilde oturdu.

"Önce söyle bana, Maria denen o çılgın, trafiği falan engelliyor mu?"

Takis, "Hayır, gayet iyi, gerçi biraz geniş dönüşler yapıyor, ama iyi, herkes kendini gayet iyi sakınıyor" dedi ve talimatları yazmak için önüne bir tomar kâğıt çekti.

"Bu paranın kuruluşuna hile dokunmaya niyetim yok. Olduğu gibi kalsın. Dediğim gibi, küçük evi yanda oturan aileye vereceğim, ama evi

onlara doğrudan Nikolas bıraktığını sansınlar isterim Ve bir vasiyetname düzenlemek istiyorum.

Takis, "Çok makul Vonni" diye mırıldandı Aslında hiç de makul olduğunu düşünmüyordu, ama bu onu ilgilendirmezdi.

"Ve her şeyi, hediyelik eşya dükkânımı, dairemi ve Nikolas'tan kalan bu mirası oğlum Stavros'a bırakmak istiyorum." "Özür dilerim, anlayamadım?" "Ne dediğimi duydun."

"Ama onu yıllardır görmüyorsun. Bütün ricalarına rağmen, bir defa olsun seni görmeye gelmedi."

"Takis, benim için bu vasiyetnameyi hazırlayacak mısın, yoksa gidip kendime başka bir avukat mı bulayım ?"

"Yarın sabah bu saatlerde taslağı hazırlamış olurum. Ve imza atarken şahitlik etmeleri için buraya iki kişi getirmem gerekecek." "Teşekkür ederim, bütün bunların aramızda kalacağı varsayıyorum."

"Elbette, Vonni. Her şey ikimizin arasında kalacak." Vonni, "Tamam o halde, şimdi Aya Anna'yı Maria'dan kurtarmaya gidiyorum" dedi.

Takis kapıda durup Vonni'nin sersemlemiş bir halde dışarı çıkışını seyretti. Tam o anda, Maria koşarak içeri daldı.

Muzaffer bir edayla, "Şimdi anlıyorum, direksiyonu düşündüğünün tam aksi yöne kıvrıracaksın! Ters yöne" diye bağırdı.

"Sen öyle düşünüyorsan öyledir Maria..."

Maria, "Takis ne istiyormuş ?" diye sordu.

"Vasiyetnamemi düzenlememe yardım etmeyi" dedi Vonni".

Thomas, kireç badanalı merdivenlerden çıkıp dairesine gelen Elsa'ya, "Seni özledim" dedi.

"Ben de seni. Kalatriada'daki tembellik günleri bitti artık." Ona küçük bir öpücük verdi ve salona doğru yürüdü. Kır çiçekleriyle dolu küçük bir vazoyu işaret ederek, "Ne kadar güzel" dedi.

"Dışarı çıkıp bunları tepelerden senin için topladığımı söylemek isterdim, ama işin gerçeği, Vonni bırakmış. Bir de hoş geldiniz mesajı yazmış." Ona küçük kartı uzattı.

"O halde biliyor..." dedi Elsa.

Thomas, esefle, "Sanırım o bizden önce biliyordu" dedi.

"Ne düşündüğünü merak ediyorum."

"Çiçeklere baksana! Bu bir onay işareti değil mi?"

"Doğru, tabii bu aynı zamanda, onun plansız programsız yaşam tarzını onayladığımız anlamına da geliyor."

"Plansız programsız mı ?"

"Halimize baksana! Evrenin sırrının zamanlama olduğunu söylerler. Biz ise her şeyi olağanüstü kötü bir şekilde zamanlamadık mı? Sen bir tarafa gidiyorsun, ben öteki tarafa!"

Thomas, Elsa'nın elini tutmak için uzandı. ."Bu sorunu çözeceğiz" diye söz verdi.

Elsa, "Biliyorum" dedi. Sesinde kuşku vardı.

"Gerçekten; ikimiz birlikte bu sorunu çözeceğiz" dedi Thomas.

Elsa, "Çözeceğiz" dedi. Sesindeki kuşku azalmıştı.

Dublin

Sevgili Vonni,

Mektubun için çok teşekkürler. Okuduğumda Aya Arına nasıl burnumda tüttü, anlatamam. Buraya dönmekle doğru yaptım, ama bu, güneşi, limon ağaçlarını ve orada tanıdığım bütün o harikulade insanları müthiş özlemediğim anlamına gelmiyor.

Servisin başhemşiresi Carmel korkunç; eskiden arkadaştık, ama her tür iktidar insanı yozlaştırıyor... Hastaneyi bıraktığım için cezalandırılmam gerektiğini düşünüyor ve cezalardan ceza beğenmeye çalışıyor. Barbara'yla harika bir daire tuttuk, cumartesi günü yeni eve taşınma partimiz var, bize şans dile.

Annem ye babam muhteşemler, Shane'in adını ağızlarına bile almıyorlar, sanki, üzerinde asla konuşulmayan bir aile sırrı oldu. En iyisi de bu herhalde. Bu arada, çok daha basit bir gümüş yıldönümü kutlaması yapmaya karar verdiler, belirlenmiş oturma yerleri ve bütün o saçmalıklar olmayacak. Bu da beni çok rahatlattı. David'e telefon ettim, biraz keyifsizdi. Babasının ödülü aldığı gündü. Geri dönmüş olmaktan nefret ediyor. Ama babası son nefesini verene kadar orada kalacak.

Thomas ve Elsa'nın beraber olmalarına ne demeli! Ben hiçbir şey sezmemiştim. Ama mükemmel oldu!

Tüm dostlara kucak dolusu sevgiler.

Fiona

Manchester

Sevgili Vonni,

Bana öğrenmek istediğim her şeyi yazdığın için harikasın. Maria'nın sürücülüğü ilerletmesine çok sevindim. Kalatriada'ya kadar tek basma direksiyon salladığını düşünsene!

Thomas'ın eve dönüyor olması harika bir haber, ama Elsa'yla ilişkisi ne olacak? Bu işi nasıl sürdürecekler "

Sana babamın ödül törenini dengeli bir şekilde anlatmam için henüz, çok erken gerçekten korkunç bir gündü. korktuğumdan da kötüydü, çünkü babam feci zayıf, annem ise gülünç derecede gururlu görünüyordu ve törende hazır bulunanların tamamı, yani her boydan ve soydan işadamı salt para ve kâr Tanrısına tapman tiplerdi...

Olay biraz soğuyunca sana yazacağım, ama korkunçtu. Babam konuşmasında, ocak ayından itibaren şirketinin başına geçeceğimi duyurdu. Herkes alkışladı, benim de çok mutlu görünmem gerekti. Aslında bundan nefret ettim; bunun ileri düzeyde bir kendine acuna hali olduğunu biliyorum, ama hayatınım yirmi sekiz yaşında sona erdiğini hissediyorum. Bana devam etme gücü vermek için olumlu bir şeyler söyleyeceğini biliyorum. Seni o kadar sık düşünüyorum ki; bir düş âleminde yaşamayı, senin annem, Andreas'ın da babam olmasını isterdim. İkinizi de asla üzmezdim. Benim ailemde bu o kadar zor ki. Usandırıcı bir ağlaktan sevgilerle.

David

Günler birbirini kovalıyordu. Elsa Anna Beach'te email'in başında bir sürü zaman geçiriyordu.

"Kime yazıyorsun Tanrı aşkına?" diye sordu Thomas.

Elsa canlı bir sesle, "iş durumlarına bakıyorum" dedi.

"Ama ben Almanya'ya dönmüyorsun sanıyordum ?"

Elsa, "Kabul etmesi zor, ama dünyada başka ülkeler de var" diyerek güldü.

Thomas bu saatleri, Elsa'nın yanında, başka bir bilgisayarın karşısında oturarak geçiriyordu. Üniversiteyle temastaydı. Erken dönmesi halinde kampüsteki lojmanında kalabilir miydi? Bütün bu işlerin halledilmesi gerekiyordu.

Thomas'ın Atina'ya gitmesinden iki gün önceydi.

"Seni bu akşam, Andreas'ın oraya yemeğe davet ediyorum" dedi Elsa. "Konuşacağımız bir sürü şey var."

Thomas, "Orası bunları konuşmak için uygun bir yer mi ?" diye sordu. "Orada hep büyük bir kalabalığın parçası gibi oluyoruz."

Elsa, "Hayır, sakın bir masa ayarlamaya çalışacağım" diye söz verdi.

O gece üzerine sade bir beyaz keten elbise giydi ve saçına bir çiçek ilişti.

Thomas onu gördüğünde, "Çok hoş ve şık görünüyorsun" dedi. "iyi ki ben de gıcır gıcır Kalatriada pantolonumu giymişim."

"Bu elbiseyi bugün satın aldım, seni etkilemek için Lokantaya gitmek için de bir taksi tuttum. Pek klasız değil mi

Birbirlerine bildikleri yerleri işaret ederek ve denizin üzerini yıldızlı bir kumaş gibi örten gökyüzünü seyrederek, rüzgârlı yoldan Andreas'ın tavernasına çıktılar.

Gerçekten de, terasın ucunda, engelsiz bir manzarası oları iki kişilik küçük bir masaya oturtuldular.

Servisi küçük Rina yaptı. Andreas içerideydi. Yorgis, Vonni ve Doktor Leros da onunla birlikte içerideydiler. Hepsi el salladı. Onlarla daha sonra konuşacaklardı. İkinci kahveleri içme vakti geldiğinde.

"Seninle, şu iş aramam mevzuunu konuşmam lazım" dedi Elsa

"Evet, sana bu konuda pek bir şey sormadım."

"Neden sormadın ?"

"Çünkü, dünyada başka ülkeler de olduğunu söylediğin halde, Almanya'da çok iyi bir iş teklifi almandan korkuyordum. Ve de dürüst konuşmak gerekirse, Dieter'le tekrar bir araya gelmeden ve... ve..." Elsa'nın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan atıldı. "Bir an önce beni görmeye nasıl gelebilirsin, ben de gelip seni nasıl görebilirim diye düşünüyordum. Seni tam bulmuşken gitmene göz yumma düşüncesine dayanamıyorum Elsa. Bill'e geri dönerek seni kaybetme riskini aldığım için deliyim belki de."

"Ben bir iş buldum Thomas."

Thomas, titreyen bir sesle, "Nerede ?" diye sordu.

"Sana söylemeye korkuyorum."

Thomas darmadağın bir yüzle, "O halde Almanya'da" dedi.

"Hayır."

"Nerede Elsa? Benimle oynama, yalvarırım."

"Merkezi Los Angeles'ta, ama sürekli batı kıyısı boyunca seyahat edeceğim. Büyük bir dergi için haftada bir yazı; mülakatlar, siyasî haberler, makaleler. Aslında, altından kalkabileceğim ne varsa." Tepki vermesini bekleyerek tedirginlikle Thomas'a baktı.

Thomas şaşkınlık içinde, "Nerede dedin ?" diye sordu.

Elsa, sinirli bir sesle, "Kaliforniya'da" dedi. "Çok mu erken, vehme mi kapıldım yoksa? Sadece, seni kaybetme düşüncesine dayanamadım... ama diyorsan ki..."

Thomas'ın yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayılmaya başladı.

"Oh Elsa, sevgilim, bu harikulade..." diye başladı.

"Seninle birlikte yaşamam falan gerekmiyor, başında kalabalık etmek istemem, ama sık sık birlikte olabiliriz diye düşündüm... biliyorum, uzun süredir birlikle değiliz, ama artık sensiz yaşamam mümkün delildi..."

Thomas ayağa kalkıp masanın öteki tarafına geçti ve Elsa'yı yerinden kaldırıp dudaklarına eğildi. Diğer müşteriler umurunda bile değildi. Biri fotoğraflarını çekti, ama tutmadılar, öylece, bir daha asla birbirlerinden ayrılamayacak gibi, sarmaş dolaş kaldılar. Tabii sonra, mutfaktaki grup yanlarına geldi ve defalarca kadeh kaldırıldı. Çiftin şerefine.

"Fotoğrafınızı çeken o adam Alman'dı, seni tanıdı Elsa, televizyondan."

Elsa buna zerre kadar aldırmadı.

"Thomas'ın kim olduğunu sordu, ben de Amerikalı önemli bir akademisyen olduğunu ve Elsa'yla nişanlandığını söyledim."

Thomas ve Elsa aynı anda, "Ne!" diye bağırdılar.

"Eh, üzerinde, her tarafı cepli o korkunç şort olsaydı, hiçbir şey demezdim Thomas. Seni üzerinde doğru dürüst bir pantolonla görünce, Elsa, bir hayranının fotoğrafını çekip bir Alman gazetesine satmasını önemsemeyiz diye düşündüm."

Aşağıya, limana inen yola bakarak, her zamanki gibi keyifle sohbete daldılar. Son feribot limana yanaşan bir saat oluyordu, ama Andreas'ın tavernasında bu seferden yeni müşteriler gelmesi beklenmiyordu. .Vakit çok geç, taverna yürümek için çok uzaktı. O nedenle, birinin ıhlaya tıslaya rüzgârlı patikadan yukarı tırmanmakta olduğunu görünce şaşırdılar.

Otuz yaşlarında bir adamdı. Güçlü kuvvetli biri olmalıydı, çünkü iki elinde birer bavul, sırtında da bir çanta vardı.

Elsa hayranlıkla, "Akşam yemeğinden asla vazgeçmeyen biri" dedi.

"Belki de, Vonni'nin dolmalarının methini işitmiştir" dedi Thomas gülümseyerek. Sevgili şortundan herkesin nefret etmesine sarsırsa da, Vonni'nin ondan Elsa'nın nişanlısı olarak söz etmesi hoşuna gitmişti.

Doktor Leros, merakla, "Birinin buraya gelmesi için geç bir saat" dedi.

Yorgis girişe doğru dikkatle bakarak, tuhaf bir sesle "Asıl amacı buraya gelmekse, neden geç olsun ?" dedi.

Vonni, girişte duraksayan adama bakmak için ayağa kalkmıştı.

"Andreas!" dedi boğuk bir sesle. "Andreas, dostum, bu o, gerçekten o!"

Elsa ve Thomas ne olduğunu anlamadan birbirlerine baktılar. Yerinden kalkan Andreas, kollarını iki yana açmış, sendeleyerek kapıya doğru ilerliyordu. Bağcıklı botlarını terasta sürüye sürüye yürürken herkes ona baktı.

"Adoni..." diye bağırdı. "Adoni mu! Geri geldin. Adoni yie mu. Oğlum, beni görmek için geri geldin."

"Kalmak için geri geldim baba, eğer beni kabul edersen?"

Birbirlerine sarıldılar; sarılmaları hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. Sonra biraz geri çekilip merakla birbirlerinin yüzünü okşadılar. Sürekli aynı sözcükleri söylüyorlardı.

Andreas, "Adoni mu!" diye tekrarlıyordu.

Adoni de babasına "Patera !" diyordu.

Sonra, Yorgis gitti yanlarına, ardından da Vonni ile Doktor Leros. Heyecanla Yunanca konuşan ve birbirlerine sarıları küçük bir grup oluşturdu.

Thomas ve Elsa birbirlerinin elini kuvvetle sıktılar.

"Bu geceyi asla unutmayacağız" dedi Thomas.

Elsa, "Çok mu ileri gittim, çok mu acele ettim? Söyle Thomas" dedi.

Thomas'ın cevap vermesine fırsat kalmadan, Andreas ve oğlu yanlarına geldi.

Andreas oğluna dönüp "Ben umursar mısın diye düşünürken, sana yazmam gerektiğini söyleyen o harika kadın bu işte" dedi. "Bana, mektup almak herkesin hoşuna gider demişti..."

Adoni uzun boylu ve yakışıklıydı. Çok gür siyah saçları vardı. Onun saçları da bir gün babasınıninkiler gibi kırılacaktı; daha çok zaman olsa bile,

bu muhtemelen burada, Aya Anna'da olacaktı. Televizyonda milyonlarca izleyicinin önünde konuşmakta en ufak bir zorluk çekmeyen Elsa, şimdi söyleyecek kelime bulamıyordu. Bunun yerine ayağa kalkıp Adoni'ye sıkıca sarıldı. Sanki iki eski dosttular.

Adoni, saçma çiçek iliştiirmiş, beyaz elbiseli sarışın kıza hayranlıkla bakarak, "Çok güzelsiniz" dedi.

Andreas, herhangi bir yanlış anlama olmaması için, telaşla, "Elsa ve Thomas birlikteler" dedi.

Adoni, Thomas'ın elini sıktı. Büyük bir içtenlikle, "Çok şanslı bir erkeksiniz" dedi.

Thomas bunu onayladı. "Evet, çok şanslı bir erkeğim." Sonra, dostlarına seslenmek için ayağa kalktı. Dosdoğru Elsa'nın gözlerinin içine bakarak, deminki sorusuna cevap verir gibi konuştu.

"Sizlere, Elsa'nın benimle geldiğini söylemek istiyorum. Kaliforniya'ya birlikte gidiyoruz."

Andreas, gözlerinde yaşlarla, "Bu gece bayram etmek için bir neden daha" diye bağırdı.

Thomas ve Elsa bir daha öpüştüler Sonra Thomas'ın kolu Elsa'nın omzunda, oturup eve dönüş şenliğinin devamını izlediler.

Andreas, Yorgis ve küçük Rina, haylaz oğlana yemek ve şarap getirmek için içeri koştular. Sanki, Adoni bütün o yıllar boyunca Chicago'da doğru dürüst yemek yememişti.

Vonni Adoni'nin yanına oturdu. Gözleri ışıltı ısıldı.

"Ya senin oğlun Stavros?" diye sordu Adoni.

Vonni, çabuk çabuk, "Bir yerlerde kendi hayatını yaşıyor..." dedi.

"Peki ama neden yüreğinde o gücü bulamıyor..."

"Şimdi bundan konuşmayalım, önemli olanı senin dönmüş olman Adoni! Bu arada, baban çok değişti; artık eskisi gibi olmayacak..."

"Ben de eskisi gibi olmayacağım Vonni."

Demek, Adoni'yi buraya hayırlı bir rüzgâr atmıştı.

Sonra, gidip sık sık yaptığı gibi dostları Andreas ile Yorgis'in ortasına oturdu.

"Bir gece, Stavros da bu limana gelecek" dedi Andreas.

Yorgis, onu desteklemek için, "Ve aynen bunun gibi bir gece olacak" dedi.

"Evet, evet, bundan eminim" diye onayladı Vonni. Gözleri parlamış, yüzü umutla aydınlanmıştı.

Neşeli görünmeye çalıştığını biliyorlardı. Aynı anda ikisi de elini tutmak için uzandı. Şimdi, yüzündeki sahici bir gülümsemeydi.

Ellerini sıkıca tutup, "Tabii ki bir gün geri gelecek" dedi. "Hayatta mucize diye bir şey olduğunu görmek için bu geceye bakmak kafi. Hem buna inanmazsan, devam etmenin anlamı ne?"

Doktor Leros mutfaktan bir telaşla geldi.

"Dışarıda iki buzukici var, sana hoş geldin demek için çalmak isliyorlar Adoni" dedi, yalvaran bir sesle.

Adoni, "Çok iyi olur" diye güldü.

Müzik gecenin içinde dalga dalga yayılmaya ve restorandakiler el çırparak tempo tutmaya başlarken, Adoni ayağa kalkıp terasın ortasına doğru yürüdü. Ve herkesin önünde dans etmeye başladı. Adoni kırk kişinin önünde dans etti. Bunlardan bazıları olanlardan tümüyle habersiz müşteriler, bazıları hikâyenin bir kısmını İnlen Elsa ve Thomas gibiler, bazıları da babası, amcası, Doktor Leros ve Vonni gibi her şeyi bilen insanlardı.

Kolları havada, şahin gibi kanatlanarak, ait olduğu yere geri dönmüş olmanın coşkusuyla dans etti.

Ve hafif bir yağmur başladı, ama kimse aldırmadı.

Yağmur yıldızların önünü kapatamadı.